

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SHERRILYN M^CQUEEN

BORN OF RAGE

THE LEAGUE
EVERY LIFE HAS A PRICE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Öfkenin Doğuşu

NEMESIS YÜKSELİYOR

Sherrilyn McQueen

Nemesis Yayıncılık Franklin,
Tennessee

Telif Hakkı© 1983 Born of Rage by Sherrilyn McQueen. Yeniden basım Telif Hakkı ©2019 Born of Rage by Sherrilyn McQueen. Telif Hakkı © 1978 The Neighbors Sherrilyn McQueen. Telif Hakkı ©2019 Komşular Sherrilyn McQueen tarafından yeniden basılmıştır. Kapak Telif Hakkı @2019 Shutterstock

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine yazınız.

Madaug Kenyon/Nemesis Yayıncılık
P.O. Kutu 67
Thompsons Station, Tennessee/37179
www.nemesispublications.com

Sipariş Bilgileri:
Miktarlı satışlar. Şirketler, dernekler ve diğerleri tarafından yapılan miktar alımlarında özel indirimler mevcuttur. Ayrıntılar için yukarıdaki adresten "Özel Satış Departmanı" ile iletişime geçin.

Rage'in Doğuşu / Sherrilyn McQueen. -1.
baskı. ISBN 978-1-951111-00-7

İçindekiler

ÖFKEDEN DOĞDU	
. Sayfa 7	
KOMŞULAR	
Sayfa 35	
ATEŞ & BUZ	
. . . . Sayfa 44	

Kardeşlerim için.

Tek Başına Güçlü. Birlikte Daha Güçlü.

-Sanctum Sentella

D Ölüm, o daha küçük bir kızken tüm ailesini ondan almıştı ve şimdi o acımasız piç geri dönmüş, onun için geliyordu.

Onu takip ediyorum.

Dakari Tievel, bu Tanrı'nın unuttuğu karakolun boş sokağının karanlık gölgeleri arasında koşarken, nefret dolu ajanlarından kaçmak için elinden geleni yaparken, onun kokuşmuş nefesini ensesinde hissedebiliyordu.

Titredi. Korkudan değil, çünkü ölümün kaçınılmazlığını uzun zaman önce kabullenmişti. Dürüst olmak gerekirse, kardeşi ve ailesiyle tekrar birlikte olmaya fazlasıyla hazırды. Bu gecikmiş kavuşmayı memnuniyetle karşılayacaktı.

Titremeleri daha ziyade, eski muhafızlarından biri tarafından kendisine verilen adresi umutsuzca ararken parmak uçlarındaki tüm hissi alan dondurucu soğuktan kaynaklanıyordu.

Bu insanlar size yardım edecek leydim. Onların bu.

Dakari artık kahramanlara inandığından emin değildi. Her türlüşüne. Bu gün ve bu çağda, onların sayısı çok azdı. Başkaları için ayağa kalkmaya ve hayatlarını riske atmaya istekli olanlar çocukluk hayallerinin malzemesiydiler.

Çoğu, acılarını umursamayacak kadar kendi acılarıyla meşguldü. Bunu altı yaşındayken öğrenmişti ve dünyasının insanları bir kenara çekilip ailesinin sebepsiz yere katledilmesine izin vermişti.

Sonra da zalimliği ve işlediği suçlar nedeniyle cezalandırıldığını görme zahmetine katlanmadan katillerini kucaklamışlardı. İnsanların bu kadar kör olabilmesi onu bugün bile hasta ediyordu. Bu kadar acımasız.

Çok duygusuz.

Ama kimse umursamamıştı. Kimse ayağa kalkıp *bu yanlış* dememişti! Suçlular cezalandırılmalı!

Bunun yerine, ona ve ailesine yapılanların içler acısı olduğunu bilerek hayatlarına devam etmişlerdi. Ona bu konuda üzgün olduklarını söylediler. Bir gün bunun üstesinden geleceğini ve taşıyacağını. Ama kimse konuşmadı ya da yardım etmedi. Aynı adaletsizliğin, onun ailesini yere alçaltmak için kullandığı aynı acımasız intikamla kendilerine de gelmesinden korkarak bakışlarını başka yöne çevirmişlerdi.

Onların duygusuz ilgisizliği, ruhunda asla iyileşmeyen derin, karanlık boşluğa neden olmuştu. Başkalarının gerçeklerini çok erken yaşta öğrenmişti.

Herkes bencildi. Sadece kendileri için.

İnsanlar sadece kazanacakları bir şey olduğunda yardım ederlerdi. Ya karınlarında sıcak, bulanık bir his ya da etraflarındakilerin .

Kimse yardım etmedi çünkü yapılacak doğru şey *bu*ydı. Ve buna gardiyan da dahildi

ona bu adresi verdi. Neden sebepsiz yere bir şey ki?

Bunu daha iyi bilmeliydi. "Burada olduğum için aptalım."

Kalbinde buna inanıyordu. Daha önce hiç kimse ona yardım etmemişti. Neden şimdi başlasınlar ki? Büyük olasılıkla bu uydurma bir adrestir. Gardiyan muhtemelen onu ölüme göndermişti.

Sadece şaka ve kıkırdama için.

Hayatındaki diğer herkes gibi.

Küçük kıza işkence et. Acı çekmesini izleyin. İnsanlar eğlenmek için bunu yapmayı severdi.

Nedense başkalarının sefaletini izlemek, kendi acınası hayatları hakkında daha iyi hissetmelerini sağlıyordu. Özellikle de zarar gören kişinin kendilerinden daha iyi bir şeye sahip olduğunu ya da bir şekilde "kutsanmış" düşündüklerinde.

Ama o hiç kutsanmamıştı. Dakari doğduğu andan itibaren lanetlenmişti.

"Asil" doğumuna rağmen, evini terk etmek için hayatını tehlikeye atmıştı. Buraya gelebilmek için tüm kaybetmişti. Onu öldürmek için gönderilen son suikastçıdan zor kurtulmuştu. Eğer bu insanlar onu geri çevirirse . . .

Bunu düşünme.

Şu anda, paniğinin kalan azıcık cesaretinin önüne geçmesine izin veremezdi.

Nefes al, Dakaboo. Sadece nefes al. Ben yanımdayım. Her zaman yanında olacağım. Kafasının içinde ağabeyinin sesini duyduğunda gözleri doldu, ailelerini katlettikleri gece ona söylediği rahatlatıcı sözleri .

Onları ayırdıkları gece.

Henüz altı yaşındayken çılgınlık atmış, tekmeler savurmuş ve askerler onu ağabeyinin kollarından vahşice çekip alırken pençeleriyle onlara vurmuştu. Bu acı onu hâlâ boğuyordu. Zaman zaman içi öylesine yanıyordu ki, akli başında kalmayı nasıl başardığını merak ediyordu.

O gece çok gerçek dışıydı. Çok travmatikti.

Herkes için.

Onun aksine, kardeşi anne babasının ölümünü görmüştü. Katliama yakından ve bizzat tanık olmuştu. Sonra kendisi olacağından korkarak ve Dakari'nin hayatını kurtarmaya karar vererek yatağına gelmiş ve onu bir battaniyeye sarmıştı. "Gitmeliyiz, Dakari."

Beş yaş büyük olan Jinx'in kendisi de hâlâ çocuktu. Yine de sevdikleri herkesin hayatına mal olan darbe boyunca güçlü ve sakin kalmayı başarmıştı.

Cesetleri ya da kanı görmemesi için başını örtmüştü ama o geceki çılgınlık sonsuza dek hafızasına kazınmıştı. Tıpkı onu evlerinden güvenli olduğuna dua ettiği yere taşırken güçlü ve sabit kalp atışlarının sesi gibi.

"Her şey yoluna girecek. Ben buradayım. Gitmene asla izin vermeyeceğim." Hangara varana kadar tekrar tekrar fısıldanan bu sözler, hayatlarını paramparça edenin kendi üvey kardeşleri olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Tobin, Jinx'in kaçışını engellemek için daha fazla askerle birlikte hangarda bekliyordu.

Açgözlü, bencil, kokuşmuş pislik. Şımarıklığın da ötesinde şımartılmış olan Tobin'in onlara ya da ailelerine zarar vermek için hiçbir nedeni yoktu. Cömert, kaygısız bir hayat yaşamıştı.

Yeterli olmamıştı.

Kendisine ait olmayan her şeyi istemişti.

Sahip için hepsini öldürmek gerekse bile.

Şimdi bu soğuk karakolda, Dakari öfke ve acı yeniden üzerine çökerken tökezledi. Hâlâ onun kalbini avucunun içinde istiyordu. Bugüne kadar, onu neden bağısladığını anlayamamıştı.

öfkesini kimseden esirgemediği zaman. Tobin'in yalanları ve bahaneleriyle onun beynini yıkamaya çalışmadığından değil. Gördüğü şeyi görmediğine inandırmak için gaz lambası .

Ya da gerçeği kendi kulaklarıyla duydu.

"Seni kurtarmak için oradaydım Dakari. Bunu hatırlamak için çok küçüktün! Hiç de olmadı. Seni ben kurtardım! Jinx değil. O ailenle birlikte öldü."

Yalancı piç!

Sanki gerçek ağabeyinin şefkatini ve ilgisini unutabilirmiş gibi. Gerçekten sevilmenin nasıl bir his olduğunu.

Sanki bir kahramanla korkak arasındaki farkı bilmiyormuş gibi.

Ve şimdi Tobin, sıraya girip onun istediğini yapmadığı için, tüm dünyalarını yöneten Birlik'i, akla gelebilecek en kötü öldürme emirleriyle onun üzerine salmıştı.

Thrill-Kill.

Sadece onu öldürmek yeterli değildi. Suikastçılar onu parçalayacak ve diğerlerine ibret olsun diye öldüreceklerdi.

Tıpkı Tobin'in babaları ve anneleri için emrettiği gibi. Tıpkı Jinx'e yaptığı gibi.

Birlik ve yarattığı, herkesi avlayan canavarlar tarafından yönetilen bu evrende adalet yoktu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Lanet onlara!

"Dikkatli ol, aşkım. Nereye gittiğine dikkat et!"

Dakari, beklenmedik bir ses düşüncelerine girdiğinde bir çığlık attı. Ta ki konuşan adamın onu avlayan suikastçılardan biri olmadığını fark edene kadar.

O . . . Kocaman!

Ve korkutucu. Ama en azından bu kafasını kesmeye ya da onu bıçaklamaya çalışmıyordu.

Bu yüzden kendini ona gülümsemeye ve neredeyse çıldırmak üzere olan halini göz önünde bulundurarak olabildiğince normal davranmaya zorladı. "Burası *Avlanma Bölgesi* mi?" Muhafızı ona Trigange Outpost'taki, kurtarıcılarının boş zamanlarında sık sık takıldıkları o pis bara gitmesini söylemişti.

Geldiğinde orada değillerse, mekânın sahibi onlara nasıl ulaşacağını bilir ve onu bulana kadar korumayı teklif ederdi.

Yine de neden bu kadar uzun bir süreye bel bağladığını bilmiyordu. Sadece bu bile içinde bulunduğu durumun ne kadar çaresiz gösteriyordu. Güven, karşısındaki kel, mor tenli adam için yıkanmak ne kadar yabancıysa, için de o kadar yabancı bir kavramdı.

Bakışları şüpheyile daraldı. Sonra, kızın göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde, bir blaster çıkardı ve kafasına doğrulttu.

Nefes nefese kalan kadın, adam tetiği çekip ateş etmeden önce tepki verecek zaman bulamadı.

Ancak başını omuzlarından ayırmak yerine, yanağından bir santim öteye, karanlığa doğru ateş etti.

"Lanet suikastçılar. Hamamböcekleri gibi. Birini görürsün, bir düzinesini göremezsın." Ayaklarının dibindeki yere tükürerek silahını kılıfına soktu. "Hedef sen misin?"

"I . . ." Dakari cevap vermekte tereddüt etti çünkü gerçek onu öldürtebilirdi. Hayatına konan ödül şaşırtıcı . "Eve Itxara'yı arıyorum. Bana buraya çok sık geldiği söylendi."

Onu görmezden geldi. "Hayatının değeri ne kadar?" "Seninki, eğer çekip gitmezsen."

Dakari kulağına o kadar yakın, derin ve boğucu bir sesle irkildi ki kadın ona zarar vermek isteseydi çoktan ölmüş olurdu. O farkında olmadan ona nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Bunca ay boyunca diken üstünde yaşamış, her sese ve titreşime karşı aşırı tetikte olmuştu ama hiç kimse onu bu kadar etkileyememişti.

Hiç kimse.

Bu kadın hariç.

"Kimsin sen?"

Sinsi, hınzır bir sırıtışla gölgelerin arasından çıktı. Uzun boylu, zayıf ve koyu tenliydi, atletik yapısı sayesinde herkesle başa çıkabileceğini söylüyordu. Kadının vücudunda görünürde hiçbir silah olmasa da Dakari'nin onun ölümcül olduğundan şüphesi yoktu. Duruşunun her parçası savaş için bilenmiş olduğunu ve Birlik'in ya da başka herhangi birinin ona fırlattığı her şeyi almaya hazır olduğunu söylüyordu.

Yıkım Arifesi tam da Dakari'ye vaat edilen şeydi. Tam da ihtiyacı olan şey.

Uzun Andarion örgülerinin tepesinden yüksek topuklu dantel çizmelerinin altına kadar.

Vay anasını! Dakari bu kadar korkutucu ve sert görünmek için neler vermezdi.

Adam ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Hadi, Eve. davranmana gerek yok."

Sırıttı. "Gerek yok, ama galaksiyi pisliklerden temizlemek benim tek eğlence şeklim, Bailey."

O kadar hızlı fırladı ki Dakari arkasında ıslak bir iz bırakmadığına şaşırdı. "Güzel."

"Pek sayılmaz. Çoğu kişi benden öfkeli, hormonlu bir sürtük olarak bahsediyor." Eve omuzlarını kıvırdı, bu da siyah ceketinin derisinin protesto amacıyla gıcırdamasına neden oldu. "Şahsen ben bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Sen ."

Eve'in yalnız olmadığını fark ettiğinde Dakari'nin nefesi kesildi. Aniden döndüğünde arkasında başka bir kadın gördü. Görünüşleri onları aileden biri gibi gösterecek kadar benziyordu. Sadece bu kadının uzun siyah saçları yüzünü kapatacak şekilde at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Lekesiz teni Eve'inkinden çok daha solgundu ama daha az belalı ve vahşi değildi.

Kadın sokağın aşağısına baktı. "Arkadaşımızın icabına baktın mı, Jedi?"

"Hadi canım, Jayne." Erkeksi ses karanlığın içinden gök gürültüsü gibi yükseldi. "Piç kurusu uyuyor."

Jayne sırıttı. "Kir mi?"

"Onun düşük türü için başka bir tür var mı?"

"İyi adam." Eve bir güneş gözlüğü çıkardı ve bakır rengi gözlerini onunla kapattı. "Gel bakalım Dakari Tievel. Konuşmamız gerek."

Dakari birçok afallamış bir halde, delicesine uzun boylu bir adamın onlara yaklaşmasını izledi. Uzun, koyu renkli, isyankâr buklelerle dolu kafasıyla inanılmaz derecede yakışıklıydı. Kasıla kasıla yürümesi de bunun fazlasıyla farkında olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen yoluna çıkan her heteroseksüel kadını fethetmişti.

Kaslı ve kendi başına bir saldırı aracını ikiye katlayacak kadar silahı olan adam ona göz kırptı, sonra Eve'e döndü. "Hey, patroniçe? Ne yaptığınızı tartışmak istemiyorum, çünkü aptal değilim, ama ne zamandan beri Birlik sözleşmelerine müdahale ediyoruz? Yani . .

. az önce bir Birlik suikastçısıydı, değil mi? Ve son kontrol ettiğimde bu bok seni herhangi bir galakside, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda öldürtür."

Jayne onun sorusuyla alay etti. "Korkaklaşıyor musun Tweed?" "Hayır ama intihara da meyilli değilim."

Eve ona kaşlarını kaldırdı.

"Son zamanlardaki bazı eylemlerim ve pervasızca içki içme eğilimim göz önüne alındığında, haklısın." Çenesini kaşdı. "Bununla birlikte, Birlik kontrol noktalarından kaçmak ve yasaları atlatmak bir şeydir. Suikastçılara karşı topyekûn savaş. Vücut parçalarımın tanrıların istediği yerde olmasını seviyorum, musun? Ve başımın omuzlarımın üstünde olmasını gerçekten seviyorum."

Eve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman belki de sokaklardan uzaklaşmalı ve gözden uzak olmalıyız, ha?"

Dakari' anlayamadığı başka bir dilde konuşan Jedi gözlerini devirdi. Jayne onun sırtını. "Kız kardeşime laf atma, korsan. Unutma, o ısırır."

Onun uyarısına homurdandı. "Sanki kıcımda bunu kanıtlayacak ısırık izleri yokmuş gibi?" Çekici kadının vücudunda hoşnutsuz bir sırıtış gezdirdi. "Senden yine neden hoşlanıyorum, Jayne?"

Sağlam kıyafetini vurgulamak için ellerini havaya kaldırdı. "Cesur moda anlayışım." "Daha çok, ağır kafa travmam."

Jayne güldü.

Eve onların oyununa homurdandı. "Ve eğer durmaz ve çekip gitmezseniz ikiniz de dayak yemek üzeresiniz."

Jedi onu selamladı. "Evet, hanımım ve işkencecim."

"Sen de onlarla mısın?" Dakari onu bir nakliye aracına doğru götürürken sordu. Jedi şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Hayır. Neden?"

Birincisi, onun cüssesindeki bir adamın, akrabaları olmadığı sürece birinin kendisiyle bu şekilde izin vereceğini düşünemiyordu. İkincisi . . . "Onlarla benim kardeşimle tartıştığım gibi tartışıyorsun."

Ona bir gülümseme sunmadan önce Eve'in üzerine tuhaf bir hava geldi. "Kan bağıımız olmayabilir ama de aileyiz. Bu yüzden onun devasa kıcına ve kötü tavırlarına tahammül ediyorum."

"Kötü araba kullanmandan bahsetmiyorum bile." Sürücü koltuğuna oturmak için acele etmeden önce ona hınzırca bir sırıtış fırlattı.

Eve tartışmaya başladı, sonra kendini kavgadan vazgeçmiş gibi göründü. "İyi. Bizi tek parça halinde *Remorseless*'a geri götür Jedidiah."

Daha konuşur konuşmaz etraflarında bir ışık patladı. Ardından ağır blaster ateşi geldi.

Jayne ateşe karşılık verince ve Jedi yardım etmek için nakliye aracından geri atlayınca Eve küfrederek ceketinin altından bir blaster çıkardı. "O suikastçıyı etkisiz hale getirdiğini sanıyordum."

Jedi, Dakari'yi vücuduyla korurken yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre arkadaşları varmış."

Görünüşe ve sese bakılırsa kızgın arkadaşlar. Jedi onu nakliye aracından uzaklaştırır uzaklaştırmaz araç patladı.

Dakari, şarapnel yağarken dehşete kapılarak geri çekildi.

Eve onu kolundan tutup başka bir sokağa doğru çekerken Jedi geri çekilmelerini engelledi.

"Kaç kişi?" Jayne sordu.

"Altı. Dokuz. Yirmi düzine. Cehennem, eğer söyleyebilirsem."

"Beni takip edin!" Eve düşmanlarına doğru bir el bombası fırlattı, sonra karanlık sokakta öyle kolaylıkla koştu ki Dakari, gözlüklerinde bir tür kızılötesi yoksa bunu anlayamadı.

Birkaç dakika ve birkaç el daha ateş ettikten sonra bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve Dakari'yi içeri çekti.

"Nereye gidiyorsun?"

Jedi homurdandı. "Ölümünden ya da gözaltından kaçındığı sürece umurunda mı?" "Pek değil."

"O zaman çeneni kapa ve takip et." Eve, Jedi ve Jayne'in geri çekilişini örtmek için bir el ateş ederken onu çağırdı.

Dakari, ölümden ve peşlerindeki kâbustan kaçmak dışında bir hedefi olmayan boş, yıkık dökük binada ileriye doğru koşmaya devam etti. Ancak Eve'in aksine, karanlıkta bir şeylere takılıp düştüğü için bu konuda zarif değildi.

Sola döndü ve sert bir şeye . Gerçekten katı ve yine de ... Bunun bir erkek olduğunu fark ettiğinde dehşet onu tüketti.

Hayır. Bir erkek değil.

Bir suikastçı.

Kaçınmak için ellerinden geleni yaptıkları türden. Kahretsın!

Anında tepki verdi. Dakari itiraz etmeyi ya da çılgılık atmayı bile düşünemeden onu yakalayıp bir dolaba , ardından Eve, Jayne ve Jedi'ı onun üzerine dolabı kilitleti.

Paniklemiş ve kafası karışmıştı, kavga etmelerini ya da küfretmelerini bekliyordu.

Bir şeyler yapmalarını. Herhangi bir şey.

Bunun yerine, küçük odada yerlerini alıp silahlarını kılıflarına sokarken ona sessiz olmasını işaret ettiler. Tamamen şaşkına dönmüş bir halde, takipçileri yerlerini tespit ederken dışarıdan gelen sesleri dinledi.

"! Nereye gittiler?"

"Bu tarafa gelmeden önce yoldan sapmış olmalılar." Adamın sesi sakın ve ağır aksanlıydı.

"Buraya geldiklerini gördüm!"

"olmalısınız. Bunca zamandır buradaydım. Sizden önce kimse girmedi." "Ama-"

"Bir Top Ass ile tartışmaya devam etmek mi yoksa hedefinizi bulmak mı istersiniz,

Ajan?" "Özür dilerim efendim." Aceleyle gitti.

Tüm bunlar karşısında daha da şaşırان Dakari, Eve'in yüzündeki sevinçli ifadeyi görünce kaşlarını çatı, özellikle de duydukları bir sonraki sözlerin bu mutlu ifadeyi hiç bozmadığını görünce. "Yüksek Komutan Shadowborne. Bina bir, temiz. Eğer denizaltılar bu tarafa yönelirse, onları son derece önyargılı bir şekilde indireceğim."

Eğer suikastçının niyeti buysa, Jedi sırtırken Eve ve Jayne neden gülümsüyordu? Onları öldürmek niyetindeyken neden onları saklamaya zahmet etti?

Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Koruyucuları" neden kapının hemen dışında duran ve meslektaşlarıyla cinayetleri hakkında konuşan bir Birlik suikastçısı konusunda bu kadar rahattı? Birlik, kendi askeri personeli dışında asker ya da ajan kullanmasıyla tanınmıyordu.

Mevcut tüm dünyalar ve ileri karakollar üzerinde barışı korumakla görevlendirilen bu kişiler, herkesi demir yumrukla kontrol eden kendi yasal sistemleriydi. Hiçbir hükümet onlara karşı güvende değildi.

Suikastçıları, yollarına çıkacak kadar aptal olan herkes için yargıç ve jüriydi, özellikle de onun gibi birinin hayatına karşı ölüm emri çıkarılmışsa. O zaman etraflarındaki herkes kabul edilebilir bir kayıp olarak görülüyordu. Hiçbir suikastçının, ikincil hasar olarak gördüklerini ortadan kaldırdığı için başı derde giremezdi. Ölmesini istedikleri birinin etrafında olmak *sizin* hatanızdı.

Kimsenin umurunda olmaz.

Şikayet edecek kimse bile yoktu.

Dışarıda duran o adam hepsine istediği her şeyi yapabiliirdi ve kimse onu durduramazdı. Peki diğerleri neden bu kadar sakin ve soğukkanlıydı?

Cevabı birkaç dakika sonra kapı açılıp suikastçı onlara bakınca geldi. "Basit bir görev, Evara. Çok şey mi istiyorum?"

Kollarını iki yana açan Eve, baştan çıkarıcı bir şekilde ona doğru yürüdü. "Küçük sevimli kışını kaç kez kurtardığımı düşünürsek, konuşmak için iyi birisin. Bana hâlâ borçlu olduğuna inanıyorum."

Tüm Birlik kurallarına ve protokolüne aykırı olarak yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Her zaman, *mi amita*." Onu kendine doğru çekerek öptü.

Dakari o kadar afallamıştı ki, sevgi sözcüklerini Euforian dilinde söylediğini fark etmesi bir saniyesini aldı. *Canım benim*. Ana dilini en son duyduğundan beri o kadar uzun zaman geçmişti ki neredeyse unutmuştu.

Aksanıyla birlikte. Bu yüzden bu kadar tanıdık gelmişti. Bunu duymaktan hoşlanmasına şaşmamalı. Adamın sesini daha da derinleştiriyordu.

Daha seksi.

Bu da Eve'in ona neden bu kadar ilgi duyduğunu açıklıyordu.

Jedi uzun boylu ve , uzun, beyaz sarı saçları vardı. Tıpkı onunki gibi. Sadece onunki, tüm yüksek rütbeli Birlik suikastçılarının yaptığı gibi sırtından aşağıya doğru örülmüştü.

Tüm alt rütbeli suikastçılar bordo üniforma giyerken, siyah savaş giysisi bu rütbeyi iki kat teyit ediyordu. Düz siyahı hak etmek, bu adamın Birlik'in duygusuz emriyle iki yüzden fazla insanı bizzat öldürdüğü anlamına geliyordu. Ve bu canların yarısı madalyalı cinayetlerdi, yani ya diğer Birlik üyeleri ya da yüksek rütbeli siyasi memurlardı.

Kazı onu . . .

Soluk ışıktaki adamın kollarını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Her birinde kan kırmızısıyla işlenmiş bir sıra taçlı hançer vardı. Yakasında da aynı kan kırmızısı şerit vardı. Bu adamın rütbesinde kesinlikle hata yoktu. O bir Birinci Derece Komuta Suikastçısıydı.

Yüksek bir komutan. Sözde Top Ass.

Birlik suikastçılarının yüzde birinden daha azı onun rütbesine erişebildiği için bu her türlü mantığın ötesinde dehşet vericiydi. Bu rütbe, en az yüz tanesi tam eğitilmiş suikastçı üzere beş yüzden fazla atanmış hedefin canını bizzat aldığı anlamına geliyordu.

Bu adamın neler düşündükçe midesi bulanıyordu.

Ona ölümcül demek hafif kalırdı. Yine de Eve, hepsini öldürebilecek ve bir bebek gibi uyuyabilecek biriyle mükemmel bir şekilde rahat görünüyordu.

Onu suçladığından değil. Adam muhteşemdi. Yüz hatları keskin ve sertti. Sanki tanrılar bu elit ölüm makinesi için mükemmel bir erkeksi örnek istemişlerdi. Kuduz bir lorina ile kucaklaşmak gibi. Bir saniye elinizi yalayabilecek, sonra da kolunuzu koparabilecek güzel bir vahşi kedi.

Birlik protokolünü ve kurallarını doğrudan ihlal eden Eve, opak güneş gözlüklerini yüzünden çekti. Suikastçılar bunları takarlardı, böylece kimse nereye baktıklarını ya da kimi hedeflediklerini anlayamazdı.

Dakari ayrıca daha korkutucu görünmek için bunları takmak zorunda olduklarını hissediyordu, çünkü bunlar olmadan neredeyse nazik ve iyi ruhlu görünüyordu.

Gerçekten de, soğuk çeliğin en berrak, en canlı tonu olan bir çift gözü vardı. Gözlerine son kez baktığından beri onu rahatsız eden gözler.

Seni her zaman koruyacağım. Merak etme Dakaboo. Ben seni korurum.

"Jinx?" Dakari bu isim boğazında düğümленince boğuldu. Yanılıyor olma ve loş ışıktа gözlerinin bir şekilde onu yanıltıyor olma ihtimaline karşı konuşmaktan çok korkuyordu.

Başını salladı.

Bunca yıldır öldüğünü varsaydığı kardeşini kucaklamak için ileri atılırken bir hıçkırık koptu. Tıpkı ailesinin geri kalanı gibi.

Nasıl hayatta olabilir? Ve

bir suikastçı?

"Aile toplantısını bölmek istemem ama henüz netleşmedi."

Jinx kollarını etrafında sıktı. "Tweedle haklı. Acele etmeliyiz."

Dakari onu bırakırken koluna bir tokat . "Lanet olsun sana! Neden bana hayatta olduğunu söylemedin?"

Neden bunca yıl öldüğünü düşünmeme izin verdin?"

Giydiği Birlik üniformasını işaret etti. "Hayatta kaldığını öğrenirlerse seni öldürürler. Ya da ben öldürüleceğim."

Çünkü suikastçıların zayıflıklarına izin verilmezdi. Eğer Birlik öğrenirse, anında ortadan kaldırılırdı.

Bir suikastçı sakatlanır ya da yerine getiremez hale gelirse idam edilirdi.

Açık ve . Emekli suikastçı diye bir şey yoktu.

Onlar için emeklilik ölüm demekti.

Herhangi bir bağlılığa ya da aileye izin verilmedi. Arkadaşları yok.

Ölüm ajanları, evrendeki herkesi korkutmak ve sindirmek için gönderilen ruhsuz canavarlar olarak görev yapıyorlardı.

Kardeşini böyle bir yaratığa dönüştürmek için ona ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ve dürüst olmak gerekirse bilmek de istemiyordu. Acımasız eğitimleri hakkında yeterince hikâye duymuştu. Çoğu suikastçı üniforma giyecek kadar bile hayatta kalamazdı.

Jinx tüm rütbelerinde yükselmişti. . .

Bu şanstın daha fazlasını gerektiriyordu. Acımasız bir beceri ve inanılmaz bir zeka gerektiriyordu. önemlisi, ruhunu aldı.

Üniformasının üzerindeki isme bakarken gözleri doldu. "Shadowborne?"

Sertçe yutkundu. "Yaptığım şey için onların adını kullanarak ailemizin şerefini asla lekelemem. Tibon beni ölüme gönderdi ama ben gölgelerin içinde, sadece onun olduğunu düşündüğü canavar olarak yeniden doğdum."

Eve acı acı güldü. "Evet, eğer ödeşme bir kaltaksa ve intikam tatlıysa, o zaman tanışabileceğin en tatlı kaltak ben olmalıyım."

"Siktir et," dedi Jedi. "İntikam almak çok uzun sürüyor. İhtiyaç duydukları anda onları kendi ellerimle tercih ederim. Yemin ederim, karma çoğu zaman uyuyan sürtüktür."

Jayne başıyla onayladı. "Evet, Karma'nın gözden kaçırdığı isimlerden oluşan uzun bir listem var."

Dakari onların duygularını fazlasıyla anlıyordu. Şu anda Tibon'a elini uzatmak ve ona onlarca yıl gecikmiş olan kendi adaletini teslim etmek istiyordu.

Ama şu anda onu düşünmek istemiyordu. Gerçek kardeşi çok daha önemliydi. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Sidik ve zehir, küçük kardeşim." Ona göz kırptı. "Kural bir. Eskiden seni seven birini düşman edinip gecenin bir yarısı, gardını düşürdüğü bir anda ona saldıracaksan, hayatta kalamayacağından emin olsan iyi edersin." Jinx çocukken yaptığı gibi onun solgun saçlarını okşadı.

"Anlamıyorum."

"Tobin'i hayatta tutan tek şey sendin. Seni güvende tuttuğu sürece, arkama yaslanıp Karma'nın ona sahip olmasına izin vermeye razıydım. Şimdi ..." Onu alnından öptü ve nazıkçe Eve'e teslim etti. "Ne yapacağını biliyorsun."

Eve başını salladı. "Güvende kal, gölgem."

"Merak etme. Aptalca bir şey Jed'i göndererek beni cezalandıracağını biliyorum." Jayne güldü.

Jedi başını salladı. "Bunu komik buluyorsun çünkü kız kardeşin son derece tehlikeli bir şey yaptığında seni gidip o aptalı almaya zorlamıyor."

Jinx ona kuru ve sinirli bir bakış fırlattı. "Ah, kendi kendime fısıldamak zorunda kaldığım sayılar için

... ölüm cezasına değmezsin."

Jedi güldü. "Ben de seni seviyorum koca adam." Bir adım öne çıkarak Jinx'e sarıldı.

Dakari birbirlerine duydukları gerçek sevgiyi özlemiyordu. Jinx de en az Jedi kadar onların rengârenk ailesinin parçasıydı.

Jedi'in koluna vurdu. "Hanımlarıma iyi bak."

"Yapacağım, Top Ass."

Eve güneş gözlüklerini onun eline geri verdi, sonra da onu öptü. "Verdiğin sözünü unutma."

"Seni ağlatmayacağım."

Ama birbirlerine sarılışları Dakari'nin gözlerini yaşarttı. ne kadar çok sevdikleri gözden kaçmıyordu.

Birlik'e ve Tobin'e onları ayrı tuttukları için lanet olsun. Birlik Jinx'in gitmesine asla izin vermeyecekti ve eğer biri Eve'i öğrenirse de öldürecekti.

Hatta Jinx'e yardım ettiğini öğrenirlerse onu öldürürler. Bu yüzden kapının dışını taramak ve diğerlerini dinlemek için bir dakikasını ayırdı.

Ayrılmak üzereyken Dakari onun kolunu yakaladı. "Seni tekrar göreceğim miyim?"

Elini kendi eliyle kapattı ve gülümsedi, sonra Eve'e baktı. "Ben her zaman senin yanıdayım Dakaboo, bunu sana söylemiştim. Benim gözetimimdeyken kimse sana zarar veremeyecek."

Sonra o kadar hızlı ve sessizce gitmişti ki, kadın bunu zar zor algılayabildi. Kendi adını verdiği gölgeler tarafından yutuldu.

"Unutma, Jinx!" Eve alçak bir sesle seslendi. "Sana 'Ne kadar aptal ?' diye sorduğumda Bu kişisel bir meydan okuma değildi!"

Karanlıktan gelen alçak bir kahkaha onlara cevap verdi. "Güvende kalsanız iyi olur," diye homurdandı Eve.

Derin bir iç çekerek Dakari'ye bir gülümseme sundu. "Haydi prenses. Sana kalacak güvenli bir yer bulma zamanı."

Evet, ama onun için böyle bir yer yoktu. Artık yok. "Benim için gelecekler. Bu bir Birlik sözleşmesi. Ben ölene kadar durmayacaklar."

"Ve bu da kardeşiniz. Aklandığından emin ." Dakari gözlerini Jinx'in gözden kaybolduğu yöne dikti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Eve başını salladı. "Kardeşin de tıpkı benim gibi. Sevdiğim şeyi korumak için ne kadar ileri giderim? Sonuna kadar. Üzerime cehennemi yağdırın, ben de ilgiyle karşılık vereyim. Yaptığı işte onu bu kadar ölümcül yapan şey de bu.

"Ve kız kardeşim," diye ekledi Jayne. "Ona boşuna Öfke Havvası demiyoruz."

Dakari kaşlarını çatı. "Ben onun Yıkım Havvası olarak bilindiğini sanıyordum."

Eve sırttı. "İkiniz de yanıyorsunuz. Ben Gölge'nin Havva'sıyım."

Jinx üvey kardeşinin bir zamanlar babalarına ait olan masada oturduğunu görünce durakladı. Tobin, Jinx'in ailesini katlettikten ve onu ergenlik çağına gelmeden katledeceklerini düşünerek Birlik'e sattıktan kısa bir süre sonra ve sanki bu onun hakkıymış gibi devraldı.

Bir adam ne kadar mide bulandırıcı olabilir? Ona hiç zarar vermemiş olanları yok etmek. Onu sevmiş, onunla ilgilenmiş, ona istediği her şeyi vermiş olanları. O istemeden önce bile.

Peki ne için? Gurur için mi?
Açgözlülük mü? Aptallık mı?
Kıskançlık mı?

Jinx hâlâ kardeşinin böylesine nefret dolu bir öfkeyle tüm aileye saldırmasına neyin sebep olduğunu anlamamıştı.

Jinx'ten dokuz yaş büyük olan Tobin, kendisini babalarının en önemli danışmanı ve yardımcısı olarak görüyordu. Yalanlar ve ince manipülasyonlarla babalarını, kendi karısı ve Jinx'in annesi de dahil olmak üzere çevresindeki herkesten soyutlamıştı.

Tobin'in en büyük korkusu Jinx'in bir gün babasının kalbinde onun yerini alması ya da Jinx'in annesinin babaları üzerindeki büyüsunü bozmasıydı. Babalarının tüm parasını harcamadan önce Jinx ve Dakari'nin bir şekilde onun açgözlü, sümüklü avucundan bir kredi alabilmesiydi.

Yine de tüm açgözlülüğüne ve babaları da dahil olmak üzere evrendeki herkesten daha zeki olduğu konusundaki ısrarına rağmen Tobin, babalarının ölümünden sonraki bir yıl içinde, bir zamanlar zengin ve gelişen imparatorluklarını iflasa sürüklemişti. Tobin'in "yetenekleri" konusunda ne kadar aptal ve hayalperest olduğu ortadaydı. Etrafındaki herkese yalan söylediği yetmiyormuş gibi, kendine de söylemişti. İmparatorluklarını babaları gibi kolayca yönetebileceğine kendini inandırmıştı.

Eufora, Dokuz Dünya'nın en fakir ve yıkık dökük bölgelerinden biriydi. İşleyebilmek için diğer hükümetlerden aldıkları kredilere ve yardımlara muhtaçtı. Ve bu asgari düzeyde bir işleyişti.

Babaları Tobin'in sevgili imparatorluğuna verdiği zararı görse ağlardı.

Belki ölmüş olması en iyisiydi.

Tobin'in kendini öldürüp hepsine iyilik yapacak kadar erkek olmaması çok kötü.

Sanki bu kadar değersiz bir pisliği kimse özleyecekmiş gibi.

Ama korkaklar kendileri dışında kimseye iyilik yapmazlar. Başından sonuna kadar işe yaramazlar.

Tobin'in yok ettiği şeyi yeniden canlandırmak bulduğu "parlak" çözüm, Dakari'nin babalarından daha yaşlı bir adamla zengin ve politik bir evlilik yapmasıydı. Ne onu ne de başkasını düşünmeden kendi kışını kurtarmanın bir yoluydu bu. Dakari onun piyonu olmayı reddedince de Tobin, en azından hayat sigortasından gelecek parayı alabileceğini düşünerek Dakari'ye suikast düzenlemişti.

İkinci hatası.

Geçmişin hayaletlerinin her zaman tünemek için eve gelmesi ne kadar komik. *Hepimiz geçmişin mimarlarıyız.*

kendi . Babasının en sevdiği söz. Tobin'in

bunu hatırlamamış olması çok kötü.

Babası Tobin'in kışına tekmeyi basması gerekirken bir şımartarak ve onu överek kendi ölümünü yaratmıştı. Gereon Tievel, Tobin'in kendisinin olmadığı bir şey olduğunu düşünmesine ya da buna inanmasına bir an bile izin vermemeliydi. Kafasında gerçekten işleyen tek bir beyin hücresi olduğuna.

Şimdi . . .

Jinx, Tobin'in bir kadını zincirlediği yatağın yanından geçti. Çıplak ve yalnız olan kadın, hıçkırıklarını bastırabilmek için yüzüne bir yastık dayamıştı. Sırtı çürükler ve kötücül el izleriyle kaplıydı.

Kardeşinin sapkınlıklarından iğrenerek onu serbest bırakmak istedi, ama onu orada bırakmak daha iyiydi, böylece kimse onu kardeşinin ölümüyle suçlayamazdı. Haklı olmayacağından değil.

Yine de zavallı kadın belli ki Tobin'in ellerinde yeterince cezalandırılmıştı. Çok gecikmiş olan ölümü yüzünden acı çekmesine gerek yoktu.

Kendi adını verdiği gölgeler kadar sessiz olan Jinx, ağabeyinin sonsuz sefaletinde tek başına oturduğu, babalarının onu hapisten çıkarmak zorunda kalmasına neden olan uyuşturucuları içtiği odaya süzüldü.

Çıplak vücuduna geçirdiği ama kemerini takma zahmetine katlanmadığı bornozuyla Tobin, tıpkı yaşlı ve sefil bir bok parçası gibi . Seyrelmiş saçları bembeyaz olmuştu ve yüzü yaşından çok daha yaşlı görünüyordu.

Neyi kendine yoldaş edindiğine dikkat et oğlum, çünkü bir gün onu tüm dünyanın önünde giyeceksin. Beden içten dışa doğru çürür ve günahların ruhunu yiyip bitirir. Sonunda bu günahlar kendini yüzeyde bulacak ve yüzündeki çizgiler yaptığın tüm kötülükleri işaretleyecek. İnsanlar gerçekte kim ve ne olduğunuzu tam olarak görecek ve bileceklerdir.

Babasıyla sadece on bir yıl geçirmiş olmasına rağmen onun bilgeliğini bu kadar iyi hatırlaması ne kadar garipti. Bu arada Tobin onunla yirmi yıl geçirecek kadar şanslıydı ve her şeyi unutmuş görünüyordu.

Belki de şeytan insanları kör olduğu kadar aptal da yapmıştır.

Bu onları kesinlikle çarpıtıyordu. Tobin, yatak odasındaki zavallı kadını taciz ederken kaydettiği videoya Jinx kendini tutamayıp alay etti.

Bunu yıllar önce yapmalıydım.

Ancak herhangi bir siyasi hedefe karşı onaylanmamış bir Birlik saldırısı onu öldürebilirdi. Birlik'in kölesiyken nefes almak da onu öldürebilir.

Arada bir çöpü atmak için kullanmazsa yetenekleri ne işe yarardı? Gerekirse onun için gelsinler. Meydan okuması onu affettirsin.

"O hala ölmedi mi?"

Jinx, Tobin'in telsizde biriyle konuştuğunu fark edince donakaldı.

"Hâlâ o küçük sürtüğü avlıyorlar. Yemin ederim, bir lorinadan daha fazla canı var." Bu Jessel'in sesiydi, Tobin'in üvey kız kardeşi. Jinx ve Tobin aynı babayı paylaşıyor, Jessel ve Tobin aynı anneyi paylaşıyordu.

Çocukluklarındaki sümüklü kaltağı hatırladı. Kıvrık kahverengi saçları ve tanıştıktan on dakika sonra herkeste tokat atma isteği uyandıran nefret dolu sırıtışıyla doğuştan .

Kimsenin anlayamadığı nedenlerden dolayı Tobin'in annesi onu evlerine gönderirdi.

her fırsatta onları ziyaret ederdi. Şahsen, bunun her zaman anne ve babasından öç almak için olduğunu düşünmüştü.

Jessel'in mızımızlanmalarına, bitmek bilmeyen şikâyetlerine ve hakaretlerine katlanmak zorunda kalmaktan daha büyük bir cehennem olamazdı.

Ama babası bir aptal gibi buna izin vermişti. Jinx babasının, özellikle de annesinin hoşgörüsünü hiçbir zaman anlayamamıştı. Ama Samara Tievel sonuna kadar iyi kalpli olmuştu, özellikle de çocuklar söz konusu olduğunda. Anne ve babası Jessel ve Tobin için üzülmüştü. Onların zararsız olduğunu düşünmüşler ve yardım etmek istemişlerdi. Onlara daha iyi bir hayat vermek için.

İyiliklerinin karşılığını nasıl almışlardı?

Tobin, babasını seven ve annesine tapan tek oğlunun önünde onları öldürmüştü.

O korkunç anı Jinx'in hayatının her günü ve uykusunun her kâbusu boyunca kalbinde yaşamıştı. Birlik'in arzuladığı canavara dönüştüren ve kimseye merhamet etmemesine neden olan şey buydu.

Ben senin korktuğun cehennemim. Beni asla serbest bırakmamaları için tanrınıza dua edin. Jinx'in Birlik eğitiminin her dakikasında kendine verdiği söz buydu. *Eğer hayatta kalırsam, borcumu tam olarak ödeyeceğim.*

Bugün vadesi geldi.

"Evet, Lig onu alacak ve artık bizim sorunumuz olmayacak. Sigortası evlilik kadar yüksek , bizi mutlu etmeye yetecek."

"Güzel. Yeni bir çift ayakkabıya ihtiyacım var."

Jessel güldü. Jinx kırmızı gördü.

Ama öfkesini .

Bu öfkeyle ilgili değildi. İntikamdı.

Ayrıca Jessel'in yaşı Dakari'ye yakındı. Genetik olarak da yakındı.

Gerisi sahte olabilirdi, özellikle de bir Birlik yüksek komutanı tarafından. *Konuşmaya devam et, sürtük.*

Ve yaptı da.

Geçen her saniye Jinx elini ön kolunun üzerine daha da bastırdı. Kolunun altında, çocukluğundan beri hayatının her günü savaştığını kendine hatırlatmak için uzun zaman önce yaptırdığı dövme vardı.

Hayatta kalan

değil. Bir

Savaşçı.

Kaybettiğinde her şey bitmemişti. Öldüğünde bitmişti.

Ve bu bugün değildi. Yaşadığı sürece savaşacaktı ve tanrılar karşısına rakip olarak çıkan herkese yardım etsin.

Tobin kız kardeşiyle yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve ayağa kalktı. Döndüğünde gölgelerin arasında Jinx'i görür görmez donakaldı. "Umarım iyi haberler almışsındır."

""

Tobin rahatlamış bir nefes verdi. "Öldü mü?"

Jinx bükme isteğiyle savaştı. Dakari'yi son gördüğünde küçük bir çocuk olmasına rağmen onu hemen tanımış olması ne kadar acınası bir durumdu.

Babasına tıpatıp benziyordu bu piç bu benzerliği hiç görmüyordu.

Belki de içki ya da uyuşturucuydu. Ama Jinx o kadar nazik olmak istemiyordu. Daha çok

Tobin'in aptallığı. Ya da kendisinden başka kimseyi umursamaması.

On bir yaşındaki kardeşinin gözleri önünde katlettiği babası bile. Çünkü dünyada Tobin ve Tobin'in istedikleri dışında kimsenin önemi yoktu. Diğer herkes harcanabilirdi.

"Biliyor musun Tobin, Euforianların eski bir sözü vardır. Ağacın hatırladığını balta unuttur."

"Ne?"

Başını iki yana salladı. "Bunu hatırlamıyorsun, ha? O halde, yeminlerini bozanların başına asla iyi bir şey gelmez." Güneş gözlüklerini gözlerinden çekti. "Bir zamanlar bana ettiğin yemini hatırlıyor musun?"

Tobin sonunda konuştuğunu anlayınca beti benzi attı. "Uh ..um ..."

"Dakari'ye göz kulak olacağına dair bana söz vermiştin. Ona hiçbir şey olmayacaktı. Sen bu yemini tuttuğun sürece kılıcımı sakladım." Jinx kutsal Birlik seax'ını çıkardı. Her suikastçinin tercih ettiği bir silahı vardı.

En sevdikleri infaz yöntemi.

Bu uzun, siyah, jilet gibi keskin hançer onundu.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu!" Tobin koşmaya çalıştı, sonra ayağı takıldı ve düştü.

"Ve senin babamın imparatorluğunu asla yönetmemen gerekiyordu. Ama burası Ichidian evreni Tobin. Her hayatın bir bedeli vardır."

Tobin'in değersiz olması çok kötü.

Jinx gözünü kırpmadan ya da tereddüt etmeden, tıpkı kendisine öğretildiği gibi kardeşinin işini bitirdi. Öğretilmişti çünkü Tobin onu suikastçıların ölümcül becerilerini geliştirmeleri için bir hedef olarak kullanılmak üzere Birlik'e satmıştı. Amaç, merhamet hissetmemeyi öğrenebilmeleri için onlara bir çocuk vermektir.

Yaşına ya da bakmaksızın ayırım gözetmeksizin

öldürmek. Görevlerinde başarısız olmuşlardı.

O yapmadı. Çünkü türünün tek kuralı buydu. Sakın ölme.

Ben hayatta kalan

değilim. Ben bir

savaşçıyım.

Ve gece ağaç baltayı devirdi ve Jinx kız kardeşine yemini tuttu. Jessel'i

ziyaret eder etmez Dakari sonsuza dek güvende olacaktı. . .

Aile her şeydi. Gerekirse üzerine cehennemlerini yağdırsınlar. Ama deneseler de sonu onlar için iyi olmazdı. Çünkü o artık Birlik'e ölmesi için satılan korkmuş küçük bir çocuk değildi. O, peşinden gelecek kadar aptal olan hiç kimseye ya da önemseydiği bir avuç insana merhamet göstermeyen, iyi bilenmiş bir ölüm makinesiydi.

Sessizliğim zayıflık değil.

Bu sadece içimdeki canavarın uyuduğu anlamına geliyor. Ölü değil.

Komşular

Sherrilyn McQueen

Sanırım komşularımızda bir sorun var." Jamie pencereden geri çekilip kaşlarını çatarak annesine baktı. "Onları gördün mü?"

"Thompson'lar birkaç ay önce taşındığında ve Teresa bana numarasını verdiğinde."

"Ama o zamandan beri değil, değil mi?"

Uzun sarı saçları ve parlak yeşil gözleriyle annesi, küçük kız kardeşinin sırt çantasını aldı ve yanındaki masaya koydu. "Teresa kocasının uluslararası bir antika satıcısı olduğunu söyledi. Çok seyahat ediyor ve evden çalıştığı zamanlar tuhaf saatler geçiriyor."

Jamie ödevini yapmak için masaya oturmak üzere hareket etti. "Sana söylüyorum anne, onlarda gerçekten çok garip bir şeyler var."

"Tüm o korku romanlarını okumayı ve o ürkütücü filmleri ve TV şovlarını izlemeyi bırakın. Artık Stephen King yok. Bunların hepsi seni paranoyak yapıyor."

Belki, ama yine de . . .

Jamie'nin içinde bir türlü geçmeyen kötü bir his vardı. Tedirgin bir şekilde annesinin Matilda'nın oyuncaklarını toplamasını izledi ve yorgunluktan iç çekti.

Babası bir "iş" gezisindeyken öldürüldüğünden beri son birkaç ay hepsi için zor geçmişti.

Jamie kimya kitabını açarken dışarıdaki bir hareket dikkatini çekti. Kaşlarını çatarak daha yakından bakmak için sandalyesinden kaydı.

Komşusunun garip şekilli bir poşeti müstakil garajından çıkarıp arabasının bagajına attığını görünce ağzı açık kaldı ... ki şimdi düşününce garaja hiç park etmediğini anladı.

Teresa'nınki de öyle.

Komşusu çantanın içindeki şeyin ağırlığı ve tuhaf şekliyle mücadele etti. Bir ceset miydi?

Hadi, ahbap. Aptal olma. Bu bir ceset değil.

Ama Jamie cesetlerin hareket ettirildiği pek çok korku filmi izlemişti ve bu da öyle görünüyordu. Doğru bükülmüyordu bile.

Kesinlikle rigamortis. "James?"

Ne yapıyorsun?"

Annesinin ona ters ters baktığını görmek için geri çekildi. "Her zamanki hayalperest halim. Ya sen?"

"Hamileyken beyninde hasara neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Canımın çektiği o kurşun boya parçaları olmalı."

"Ha, ha." Ödevine döndü ama kimyaya odaklanmaya çalışsa da az önce gördüklerini aklından çıkaramıyordu.

Komşusunun çantayı taşıma şekli ... Bir ceset olmalıydı.

Konsantre olamayınca tekrar dışarı bakmak için ayağa kalktı. Bakar bakmaz komşusunun karısı Teresa'nın elinde kocaman beyaz bir kova, içinde bir tür koyu kırmızı sıvı, garaj yolunun etrafına yaydığını gördü.

Kırmızı mı?

Su mu?

Hayır, dostum. Su için çok kalındı. Kana benziyordu. Seyreltilmiş olabilir, ama kesinlikle hemoglobin benzeri bir madde.

Annesine seslenmeye başladı ama ağzını açar açmaz Teresa başını kaldırıp pencereden onu gördü.

Dehşete kapılmış ve titreyerek hızla karnının üzerine güverteye düştü.

Tanrım, beni gördü!

Ne yapacaktı ki? *Kanın neye benzediğini biliyorum.* Seyreltilmiş olsa bile. Ve bu döktüğü kandı.

Belki de tahnitçidir.

Evet, doğru.

"Jamie?"

Kız kardeşinin seslenmesiyle irkildi. Yerde sürünerek koridora çıkana kadar ayağa kalkmadı. "Neye ihtiyacın var, Matty?"

Bal sarısı bukleleri ve parlak mavi gözleriyle küçük kız kardeşi kanepeden ona bakıyordu. "Gelip bana yardım eder misin? Televizyonu doğru kanala alamıyorum."

"Elbette." Kontrol için ona doğru ilerledi. Uzaktan kumandanın pili zayıftı.

için değiştirdikten sonra, tercih ettiği çocuk kanalına koymak için oturma odasına döndü, sonra haberleri duyunca kaldı.

"Miller's Pond yakınlarında bir ceset daha bulundu. Parçalanmış. Başsız kalıntılar tanınmayacak şekilde yanmış. Şu anda yetkililer her ipucunu araştırıyor. Şu ana kadar, son dört ay içinde işlenen altı cinayetle bağlantılı bu korkunç suç karşısında ne yapacaklarını şaşırılmış durumdalar."

Jamie bu sözleri duyunca olduğu yerde donup kaldı. Altı

cinayet.

Dört ay.

"Ver şunu bana!" Matilda kumandayı onun elinden çekip aldı ve kanalları değiştirdi.

Midesi bulan Jamie dudağını ısırды. Şimdi düşününce, bu cinayetler Thompson'lar taşındıktan sonra başlamıştı.

Altı ay önce. Babası Memphis'in dışında öldürüldükten sadece birkaç hafta sonra. Tuhaf.

Bir şey değil, aptal. Kimyana geri dön.

Evet, ama ya .. "Jamie?"

Annesinin, genellikle kötü bir alışkanlığı gösteren öfkeli ses tonuna döndü. "Ben koydum

!"

Ona hırladı. "Sorun klozet kapağı değil. Az önce Teresa'dan bir telefon aldım. Onu mu gözetliyorsun?"

Evet, ama ona gerçeği bu ses tonuyla söyleyecek kadar aptal değildi. "Hayır."

Elleri kalçalarında, ona ters ters baktı. "Olmasan iyi edersin! Bunu bir daha yaparsan polisi arayıp seni takip etmekten ihbar edeceğini söyledi."

"Evimin penceresinden dışarı bakıyordum diye mi? Gerçekten mi? Bu ne zaman suç oldu?"

"Bana ukalalık yapma, evlat. Şimdi ödevini yap."

Jamie içinden homurdanarak kitabına döndü ama en yakın arkadaşını aramadan önce değil.

Ödevini bitirdiğinde, Ed inek suratında şeytani bir sırıtişla arka kapısındaaydı. Boyu bir metreye yakın olan Ed, gezegendeki en korkutucu insan değildi ama herhangi bir bilim ya da matematik yarışması takımında müthiş bir rakipti.

"Demek komşularının tuhaf olduğunu düşünüyorsun."

"Şşşt." Jamie, Ed'i arka sahanlığa itmeden önce annesinin orada olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Evet. Doğru olmayan bir şeyler var. Biraz gözetleme yapmak ister misin?"

"Her zaman. En iyi yaptığım şey bu Kompakt vücut kütlemin işe yaradığı tek zaman."

Jamie, onun mini tiradını görmezden gelerek arka ışığı kapattı ve verandadan çimlere doğru ilerlerken alçaktan çömeldi. Askeri bir saldırı gibi arka bahçeden Thompson'lara doğru ilerlediler.

Thompson garajına giden yolun yarısında Ed kaşlarını çatarak geri çekildi. "Ne oldu?" Jamie fısıldadı.

Gözleri kararan Ed, görmesi için elini havaya kaldırdı. "Bu kan." Etrafına bakındı. "Yer kana doymuş."

Midesi bulanan Jamie ellerini kaldırdığında kırmızıya boyanmış olduklarını gördü. Tıpkı Ed'ininki gibi. "Bu insan mı?"

"Nereden bilebilirim ki? Kan kandır. Ve bu kesinlikle kan." Ed'in gözleri büyüdü. "Polislerin aradığı seri katillerin onlar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Jamie dudağını ısırarak ipucu aramak için iki arabalık müstakil garaja doğru ilerledi. Kilidi açmak birkaç dakika sürdü.

Mezar kadar sessiz, o ve Ed plastikle kaplı küçük binaya girdiler. Bir seri katilin sığınağı gibi. Ed ona bir adım daha yaklaştı. "Buradan polisleri aramalıyız." "Kanıt olmadan olmaz."

"Evet, hayır, bu filmi görmüştüm. İnek beyaz çocuk önce ölür. Ben gidiyorum."

Gözleri karanlığa alışırken Ed'in kolunu tuttu. "Bir dakika bekle."

Jamie, birinin küçük Mississippi kasabasının haritasını ve bir kart kutusunu bıraktığı tezgâha gitti. Ehliyetleri saklayan bir kart kutusu. Bu da ne böyle?

Açtığında Jamie ülkenin dört bir yanından gelen kadın ve erkekleri gördü. *Ne tür bir . . .*

Babasının ehliyetini orada görünce düşünceleri dağıldı.

Babasının ehliyeti neden onlarda olsun ki?

Kafası karışan ve dehşete kapılan Jamie, kendi evinin ve kasabadaki her ailenin evinin kırmızı fosforlu kalemle işaretlendiği haritaya tekrar baktı.

"Jamie," diye hırladı Ed sıkılmış dişlerinin arasından. "Bir şey duydum."

Pencereye doğru geri dönmeye başladıklarında Jamie aynalı duvarı görünce donakaldı.

Ayak sesleri yaklaştı.

Ed pencereye doğru koştu, Jamie de bir adım arkasındaydı. Garajın dışına çıktıklarında ikisi de terliyor ve titriyorlardı. Ama ayakları yere basar basmaz, farlar tüm bahçeyi aydınlattı.

Kapana kısılmışlardı.

Jamie'nin evine geri dönmeye , kesinlikle görülürlerdi.

başka bir şey bulamayan Jamie, açık pencerenin altına çömeldi ve şoförün arabayı kapatıp inişini dinledi. Sürücü garaja girerken ayak sesleri yankılandı.

"Hey, ?" Bay Thompson seslendi. "Yine garajı mı karıştırıyordun?"

Teresa garaja kadar olan kısa mesafeyi yürümeden bir an önce evin ışıkları yandı. "Şimdi ne olacak, Bob?"

Jamie geride kalırken Ed Jamie'nin evine doğru koştu. Yavaşça ayağa kalkarak pencereden içeri baktı ve Thompson'ların bariz ölüm bölgelerinin ortasında durduklarını gördü.

"Birisi günlüğümü karıştırıyormuş. Sen miydin o?" "Hayır.

Buraya hiç girmedim." Aynaya yürüdü.

Jamie orada gördükleri karşısında nefesi kesildi.

Hassiktir! !

Telefonunu kaldırdı ve hızla onun bir fotoğrafını çekti, sonra Ed'in yaptığını yaptı. Çimenlikte koşabildiği kadar hızlı koştu. Koşarak evine girdi, kapıyı çarptı ve tüm pencere panjurlarını indirdi.

"Anne!"

Ed onunla oturma odasında karşılaştı ve Matilda'ya dört elle . "Bu tür şeylerin öğretmenler ve ebeveynler tarafından bizi korkutmak için uydurulan efsaneler olduğunu sanıyordum."

"Ne?" diye sordu annesi.

Annesi onlara delirmişler bakarken Jamie yutkundu. Nefes nefese kaldığında telefonunu annesine uzattı. "Polisleri aramalıyız!"

"Ne için?"

"Komşularımız, anne!" Ona aynanın önünde durdukları ve bir yansıma oluşturdukları resmi gösterdi. "Onlar insan. . . avcılar. Ve kolonimizi yok etmek için buradalar!"

Ateş ve Buz

Sherrilyn Kenyon

Bölüm 1

Sen şu belalı Birlik suikastçilerinden birisin, ha? Bana pek öyle görünmedin."

Adron Quiakides, kendisine meydan okumak için ayağa kalkan kemirgenden hiç hoşlanmadan içkisini dudaklarına götürürken yarı yolda durakladı. Gözlerini kısarken kanı damarlarında lav gibi akıyordu.

bakışlarını, standının önünde duran ve ancak bir insan olarak nitelendirilebilecek iri yarı erkeğe dikti.

Yine de bu hemen hemen herkes için geçerliydi.

Özellikle de *onun için*.

Yorgun bir iç çekişle, sıkılmış bakışlarını salağın üzerinde gezdirdi. Adron'un seçkin askeri eğitimi sayesinde bu piçi bir nanosaniyede tanıyabilmişti. Kendisini daha sert gösterdiğini düşündüğü için siyah üzerine siyah giyinmiş olan bu aptal herif, görünürde bol miktarda silah taşıyordu; bu da hiçbirini doğru düzgün kullanmayı bilmediği anlamına geliyordu.

Belli ki, sadece bu sayının bile birilerini kendisiyle uğraşmaktan caydıracağını umuyordu.

Siktiğimin amatörü.

Silahlarından daha da saldırgan olan giysileri, steroid kullanımından kaynaklandığına şüphe olmayan, vücudunun geri kalanıyla orantısız şişmiş kaslarını göstermek için iki beden küçüktü. Şişirilmiş palavralarına gülen benzer düşüncedeki bir grup "arkadaşına" karşı kalçasını kaldırmış, kabarak ve böbürlenerek duruyordu.

Kabadayı. Çöp.

İşinde kendi faturalarını ödeyemeyecek kadar beceriksiz bir suikastçı.

Muhtemelen 'roid öfkesi baş edebileceğinden daha fazla olduğunda etrafta dolaştırdığı bir kız arkadaşı veya erkek arkadaşıyla yaşıyordu.

Kısacası, onu gen havuzundan silmek için bir blaster şarjına değmezdi. Onun için şanslı bir gündü çünkü geçmişte Adron *bu* kamu hizmetini yerine getirmekte tereddüt etmezdi.

Adron öfkelenmek yerine içini çekti ve içkisini bir dikişte devirdi, ardından bir tane daha doldurdu. "Buharlaşmak için üç saniyen var yoksa beynindeki maddeyi arkandaki mürettebatın üzerine püskürteceğim."

Adam, Adron'un masanın üzerinde duran gümüş uçlu siyah bastonuna bakarak güldü. "Sen zavallı bir sakatsın. Sarhoş olup surat asmaktan başka ne yapabilirsin ki? Senin gibi birini buraya, hepimizin arasına almalarına bile şaşırdım." Adron'un durumuyla alay etmeye devam edebilmek için arkadaşlarına doğru döndü. "Yardım edin bana. Yardım . Çok korkuyorum. Lütfen bana zarar verme, Lig Suikastçısı!" Bu, Adron'un hangi asansör kapısını merak etmesine neden olan bir falsetto idi.

adamın cinsel organını sıkıştırmıştı. "Bak, dün gece tecavüz ettiğim küçük orospu gibi ağlıyorum."

Ve bu, tahammül edemediği tek şey olduğu neşesini anında söndürdü. Öfkesi yükselen Adron, o eski tanıdık soğugun kendisini ele geçirdiğini hissetti.

Hiç tereddüt etmeden masayı tekmeleyerek adamı geriye savurdu. Adamın vücudu acı içinde bağırarak hareketlerini protesto etse de ayağa kalktı, piçin kemerindeki blasterlerden birini çekti ve gözlerinin arasına nişan aldı.

Tek atış.

Bir ölüm.

Ona öğretilen suikastçı inancı buydu ve eğitimine ve o aptal herife verdiği söze sadık kalarak, bir haşarat parçasını daha bu varoluş düzleminden gönderdi.

Çöp son kurbanını bulmadan önce bunu bir gün önce yapmamış olması çok kötü.

Birkaç müşterinin saklanmak için eğilmesi ya da kapıya doğru koşmasıyla çığlıklar patlak verdi. Diğerleri ise sadece merakla izledi. Tipik *Crona* davranışı.

Siktir .

Her şeye ve adamın beyninin yoldaşlarının üzerine sıçramasıyla ortaya çıkan muhteşem karmaşaya karşı tamamen hissizleşen Adron, tabancayı adamın vücuduna fırlattı, ardından sakince yerine oturdu ve siyah paltosunu düzeltti.

Kulübün sahibi Edsel, parçalanmış cesede bakarken derin bir iç çekerek öne çıktı. Kargaşa sırasında yere düşen bastonu yerden aldı ve Adron'a uzattı. "Ne olduğunu soracaktım ama oldukça iyi bir fikrim var. O konuştu ve sen ateş ettin." Masayı önceki konumuna geri getirdi. "Neden tek bir beyin hücresi olan biri bile sana yaklaşıyor, . Sanki tüm evrene deliliğin sadece bir adım ötesinde olduğunu söylemiyorsun-" Yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı. "Boş . Deliliğin *diğer* tarafı, öldürecek birini aramak ve can sıkıntısını hafifletmek."

Tekrar cesede baktı. "Yine de, *şu anda* hiç beyni yok. Bu arada etkileyici bir atıştı."

Pek sayılmaz. O mesafeden, kız kardeşi bile .

Adron hesabı ödemek için kartını uzattı ama konuşmadı. Nefesini boşa harcamayı ve Edsel kartın tüm zararları karşılayacağı ve kan dökülmesinden hoşnut olmayanlara içki ısmarlayacağı anlamına geldiğini biliyordu. Konuşmanın ciddi şekilde acı verdiğiinden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden başkalarıyla uğraşırken yorumlarını asgari düzeyde tutmayı öğrenmişti.

Edsel kartı aldı ve devam etti.

Birkaç saniye daha kanı sildikten sonra kartı parmaklarının arasında tuttu. "Biliyor , bu arada senin zavallı kışına burada tahammül etmemin tek nedeni bu - çünkü buraya kavga etmeye gelen diğer sarhoş heriflerin aksine sen her zaman kan dökmeyi başarıyorsun. Gerçi neden her gün bir pislik sana meydan okumak zorunda kalıyor, bunu asla anlayamayacağım. Aptal serseriler. Ölümcül olduğunu anlayamıyorlarsa, yaşamak için çok aptallar demektir. Ben *bunu* bir kamu hizmeti olarak görüyorum. Muhtemelen sen de öyle düşünüyorsundur." Garson kız bir şişe daha Tondarion Ateşi getirip Adron'un önüne koyarken Edsel bir adım geri çekildi.

Edsel onlara bakan müşterilere işaret etti. "Devam edin millet. Sadece küçük bir yanlış anlaşılma. Havai fişek gösterisi sona erdi. Artık hepiniz güvendesiniz." Sonra nefesinin altından ekledi: "Sinirli bir Birlik suikastçısına bulaşmadığınız sürece. Aptallar."

Eski suikastçı.

Herkes bunu nasıl gözden geçiriyordu, hiçbir fikri yoktu.

Edsel güvenlik görevlilerine gelmelerini işaret etti. "Çocuklar, şunu temizleyin. Bunu görmek istemiyorum ve kimsenin de istemediğini biliyorum." Sonra daha yüksek sesle kalabalığa tekrar seslendi. "Vücudunda ya da giysilerinde beyin maddesi olan herkese bedava içki. Yıpranmış sinirler ve rahatsızlık için özür dilerim. Ne diyebilirim ki? Burası heyecan verici bir yer."

Adron'a döndü. "Bu cinayet için arama izniniz olup olmadığını sorardım ama onun yanında yerde yatmak istemiyorum. Merak etmeyin. Herhangi bir yetkili gelirse, onlara katilin ateş ettikten sonra kapıya doğru koştuğunu söyleyeceğim." Edsel hâlâ kımıldamayan ya da gözlerini kırpmayan arkadaşlarına baktı. "Tek kelime etmeyeceklerini de biliyorum. İkiisi altına işedi"

Adron bir içki daha yuvarlarken alay etti. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden kaçmıyordu, bu gece de tam olarak bu yüzden buradaydı.

Bu kırık durumda.

Lanet olası piçler. Hepsi cehennemde çürüsün.

Edsel ve diğerleri kalabalığın içinde kayboldu.

Öfkeli ve hâlâ kan isteyen Adron bakışlarını ölü adamın artık gülmeyen arkadaşlarına dikti. Yüzleri solgun, olanları ve Adron'un hasta yurttaşlarını yok etme hızını kabullenmeye çalışıyorlardı. Gözlerindeki ışıktan, koşan arkadaşlarının intikamını almayı düşündüklerini anlayabiliyordu ama sağduyuları galip geldi ve teker teker bedava içkilerini almak için bara doğru yürüdüler.

Garson kız ona son bir kez dehşetle baktıktan sonra güvenli bir mesafe olarak algıladığı yere doğru kaçtı.

Adron acı bir şekilde eğleniyordu. Bir zamanlar başka bir hayatta olsa, onu sonsuzluğun en uzak köşelerine kadar takip edebilir ve nefesi kesilinceye kadar öldürebilirdi.

Saklanıp da onu bulamayacağı hiçbir yer olamazdı. Ama o günler sonsuza dek geride kaldı.

Çünkü ben aptal bir pisliktim.

Kendisiyle tartışmak istemeyen Adron kendine bir içki daha doldurdu ve bunun tadını öncekilerden biraz daha yavaş çıkardı. Artık hayattaki zevkleri çok azdı ve sarı-turuncu sıvıyla dolu kovaları tüketmek ona hırpalanmış ruhunun özlemini çektiği teselli veriyordu.

Çünkü bu gece, anıları her zamankinden daha çok acıtıyordu.

Linkine baktı, evrensel saati not etti ve yüzünü buruşturdu. Tam da bu saat, hayatının geri kalanını bedelini ödeyerek geçireceği o "asil" kararı verdiği gecenin sekizinci yıldönümüydü.

Titana tu.

Ama , gerçekten kazıklanan tek kişi .

Adron şişeyi sağ elinde sıkıca kavradı, en son belirgin bir topallama olmadan yürümesinin üzerinden bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyordu. Acı çekmeden hareket edeli. Boğazını konuşuyordu.

Herhangi rahatlık ya da huzur yaşamayalı sekiz yıl olmuştu.

Saatlerce yatakta yatıp uyumaya çalışmıştı. Unutmaya çalışıyordu ve sonunda şeytanlarını susturmanın tek yolunun onları yeterince Tondarion Ateşi ile boğmak olduğunu fark etmişti ki şimdiye kadar yasal bir komaya girmiş .

Tanrım, neden hala uyanık durumdayım ve masanın altında değilim?

Çünkü Tanrı onu terk etmişti.

Tabii o piçin yaşamış şartıyla.

Bardağı ve annesinin ona öğrettiği görgü kurallarını unutarak büyük şişeyi dudaklarına götürdü ve ateşin harap olmuş boğazından aşağı dökülmesine izin verdi.

"Hey, bebeğim ..." Çekici bir kızıl saçlı ona doğru yürüdü ve ince kalçasını bacağına dayadı. "Arkadaş ister misin?"

Eliyle onu uzaklaştırmaya çalıştı ama kadın bunu .

Onun ısrarlı aptallığına kızarak boğazını temizledi ve konuşmanın acıya kendini hazırladı. "var." Derin ve hırıltılı sesi kulaklarını tırmalıyordu. "Ben, kendim ve ben."

Adamın vücuduna aç gözlerle baktı, sonra da ona iri göğüslerini göstermek için daha da yaklaştı. "de mutlu etmeye yetecek kadar varım."

Bir zamanlar, bu teklifi kabul etmekte tereddüt etmeyeceği zamanlar olmuştu. Onu yıpratmaya ve merhamet dilemesine yetecek kadar çok olduğu zamanlar.

Ama hayat sürekli değişen bir şey değildi ve genellikle bir saniyelik bir dönüşle değişirdi. Bunu herkesten daha iyi biliyordu, çünkü tek bir kalp atışında ve saçma sapan aptalca bir kararla tüm hayatı cehenneme dönmüştü. Ve da beraberinde sürüklemişti.

Dudaklarını yaladı. "Hadi yakışıklı, bana bir içki ısmarla."

Adron ona ters ters baktı. Bu gece ona evlenme teklif eden ilk kadın o değildi. Ve doğrusu, yüzündeki korkunç yaralar göz önüne alındığında herhangi bir kadının zahmet etmesi onu şaşırtmıştı. Ama *Altın Crona*'daki kadınlar o kadar da ayrımcı değildi, özellikle de para hissettiklerinde.

Kadınların hâlâ her şeyi becerebileceğinin canlı kanıtıydı. Zar zor hareket edebilen iğrenç, sapkın bir canavarla bile. "Kusura bakmayın. Hiçbirimiz ilgilenmiyoruz."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Eğer fikrini değiştiren olursa bana haber versin." Ona son bir kez hüznle baktıktan sonra barı dolduran insan ve uzaylı kalabalığının arasına karıştı.

Adron, sol bacağına kemiklerini sızlatan bir ağrı saplanırken koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Dişlerini sıkarak boğazının altından hırladı.

Yaşadığı süre boyunca aldığı ağrı kesicilerin, özellikle de rekor sürede tükettiği alkolle birleştğinde, her ağrıyı düşünülebilirdi . . . ya da onu öldürürdü.

Ama fiziksel cehennemini zar zor uyuşturdu.

Ve bu, kalbindeki yakıcı ıstıraba hiçbir şey yapmadı.

"Hepsine lanet olsun," diye homurdandı nefesinin altında ve sonra başını arkaya atıp içkisini bitirdi.

Yoldan geçen mavi etli bir garsonu yakaladı ve daha fazlasını istediğini belirtmek için şişeyi iki parmağıyla havaya kaldırdı.

Çok daha fazlası.

Onun dönmesini beklerken, başka bir kadının kendisine doğru geldiğini gördü. Ona yönelttiği sert bakışlar, kadının ters yöne doğru kaçmasına neden oldu.

Oyun oynamayı . Bu gece, tamamen işaretlenmeye niyetliydi ve ona yaklaşacak kadar aptal olan bir sonraki aptala acıyordu.

Tabii daha fazla alkolle gelmedikleri sürece. Belki o zaman hayatlarını bağışlayabilirdi.

Onun peşindeydiler!

Livia typpa Vista arkasındaki kaldırımında ayak seslerini duyabiliyordu. Şimdi yer kazanıyorlardı. Onu yakalamaları için daha ne kadar zamanları olduğunu bilmiyordu.

ve onu geri sürükledi. Ama sonra, hayatı boyunca koruyucu yaşamıştı. Prensesen çok rehineydi.

Ve iki hafta içinde Clypper Thoran'la evlenmeyecekti. Evrendeki son erkek olsa bile.

"Sana söyleneni yapacaksın ve beni sorgulamayacaksın. Asla."

Babasının buyurgan emri karşısında irkildi. Yüksek mevkide ama inatçılığı ona ağabeyi değil, kendisi miras kalmıştı.

Bedeli olursa olsun, babasından on altı yaş büyük bir Bölge Valisi ile evlenmeyi reddetti. Bu düşünce bile tüylerini diken diken ediyordu.

Clypper gelini için bakire birini istediğinden, ikisini de engellemenin bir yolunu biliyordu. Bu geceden sonra, artık bakire olmayacaktı.

Yarın babası onu bu yüzden öldürecekti. Ama ölmek, ona her yaklaştığında soğuk elleriyle onu taciz eden zalim, keçi suratlı bir evlenmekten daha iyiydi. *Benim geleceğim bu*. Üzerinde kontrol sahibi olduğu tek şey bedeniydi ve bu geceden itibaren bedeninin kontrolünü eline alıyordu.

Soğuk yağmur üzerine dökülürken, Livia başının üzerindeki tabelaya *. Altın Crona*. Hizmetçisi Krista ona bu kulüpten bahsetmişti. İçeride her türden kahraman ve kötü adam vardı ve bekâretini bir kahramana teslim etmeyi tercih etse de, dürüst olmak gerekirse umurunda değildi. Adam oldukça çekici ve nazik olduğu sürece, bu gece için yeterince iyi olacaktı.

Cesaretini toplayarak kapıyı açtı ve olduğu yerde durdu.

Daha önce hiç *böyle* bir şey görmemişti. Uzaylılar ve insanlardan oluşan bir deniz, birçok türden ter ve ucuz alkol kokan dumanlı barda dans ediyor ve sallanıyordu. İğrenç müzik o kadar yüksekti ki kulakları zonkluyordu.

Büyük, turuncu sürüngen bir erkek, kapı aralığında tereddüt ederken ona kaşlarını çatarak baktı.

"İçeri ya da dışarı," diye hırladı. "Çabuk bir seçim yap. Bütün gece bekleyemem ve dışarısı soğuk." Cesaretini güçlendirmek için derin bir nefes aldı.

Bir de zihninde Clypper'ın şişman gıdıları ve boncuk gibi, şehvet dolu gözleri canlandı.

Ürpererek içeri adım attı ve kapının kapanmasına izin verdi.

Sürüngen adam onun içeri girmesini engelledi. "Yirmi beş kredi."

Neden bahsediyordu?

"Affedersiniz?"

"Yirmi beş kredi. Ya ödersin ya da seni kıcının üstüne atarım."

Livia kaşlarını ona doğru kaldırdı. Ona haddini dilinin ucundaydı ama sonra onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırladı. Ve bu şekilde devam etmeliydi.

Biri onun Vistan prensesi olduğunu öğrenirse, kaldıkları otele geri gönderilir ve babası onu sırf uygun eskortlar ve refakatçiler olmadan gittiği için döverdi. Hatta bu şekilde giyinip halkın içine çıktığı için onu döverdi.

Zamanının kısa olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Biri onu fark edip aramaya başlamadan önce bir adam bulmalıydı. Kardeşinden çaldığı parayı çıkararak ücreti ödedi.

Uzaylı, kızın bara girmesine izin vermeden önce eline yanardöner bir işaret koydu.

Kalbi korku, dehşet ve bir tutam heyecanla çarparak insanlarla dolu büyük odayı inceledi. "Onu bulma vakti geldi."

Livia kalabalığın yürüdü ve birkaç yıkanmamış insan ona ilgiyle bakınca irkildi. Kesinlikle Clypper'dan daha iyi değillerdi.

Bu yüzden, nitelikler listesini banyo yapan bir erkeği de içerecek şekilde hızla değiştirdi.

Uzun boylu, esmer bir erkek, siyah dişlerini göstererek ona gülümsedi. Tamam, diş fırçası kullanmayı bilen birini de ekleyebilirdi.

Odayı geçerken barda umutlu bir aday gibi görünen esmer bir kadın gördü.

Ona doğru yöneldi. Ama yüzünü net bir şekilde görebilecek kadar yaklaşır yaklaşmaz dondu kaldı.

Babasının kişisel koşucusuydu. Hayır!

Hayır!

Eğer nasıl , kesinlikle şansına lanet ederdi.

Sadece beni görmesine izin verme.

Kalabalığın arasına geri dönen Livia yandan gözlerini ondan ayırmazken bir yandan da etrafındaki varlıkları tarayarak hedefini bulmaya çalıştı. Şüphesiz burada onu bulabilecek biri vardı.

Girişteki bir kargaşa dikkatini çekti. Livia dönüp baktı.

Hayır! Babasının kraliyet muhafızlarının bara doluştuğunu görünce paniğe kapıldı.

Gri giysili askerler barın büyük bir bölümünü kapsayacak şekilde yayılırken hemen müşterileri sorgulamaya başladılar.

Korku içini parçaladı. Bu kadar güçlü ve acımasız bir şekilde burada olmaları Krista'nın yerini ve şüphesiz niyetini de gönüllü olarak söylediği anlamına geliyordu. Bu düşünceyle inledi.

Babam beni öldürecek.

Krista ona nasıl ihanet edebilirdi? Hizmetçisi kaçıışının planlanmasında ve uygulanmasında çok yardımcı olmuştu.

Ama bilinmeyen bir nedenden Krista, Livia'nın babasından korkarak yaşıyordu ve onun bir kaç çatması, hizmetçisinin her şeyi anlatmasına neden olabilirdi.

En ince ayrıntısına kadar.

Babasının vereceği tepkiyi düşündükçe içi burkuldu. Ama en azından Krista, onun aksine, babasının öfkesinden kurtulacaktı. Krista onların yasaları tarafından korunuyordu. Sadece kendi ailesinden bir erkek onu cezalandırabilirdi ve Krista'nın yaşayan bir erkek akrabası olmadığı için ...

Livia o kadar şanslı değildi ve babasının bu yüzden ona ne yapacağını kimse bilemezdi. İffet, kendi dünyasında bir kadının sahip olabileceği en yüksek erdemlerden biriydi. Aslında, kadın ve erkeklerin sadece yemek sırasında, iffetli kraliyet törenlerinde ve evli çiftler evlilik görevlerini yerine getirirken bir araya gelmelerine izin verilirdi. Bir kadının kendisiyle akraba olmayan bir erkeği araması

kesinlikle yasaktı.

Ve ağır bir şekilde cezalandırıldı. Alenen.

Korkusunu üzerinden attı. Yola çıkmadan önce sonuçlarını biliyordu. Her iki durumda da düşüncesizliğinin bedelini ödeyecekti ve eğer ödemek zorundaysa, o zaman bu işi tamamladığından emin olacaktı.

Dişlerini sıkarak saklanacak bir yer bulmak için odayı taradı. Kulübün arka bir dizi kabin vardı. Onlara doğru yöneldi.

Ne yazık ki hepsi doluydu. Kahretsin!

"Hey, bebeğim." Yanından geçmeye çalışırken kaba görünümlü bir adam onu durdurdu. "Arkadaş ister misin?"

Adam uzanıp kabaca kolunu tutana kadar bunu düşündü. Onu kendine doğru çekti.

Eli, kızın kolunun üst kısmındaki eti şiddetle ısıırıyordu. "Hadi." Elini ıslak saçlarında kabaca gezdirirken ona kaygan bir gülümseme verdi. "Sen ve ben arka tarafa geçmeye ne dersin?"

Kendisini daha fazla incitmeden önce ondan uzaklaştı. "Hayır, teşekkür ederim." Döndüğünde, kalabalığın arasından sıyrılarak kendisine doğru gelen muhafızları gördü.

Kalbi hızla çarparak son kabine koştu ve nöbetçi onu görmeden önce boş banka oturdu. "Ne halt sen?"

Bakışlarını muhafızdan alıp karşısında oturan adama çevirdi. Bakışları adamın yüzüne odaklandığında Livia'nın nefesi boğazında düğümlendi.

Oh . . .

Benim . . .

Fena değildi.

Aslında hayatında hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti. Yüz hatları keskin ve aristokrat bir şekilde kemikliydi. Koyu sarı kaşları, şimdiye kadar gördüğü en delici mavi gözlerin üzerinde ince bir kavis çiziyordu.

Tamamen siyah giyinmişti, uzun beyaz-sarı saçları düzgün bir sırayla arkadan bağlanmıştı. Temiz traşlı ve yıkanmış, muhteşemdi. zarif ve güçlü bir hava vardı.

Ama onu izlerken gözleri soğuktu. Korunaklı. Doğası gereği ölümcül olduğu konusunda onu uyarıyorlardı. Ve çenesinin yapısına , ona eşlik etmesini istemediğini söyleyebilirdi.

Kadına kötü niyetle bakarken ellerinin üzerindeki siyah eldivenleri çekmişti.

Kalkıp gitmesi gerekiyordu, özellikle de adamın elmacık kemiğinden saç çizgisine ve oradan da çenesine kadar uzanan şiddetli bir yara izi olduğu için. Sanki biri bilerek oraya kazımış gibi görünüyordu, bu da onun nasıl bir adam olduğunu merak etmesine neden oldu.

Böyle bir yarayı hak edecek ne yapmıştı?

Kararsızlık içinde dudağını ısırarak, sürekli bu tarafa doğru ilerleyen muhafıza baktı.

Ne yapmalı?

Adron, henüz kendisini terk etmemiş olan kadına kaşlarını kaldırdı.

ama karşısında oturan ıslak küçük farenin bu dalışa ait olmadığını fark etmeyecek kadar değil. Ondaki masumiyetin kokusunu .

Ve bu onun midesini bulandırdı.

Koyu kahverengi saçları dağınıktı ve ince omuzlarına dalga dalga dökülüyordu.

Büyük, melek gibi gözleri vardı. Onu rahatsız eden bir geçmişi olmayan yeşil gözler. Tamamen kurnaz ve dürüsttüler.

bir ürperti kapladı. Bu çağda kimin gözleri vardı? Ve bu gözlerle ona bakmaya ne hakkı vardı?

"Birinden saklanıyorum," diye itiraf etti. "var mı?"

"Kahretsin, evet, ." Elindeki şişeyle kapıyı işaret etti. "Git buradan."

Livia yabancıya kaşlarını çatı. Öfkeli ses tonu onu gerilette ve muhafızlardan birinin kabinleri taradığı gerçeği olmasaydı, oradan ayrılacaktı.

Bir şeyler düşün. Çünkü düşünmezse batacaktı.

Muhafız iki kabin yukarıda durdu ve kraliyet portresi olduğunu bildiği küçük bir avuç içi çerçeveyi içinde oturan uzaylılara uzattı. "Bu kadını gördünüz mü?"

Planı mahvolmuşken, babasını engellemenin tek bir yolunu biliyordu. Oturduğu yerden kalktı ve yabancıya yanına oturdu.

Ona kaşlarını çatdı.

O bir şey söyleyemeden Livia öne doğru eğildi ve onu öptü.

Kadın sımsıkı kapalı dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirirken Adron şaşkın bir sessizlik içinde oturdu. Akrabası olmayan bir kadının ona verdiği en iffetli öpücüktü bu.

Başını ellerinin arasında tutuşundan, bir öpücüğün böyle verilmesi gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyordu.

Ama tattığı masumiyetten daha da kötüsü, sekiz yılı aşkın süredir bir kadını öpmemişti ve o dolgun dudakları üzerinde hissetmek sarhoş zihninin kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ve onun kokusu . . .

Tanrım, bir kadının tatlı, sarhoş edici kokusunu nasıl da özlemişti. Kendisine bastırılmış bir bedenın sıcaklığını. Teninde nazik bir elin . . .

Gözlerini kapatarak şişeyi bıraktı ve durumu kontrol almak için kadının yüzünü ellerinin arasına aldı.

Adam dudaklarını aralayıp dilini ağzına soktuğunda Livia titredi. Oyunlarda ve filmlerde insanların böyle öpüştüğünü görmüştü ama daha önce hiç kimse ona karşı böyle bir küstahlığa cüret etmemişti.

Dilindeki tatlı, güzel kokulu alkolün tadını aldı, ellerini sırtında gezdirirken ve onu öyle nazikçe tutarken onun sıcak, temiz kokusunu kokladı ki ürperdi.

Vücudu onun nazik öpücüğüyle yandı. *O kesinlikle doğru kişiydi.* Bekâretini adam buydu. Acı dolu mavi gözleri ve şefkatli dokunuşları olan bir adam. Onu nefessiz ve güçsüz bırakan, aynı zamanda ateşli ve garip bir şekilde güçlü kılan bir adam.

Onun kollarında, hayatının kontrolünün gerçekten kendisinde olduğunu hissetti. Vücudunun. Ve bundan hoşlanıyordu.

Adron onun ağzından daha iyi bir şey tatmamıştı. Tereddütle onun dilini kendi diliyle buluştururken tecrübesizliğini hissetti. Vücudu, dudaklarından daha fazlasını talep eden uzun zamandır unutulmuş bir sıcaklıkla canlandı. Onu acısı aracılığıyla tahrik edebildiği gerçeği

Bu bile başlı başına bir mucizeydi.

Hayır, cennetti ve kadar uzun süre cehennemde yaşamıştı ki tadını ve hissini unutmuştu. "Affedersiniz," dedi bir adam önlerinde dururken. "Bunu gördünüz mü-"

Adron öpücüğü ancak yeni gelene ölümcül bir bakış fırlatacak kadar uzun bir süre bıraktı. "Git buradan ya da öl."

Adamın gözlerinde korku titreşiyordu. Adron'un olduğu bir bakıştı bu.

Adam başka bir şey söylemeden onları terk etti.

Adron dudaklarına geri döndü.

Adam öpücüğünü derinleştirirken Livia inledi. Muhafızları ve korkusunu unutarak zevkle iç çekti. Adam dudaklarını Livia'nın boynuna gömüp beyaz bir ürperti geçirirken yabancı duygular içini parçaladı. Göğüsleri kabarırken kolları beline dolandı.

Hissettiği bu derin zonklama neydi? Bu dayanılmaz ağrı?

Onu sersemletmiş ve nefessiz bırakmıştı. Ve onu umutsuzca istiyordu. "Benimle sevişir misin?"

Adron şaşkınlıkla geri çekildi. Ayık olsaydı onu gönderirdi ama kızda uzun zamandır unuttuğu bir şekilde onu çağıran bir şey vardı.

Bir kadınla en son yattığından beri çok uzun zaman geçmişti. Yıllar süren acı dolu bir yalnızlık ve acı.

Ve burada kendini ona sunuyordu.

Gönder onu.

Ama bu sefer yapmadı. Bunun yerine, kendini kabinden kalkıp onu kalabalığa doğru götürürken buldu.

Livia nereye gittiklerini bilmiyordu ama bardan çıkarken muhafızlardan hiçbirinin onu görmediğinden emin oldu. Aklının bir köşesinde dehşete kapılmıştı. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Adını bile.

Hayatında hiç bu kadar aptalca bir şey yapmamıştı. Yine de içgüdüsel olarak onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu. Buz mavisi gözlerinde acı vardı ama zalimlik yoktu.

Yine , bu kadar çaresiz olmasaydı, bunu asla yapmazdı. Onun için bile.

Sahiplenici bir kolunu kadının omuzlarında gezdiriyordu. Ve gümüş uçlu bir bastona ağır ağır yaslanarak yürüyordu.

Ona yüzüne ve bacağına ne olduğunu sormak istedi, ancak yeniden düşünmesine neden olmamak için cesaret edemedi, bu da onun için son anlamına gelirdi.

Onu kulübün dışına, bir ulaşım aracına götürdü.

Bindikten sonra, onları otelinden o kadar da uzak olmayan yüksek kaliteli bir apartmana götürdü. En azından bu iş bittikten sonra eve gitmesi daha kolay olacaktı.

Büyük lobiye girdiklerinde Livia biraz rahatlardı. Tanrıya şükür karanlık, pis bir arka odaya götürülmeyecekti.

Onun korkusu da buydu.

Krista onu ne bekleyeceği konusunda iyi hazırlamıştı. Bir erkeğin onu ne kadar süreceğini tahmin etmeye kadar.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Livia, gece yarısına kadar otel odasına dönmüş olacağını düşündü.

Sorgulama olacaktı ve sonunda babası gerçeği öğrenecekti.

Tanrı ona merhamet etsin o zaman.

Ama kararını vermişti ve bir şeyi kafasına koydu mu, o şey bitmişti. Kararından dönmeyecekti.

Birbirlerine tek kelime etmeden asansöre binip en üst kata çıktılar.

Kapı açıldığında, onu neredeyse sarayının kanadı kadar büyük olan gösterişli bir daireye götürdü. Kapıyı kapatır kapatmaz da onu kollarının arasına aldı.

Bu sefer öpücüğü şiddetliydi. Talepkârdı. Ve onu duvara yaslarken nefesini kesmişti.

Ellerinin üzerinde gezinmesinin güçlü hisle başı döndü.

Ne yapıyorsun? Bunu yapamazsın. Onu tanıımıyorsun bile. Kapa çeneni, vicdan.

Bunun için ne zamanı ne de sabrı vardı. Bunun yapılması gerekiyordu.

Bu onun hayatıydı ve ona sahip çıkacaktı. Bir daha kimse ona vücuduyla ne yapacağını söyleyemeyecekti. Ve ilk seferinin tüylerini diken diken eden yaşlı bir adamla olmasına izin vermeyecekti.

Bu düşünceyle gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Adron, kadının elini çıplak göğsünde hissettiğinde nefesini sertçe içine çekti. Onun dokunuşu içini yaktı. Doktorlar, hemşireler ya da terapistler dışında birinin bedenine dokunduğunu ancak hayal meyal hatırlayabiliyordu.

yemeyelim, adamın vücudunu ikiye bölen çok sayıdaki yara izi hakkında ne yüzünü buruşturdu ne de yorum yaptı. Onları fark etmiş gibi bile görünmüyordu.

Uzun zaman önceki o geceden beri bir kadınla birlikte olmamasının nedeni de buydu. Yara izlerini açıklamak istememişti. Nereden geldiklerini anlatmak ve bunun dehşetini ve acısını yeniden yaşamak.

Sabahın ilk ışıklarında, teninde mide bulandırıcı işaretler gibi sevgilisiyle yüzleşmek zorunda kalmak. Son derece iticiydi ve bunu biliyordu. Kendisine dokunduğu için pişmanlık duyan birinin gözlerinde kendi tiksintisinin yansımaları görmeye ihtiyacı yoktu.

Belki de bu gece bir yabancıyı seçmesinin nedeni buydu. Ona hiçbir açıklama borçlu değildi. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Kendisine bakan başka bir kadının yüzünde acıma ya da iğrenme görmek istemiyordu. Eğer sonsuza dek , yaralandıktan hemen sonra onu hastanede gören eski karısının görüntüsünü asla

Tanrım, seni bir ucubeye dönüştürmüşler. İğrençsin!

Ama soluk yeşil gözlerinde merak ve açlıktan başka bir şey yoktu. Onu hiçbir şekilde yargılıyor gibi görünmüyordu ve buna her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Livia elini adamın karnındaki ve göğsündeki gergin kasların üzerinde gezdirirken dudağını ısırdı. Daha önce bir erkeğin çıplak göğsünü hiç görmemişti, en azından filmler ve gerçekler dışında hiçbir yerde.

Büyülenmiş bir halde ellerini sert, çelik gibi kasların üzerinde gergin duran pürüzsüz, esmer tende gezdirdi. Çeliğin üzerindeki kadife gibi. Bu zıtlık onu hayrete düşürdü ve ağzını adamın tenine dayayıp tatmak için garip bir istek . Bu düşünce yanaklarını ısıttı.

Ne kadar da uygunsuz. "Çok harika hissediyorsun," diye nefes aldı.

Adron geri çekilip ona baktı. Sesinde tuhaf bir huşu, dokunuşunda nazik bir tereddüt vardı. Ve o anda içini soğuk bir dehşet duygusu kapladı.

Sarhoştı ama *o kadar da* değildi. "Sen bakırsın." Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Kahretsin!" diye hırladı ondan uzaklaşırken.

Sertleşmiş siki ağrıyor ve tüm vücudu yanıyordu. *Altın Cronaya* ayak bastığından emin olduğu tek bakireyi bulmak ona kalmıştı.

Bastonunu tutarak topallaya topallaya bara gitti ve bir içki daha doldurdu. Ama sulandırılmış alkol onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı.

Birdenbire onun arkasındaydı, ince kolları belini sararken sırtına yaslanmıştı.

Bu hareketten, başını onun sırtına koyarken küçük göğüslerinin omurgasına değdiğini hissetmekten her yeri titredi. Ve o anda, kendini ona kaptırdı.

olsun. Kulağına fısıldamak için parmak uçlarında ayağa kalktı. Nefesi onu yaktı ve tüm vücudunu ürpertti. "Benimle sevişmeni istiyorum."

"Delirdin mi sen?" Dönüp ona baktı.

Başını iki yana salladı. "vermek istiyorum. Benden alınmasını istemiyorum." "Kim tarafından alınmasını?"

Bakışlarını kaçırdı. "Tamam. Beni istemiyorsan, birini bulmaya giderim." Kadının içinde başka birini düşündükçe garip bir kıskançlık dalgası onu sarstı.

Sana ne ki?

Yine de bilinmeyen, aptalca bir nedenden dolayı bunu yaptı. Ona teklif ettiği şeyi başka birinin almasını istemiyordu. Başka bir adamın düşüncesi . . .

İçindeki suikastçıyı ortaya çıkarıyor ve ona bakan herkesi öldürmek istemesine neden oluyordu. Kız ondan uzaklaşırken elini yakaladı. "Adın ne senin?"

"Livia."

"Livia," diye tekrarladı. Ona ve ruhunu derinden yaralayan o kurnaz deniz yeşili gözlerine çok yakışıyordu. "Neden kendini benim gibi birine bu kadar ucuza ?"

Livia onun buzgözlerindeki kendinden nefreti görünce durakladı. Kendisinden nefret ediyordu. Bu çok açıktı ve nedenini merak etti. "Çünkü iyi birine benziyorsun."

Onun cevabına acı acı güldü. "Ben iyi biri değilim. Benimle ilgili iyi olan hiçbir şey yok."

Bu doğru değildi. Henüz ona kötü davranmamıştı. Acı çekiyordu, bunu biliyordu. Ve bu onu hırçınlaştırıyordu.

Ama bu onu zalim yapmadı.

"Gitmem gerek," dedi sessizce, her şeye rağmen o olmayacağı için pişmanlık duyarak. "Dönmem için fazla zaman yok ve sabaha kadar bu işi halletmem gerekiyor."

"Neden?"

Yüzünün tekrar kızardığını hissederken dudağını ısırды. Sabah Clypper'ın doktorları tarafından muayene edilecekti. Bu gece bir erkek bulamazsa, sabah onda gitmeye mahkûmdu.

"Sadece seviyorum." Bakışlarının adamın gür vücudunda gezinmesine izin verdi. Geniş omuzları ve zayıf, sıkı kaslı bir vücudu vardı. Beyaz saçları, giydiği siyahla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Muhteşemdi.

Ama onu istemedi. Öyle olsun.

Adron onun gözlerindeki çelik gibi kararlılığı gördü. Kendine yatacak başka bir erkek . O da bunu biliyordu.

Ona izin vermeliydi, ama yine de ...

Neden ben değil? Yaşadığım onca şeyden sonra bir şeyi hak etmiyor muyum? Küçük, lanet bir mutluluk anı?

Çevikliğini kaybettiğinden beri kadınlardan uzak duruyordu. Sert sakarlığı ve acısıyla utandırmaktan korkuyordu. Ama Livia'nın onu kıyaslayacağı kimse yoktu. Yatakta tamamen berbat olup olmadığını bilemezdi.

Adron kavradı. Onu kollarına alıp odasına koşabileceği bir zamanı hatırladı. Onunla saatlerce kusursuzca sevişebileceği ve onu kalması için yalvarırken bırakabileceği bir zamanı.

Ama o günler sonsuza dek onun için kaybolmuştu ve bu kırık bedeninin içinde sıkışıp kalmıştı.

Bir gece . . .

Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?

"Yatak odam bu tarafta." Bir şişe hafif alkol aldı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Livia, adamın onu kendisine katılmaya davet ettiğini fark edince tereddüt etti.

Heyecan ve dehşet içinde onu zarif mermer koridorda takip etti ve koridorun sonundaki odaya girdi. Ana yatak odası en az kendisinininki kadar büyüktü. Büyük boy bir yatak uzak duvara yaslanmıştı ve ışıkların kayan yıldızlar gibi parıldadığı şehre bakıyordu.

Şişesini komodinin üzerine bıraktı, sonra yatağın yanındaki sandalyeye geçti. Yüz hatları sertti, yavaşça oturdu. Bacağını büküp botlarını çıkarmak için hamle yaptığında acı çenesini sertleştirdi.

Ona ne olduğunu bilmek istiyordu ama onu tekrar kızdırmaktan korktuğu için sormaya cesaret edemiyordu.

Böylece onun yanına gitti ve ayağını eline aldı.

Adam ona baktı, kadın botu çekip çıkarırken gözleri irkilmişti. "Biliyor musun, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diye fısıldadı. "Bakire olduğunu düşünürsek, ."

Aniden kuruyan dudaklarını yalayarak diğer botunu da çıkardı.

Adron onun gerginliğini, belirsizliğini hissedebiliyordu ve onu yatıştırmak istedi. "Sana zarar vermeyeceğim, Livia. Söz veriyorum."

İçini burkan bir gülümsemeyle gülümsedi. O uğursuz geceden önce onunla tanışmış olmayı nasıl da isterdi. zaman onun hak ettiği sevgili olabilirdi. Onu bütün gece elde edebilirdi. Yavaşça. Alay ederek.

Şimdi nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama onu memnun etmeye çalışacaktı. İlk seferinin en azından iyi bir anı olmasını sağlamak için elinden geleni yapacaktı.

Kasıkları gerilmişti, kendini yukarı itti ve yavaşça yatağa doğru ilerledi. Kenara oturdu ve bastonunu sabah ulaşabileceği bir yere, duvara yasladı.

O daha ne demek istediğini anlamadan, kız onun kucağına oturdu ve onu öptü.

Adron ellerini onun sırtında gezdirirken nefesinin tatlılığını içine çekti. Bir bakirenin bu kadar cesur olmasını hiç beklemezdi. Ve o da çabuk öğrenen biriydi. Öpücüğünü derinleştirdi ve Adron'un diliyle alay etti.

Evet, bu eğlenceli olabilir.

Dantelli sütyenini ortaya çıkarmak için gömleğinin düğmelerini açtı. Adam elini saten kaplı göğüslerinin üzerinde gezdirip onları avuçlarının içinde nazıkçe sıkarken inledi. Bir kadının kollarında hissettiklerini nasıl da özlemişti. Onun göğüslerinin tadına bakma düşüncesi ağzının suyunu akıtıyordu.

Livia bacaklarının arasındaki yabancı zonklamayla tır tır titredi. Adam arkasındaki mandalı bıraktığında ve sütyeni açıldığında, Livia titredi.

Daha önce hiçbir erkek onu çıplak görmemişti ve için tüm cesaretini topladı.

Ellerini gergin tepelerin üzerinde gezdirirken çıplak göğüslerine baktı. Etrafında yavaş, kaynayan daireler çizerek tüm vücudunu ürperti.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı. Sonra başını aşağı eğdi ve kızın göğsünü ağzına aldı.

Adamın dili etinin etrafında dönerken, alay ederken, yalarken Livia nefesini sertçe içine çekti.

Daha önce hiç bir şey hissetmemişti. Her yalayışta midesi bulanıyordu.

Öne doğru eğildi, başını ellerinin arasına aldı. Vücudu alev alev yanıyordu. Ellerini çıplak sırtında, kalçalarında gezdirdi ve bacaklarının arasına götürdüğünde inledi.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri sersemlemiş ve acıkmıştı, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

Onu yatağın üzerine yuvarladı ve perdeleri kapattı, ardından komodinin üzerindeki kumandayla ışıkları söndürdü. Karanlıkta adamın kalan giysilerini çıkardığını duydu ama şey göremedi.

Adron onu çıplak görmek için yanıp tutuşuyordu ama hasarlı vücudunu görmesi için hiçbir şekilde ışık istemiyordu. Onun ne kadar çirkin bir canavar olduğunu fark ederse fikrini değiştirebilirdi.

Aleti onun için sıcak ve ağırdı, sol bacağındaki sert, dikenli desteği çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Ardından, elindeki ve kolundakini çıkardı.

Sonra yavaşça, dikkatlice giysilerini üzerinden çekti.

Elini kızın pürüzsüz, sıcak teninde gezdirdi ve onun zevk mırıltılarından zevk aldı. Daha önce hiç bir bakireyle birlikte olmamıştı ve onun ilk sevgilisi olduğunu bilmek o ana daha da heyecan katıyordu.

Daha önce hiçbir erkek ona dokunmamıştı. Ondan başka kimse.

Kanatları kırılmış ve kesilmiş olsa bile, bu bilgiyle yükseldi.

Adam uzun, sıcak vücuduyla onu sararken Livia inledi. Çıplak bedenine eşit bir şekilde yayılan o yağsız, sert güç gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti.

Diziyle uyluklarını ayırırken onu şiddetle öptü. Sonra kalçasını vücudunun ortasına bastırdı, bacağındaki tüyler onu yakından tahrik etti.

Elini adamın sırtında gezdirerek yara izleri, kaslar ve deriden oluşan engebeli araziye hissetti.

"Benim adım Adron," diye fısıldadı diliyle kulağının dış hatlarını çizmeden bir saniye önce.

"Adron," diye tekrarladı, heceleri test ediyordu. Ona yakışan güçlü bir isimdi.

Kalçasıyla, diliyle ve elleriyle onu okşadı. Livia sırtını eğerek onun dokunuşunu memnuniyetle karşıladı. Onu her yerinde hissetmek ve yine de ondan hiçbir şey görmemek çok erotikti. Canlı ama gerçeküstü bir rüya gibiydi.

Uzanarak adamın saçlarını çözdü ve yüzünün etrafına düşmesine izin verdi, ardından ellerini saçlarının ipeksi tellerine gömdü. Eğildi ve dudaklarını onun kolunun kıvrımına yerleştirerek etini emdi.

Adron geri çekilirken yutkundu, umutsuzca onun yüzünü görmek istiyordu. yerine elini kaldırarak yüzünün hatlarını çizdi. Çenesindeki küçük yarığı hissedebiliyor, ölmüş olduğunu düşündüğü kalbini çekiştiren iri yeşil gözlerin bastırduğu küçük oval yüzü hayal edebiliyordu.

Nefes kesiciydi. Ve bu gece için, onun kızıydı.

Tamamen onun.

Gözlerini kapatarak kendini onun bedeninde aşağı doğru hareket ettirdi, sonra şiddetli bir acı dalgası bacağından yukarı ve sırtına doğru ilerlerken lanet okudu.

Onun altında gerildi. " var?"

Adron cevap veremedi. Bacağındaki acı o kadar şiddetliydi ki arzusunu anında bastırdı. Sırt üstü yuvarlandı ve nefes almak için mücadele etti.

"Adron?"

Kadının sesindeki endişe onu yiyip bitirdi. Gah, insanlığın zavallı bir israfıydı.

"Bacağı," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Komodinimin üzerindeki ağrı kesicilere ihtiyacım var." "Hangi ?"

"Kahretsin, ilacımı getir." "Hangi

acak!" diye ısrar etti.

Yüksek sesle inledi, içinde tutamadığı için kendinden nefret ediyordu. Ama acı çok fazlaydı. "Soldaki."

Dizini ellerinin arasına aldı.

daha da fazla acı kaplarken lanet okudu. "Dur!" diye hırladı. "Sadece rahatla..." Ekleme masaj yaptı.

Ellerinden garip bir sıcaklık geliyor, derisinin derinliklerine sızıyordu. Ağrısı azalmaya başladığında kaşlarını çatı.

Sonra birdenbire tamamen kayboldu.

Tam bir dakika boyunca orada yattı, gergindi, geri dönmesini bekledi. Dönmedi.

Aslında, hiçbir şey acıımıyordu. Ne göğsü, ne kolu, ne de dizi. Hiçbir şey.

"Ne yaptın sen?"

Elini onun göğsüne koydu. "Bu sadece geçici bir durum. Ama birkaç saat boyunca seni hiç rahatsız etmeyecek."

Adron buna inanamıyordu. Sürekli, amansız bir acı içinde yaşamayı öğrenmişti. Fiziksel acı o kadar şiddetliydi ki, bir seferde birkaç saatten fazla uyuyamıyordu.

Şimdiye kadar.

Yokluğu inanılmazdı. Kalbi sevinçle kabardı. Artık özgürdü. Geçici de olsa, bedeni zalimce ve intikamcı bir şekilde elinden alınmadan önce nasıl biri olduğunu hatırlayacak bir anı vardı.

Ve hepsi onun yüzünden oldu.

Onu kollarına çekti ve değerli dudaklarını öptü.

Livia onun kalbinin elinin altında çarptığını hissetti ve sesindeki kahkahayı duydu. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi. Ta ki adam öpücükleriyle vücudunda aşağı doğru hareket edene kadar. Şiddetli bir zevk içini yırtarken inledi. Adamın elleri ve ağzı çıplak teninde inanılmaz bir his uyandırıyor.

Bu beklediğinden daha fazlasıydı. Krista ona, kendisini tanımayan bir adamın hemen işi bitirip gitmesine izin vereceğini söylemişti.

Ama Adron acele etmiyordu. Onun vücudunun tadını çıkarıyor gibiydi.

Sanki onunla gerçekten sevişiyormuş . Ve merak etti, eğer bir yabancıya karşı bu kadar şefkatliyse, birbirlerini gerçekten tanıyor olsalardı ne kadar daha şefkatli olurdu? Onu gerçekten önemsiyorsa?

Ama bu gece bilecekleri tek şeydi. Bittiğinde gidecekti ve bu an, hayatının geri kalanında yanında taşıyacağı değerli bir anıdan başka bir şey olmayacaktı, ki babası onun ne yaptığını öğrendiğinde muhtemelen çok kısa sürecekti.

O yarındı.

Bu gece, sadece ikisi vardı. Ve o bunun tadını çıkaracaktı.

Adron onun kalçasının çıplak etini kemirirken teninin kokusunu ve tadını içine çekti. Tadı bağımlılık yapıyordu ve kokusu ...

O tatlı çiçek kokusunu sonsuza dek içine çekebilirdi.

Yumuşak elleri onun saçlarını ve boynunu okşayarak içinin yanmasına neden oldu. Böyle bir gece daha geçireceğini hiç düşünmemişti.

Şeytanların olmadığı bir gece. Anıların olmadığı.

Kadın onu içine çekti ve adam memnuniyetle kendini ona teslim etti.

Onu günahlarından ve karanlığından kurtaran merhamet meleği idi. Onu yalnızlığından ve kimsesizliğinden kurtarıyordu. Bu huzurlu anı hayatının sonuna kadar saklayacaktı. Bu an onu ısıtacak ve bedeni nefret dolu olmaya geri döndüğünde ona arkadaşlık edecekti.

Kalbi onun için çarpıyordu, bacaklarını ayırdı ve vücudunu bacaklarının arasına yerleştirdi. Livia onun içine girmesini bekleyerek dudağını ısırdı.

O .

Bunun yerine, elini vücudunun ortasına gömerken kalçasından aşağı doğru küçük bir yol öptü.

Onun dokunuşundan aldığı zevkle inledi. Tatlı, saf bir mutluluktu. Ve adam zamanını parmaklarıyla onun etrafında dönerek, okşayarak, okşayarak geçirdi.

" böyle," diye nefes aldı adam, kız elini elinin üzerine sürterken. "Utanmana gerek yok."

Öyle olmalıydı ama değildi.

En azından onu ağzına alana kadar.

Kör bir coşku onu parçalara ayırdı. "Adron? Bunu yapman mı gerekiyordu?"

Ona uzun, derin bir yalama verdi. "İyi hissettiriyor mu?"

"Oh, evet."

"O zaman bunu benim yapmam gerekiyor." Başka bir şey söylemeden ağzını ona geri verdi.

Dili ona işkence ederken Livia onun kollarında kıvranıyordu. Ve parmağını içine kaydırduğunda, zevkten öleceğini düşündü.

Krista ona acı beklemesini söylemişti ama onun dokunuşunda acı veren hiçbir şey yoktu. Cennetten başka bir şey yoktu.

Adam dilinin ritmine uyarak parmağını döndürüp dururken başını geriye attı. Şiddetli, ateşli hislerin saldırısına uğrayan Livia, vücudunun sanki kendi aklı varmış gibi titrediğini ve sarsıldığını hissetti.

Coşkusu daha fazla kadar arttı ve tam durması için yalvarmaya hazırlanırken vücudu parçalandı.

Serbest bırakılması sert ve hızlı bir şekilde gerçekleşirken çığlık attı. Adam hâlâ onunla oynuyordu. Parmağı ve dili, hassas teni dokunuşuna daha fazla dayanamayana kadar onu memnun etti.

"Lütfen," diye bağırdı. "Lütfen, bana merhamet edin."

Adron onun ses tonuna güldü ve bu yabancı sese şaşırdı. En son ne zaman hatırlayamıyordu.

Geri çekildi ama parmağını bir süre daha içinde tuttu. Kızlık zarının hâlâ sağlam olduğunu hissedebiliyordu. Vücudu yanıyor, onu almasını istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Ona henüz gerçek bir zarar vermemişlerdi.

O engeli bir kez , geri dönüşü olmayacaktı. İkinci bir şans olmayacaktı. Karar zamanki gibi olacaktı.

Hatırlayınca irkildi. Hayatı düşüncesizce yapılan bir hareket yüzünden tamamen mahvolmuştu. Onun da kendi hayatını aynı şekilde mahvetmesine izin veremezdi.

Nazik ve kibardı. Yozlaşmış bir dünyada saf kalp. Bunu bozamazdı. Bozamazdı.

Gözlerini kaparken, ona karşı hissettikleri karşısında şaşkındı. Kendini geri çekebildiği ve hain bedenini dizginleyebildiği gerçeğine.

Asil bir şey yapmayalı yıllar olmuştu. Asil bir şey yapmak istemeyeli yıllar olmuştu. Hayatını mahvettiğinden beri ilk kez, bir zamanlar olduğu adamı hissetti.

Ve iyi hissettirdi.

Battaniyeye uzandı ve örttü.

Adam sırtına sarılıp onu kendine yaklaştırdı Livia durakladı. Adamın kollarının onu sardığını hissetmek hoşuna gitmişti ama adam herhangi bir hamle yapmıyor gibiydi.

"Adron?"

"Evet?"

"bitmedi, değil mi?"

Yanağını onun omzuna sürttü. "Sana zevkini verdim, Livia. Daha istiyorsun?"

Ona bakmak için döndü ama karanlıkta görebildiği tek şey yüzünün belirsiz hatlarıydı. "Ama sen yapmadın. Biliyorsun."

"Biliyorum."

"Neden?"

"Değer verdiğin birini bulana kadar beklemen gerektiğini musun?" "Seni önemsiyorum."

Adron homurdandı. "Beni tanıımıyorsun bile."

Onun kollarında döndü ve elini uzatıp adamın yaralı yanağına koydu. "Haklısın, seni tanıımıyorum. Yine de bedenimi seninle paylaştım bile. Bitirmeni istiyorum."

Ondan uzaklaştı. "Livia-"

"Adron. Eğer yapmazsan, nefret ettiğim bir adamla evlenmek zorunda . Bana senin gibi dokunmasını istemiyorum. Lütfen bana yardım et. Eğer bakire değilsem, evlenmeyi reddedecektir. Onunla evlenemem. Evlenemem."

Sözleri içini parçaladı. Aklından Alia'nın görüntüsü geçti. Politik nedenlerden dolayı onunla evlenmeye zorlanmıştı. Ve ona cehennem kelimesinin yepyeni bir anlamını göstermişti. Kimsenin başına gelmesini istemeyeceği bir şeydi bu.

Livia elini adamın göğsünde gezdirip karnına doğru indirdi. bacaklarının arasındaki tüyleri , adamın bağırsakları onun dokunuşuyla şiddetle kasıldı.

Aleti gerildi ve daha da şişti. O anda, kaybolduğunu biliyordu. Ve kız onu öptüğünde tüm dünyası yıkıldı.

Livia onun tepkisine hazırlıksızdı. Boğazından kısık bir sesle hırladı ve onu ters çevirerek yatağa yaptırdı.

Dudaklarını öperken vahşi ve evcilleşmemişti, sonra yüzünü boynuna gömdü, etini yaladı ve alay etti, onu her yaktı.

Aralarına uzandı ve kadın tüm mantığını, tüm akıl sağlığını yitirene kadar onu okşadı. Sonra bacaklarını daha geniş açtı. Adamın sikinin ucunu göbeğinde hissetti.

Tatlı bir jestle onun elini kendi eline aldı ve başının üzerinde tuttu. dudaklarından hafifçe öptü, sonra da içine girdi.

Onu doldururken, zevkine karışan beklenmedik acı karşısında ağlamamak için alt dudağını ısırırdı. Adam o kadar büyüktü ki, vücudu onun yabancı hissinden dolayı ağrıyordu.

Ama en azından bitmişti.

Artık bakire değildi.

Adron kıpırdamadan durdu ve kızın bedeninin onunkine uyum sağlamasını bekledi. İsteddiği şey onu incitmekti ama elini sertçe kavrayışından ne sakladığını biliyordu.

Ayrıca bir insanın aynı anda hem zevk hem de acı hissedemeyeceğini herkesten iyi biliyordu.

Ve bu gece ona zarar vermeyi reddetti.

İsteksizce elini bıraktı ve kollarının yükselip ona baktı. Karanlığa alışkındı. O kadar ki onun gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu gördü.

"Korkma," diye fısıldadı ve sonra elini bacaklarının arasına dokunana kadar vücudunda gezdirdi.

Adamın eli memesini okşarken Livia iç çekti. Acı, giderek artan bir zevk dalgasının ardında kayboldu.

" bu," dedi. Sonra yavaşça kalçalarını onunkilere doğru sallamaya başladı.

Livia, adamın sıcak dokunuşu acısını dindirirken sırtını dikleştirdi. Adam onun içinde kendini çok iyi hissediyordu ve Livia onun geniş, kaslı omuzlarına yapışırken her vuruş daha derinlere ulaşıyor gibiydi.

Bu kadar harika hissettireceğini hiç düşünmemişti.

Adron, kendini ona teslim eden kızın yüzünü izledi. Kadının inanılmaz hissi karşısında dişlerini sıktı. Altında ve etrafında çok ıslak ve sıcaktı. Bir kadının kollarında olmanın verdiği hazı unutmuştu.

Karanlıkta birinin ona sarılmasının verdiği inanılmaz hissi unutmuştu.

Kendini alçalttı ve onu kollarının arasına aldı, ona doğru hamle yaparken başını ellerinin arasına aldı. Kızın nefesi adamın çıplak omzuna çarparak onu yaktı.

Ellerini onun sırtında gezdirirken boynunu öpmek için başını çevirdi.

Hırladı, bunun mutluluğuyla kavruldu. *Gah, burada ve hemen şimdi ölmeme izin ver.* Acı geri dönmeden önce. Ne kadar değersiz bir bok parçası olduğunu hatırlamadan önce.

Çaresizce, bu anın bitmesini istemiyordu.

Livia bacaklarını onun zayıf beline doladı. Ona o kadar şefkatle sarılmıştı ki, bu onun kalbinin derinliklerine dokunmuştu. Krista ona, kendisine karşı hiçbir şey hissetmeden onu kullanacağını söylemişti.

Ama öyle hissetmedim.

Sanki onu korkuyormuş gibi ona tutunma şekli değil.

Dudaklarına geri döndü ve kadın onun dilinin tadıyla inledi. Onu daha hızlı okşadı. Daha derine. Daha sert.

Zevki yeniden artmaya başlarken onu kendine yakın tuttu. Tanrım, onu böyle hissettiren şey neydi?

Ve bu sefer serbest bırakıldığında, ona katıldı.

Son bir derin vuruş yaparken boğazından hırladı ve kadının kollarında titredi.

Adron onun üzerine yığıldı. Tamamen tükenmiş bir halde öylece uzandı ve cennetten aşağıya, bedenine geri dönmeyi beklerken ona sarıldı. Anlamsız seks buraya kadarmış. Az önce paylaştıkları şeyde kesinlikle anlamsız hiçbir şey yoktu.

Ve onu en çok korkutan şey, onun gitmesini istemediği gerçeğiydi.

Hayatının boşluğuna geri istemiyordu. Çok uzun zamandır yalnızdı. Hizmetçiler ve ailesi dışında kimsesi olmadan yaşamıştı.

Ama o bunu değiştirmişti ve o geri dönmek istemiyordu.

"Bu inanılmazdı." Nefesi onun kulağını okşadı. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Güldü ve vücudunun kıpırdanmaya başladığını hissedince şok oldu. "Evet, yapabiliriz." Aslında, kız tekrar merhamet dileyene kadar durmayacaktı.

Bölüm 2

A Dron yavaşça uyandığında hayatında yaşadığı en inanılmaz duyguyu hissetti. Livia onun yanında.

Kollarına gömülmüş, yüzü ona dönük bir şekilde yatıyordu. Sonunda ne zaman uykuya daldıklarından emin değildi. Tek bildiği, daha önce hiç böyle bir huzur yaşamamış olduğuydu. Böyle bir sıcaklık.

Ve hiç acı yoktu. Ne fiziksel ne de zihinsel.

O anın tadını çıkararak yüzünü onun saçlarına gömdü ve tenini onunkine bastırırken onun taze, tatlı kokusunu içine çekti.

Vücudu hemen kıpırdadı.

Nasıl?

Paylaştıkları geceden sonra, günlerce doymuş olması gerekirdi ama yine de burada onu neredeyse insanlık dışı bir şekilde arzuluyordu. Bunu anlayamıyordu.

Omzunu öpmek için geri çekildi ve sonra soluk sabah ışığında tenini görünce dondu kaldı.

Kaşlarını çatarak elini kadının çıplak omzunda ve sırtındaki korkunç yara izlerinde gezdirdi. Dövülmüştü. Görünüşe bakılırsa ciddi şekilde.

Kaçak bir köle miydi?

Memnuniyetle içini çekti ve ona . Adron, kalçaları ereksiyonuyla çarpışırken yara izlerini unuttu.

Kalçasıyla bacaklarını birbirinden ayırırken kollarını onun etrafında sıktı. Tanrı yardımcısı olsun ama ondan daha fazlasını istiyordu.

Livia, Adron'un arkasında onu tekrar doldurduğunu hissederek uyandı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı Adron kendini vücudunun derinliklerine doğru sertçe iterken. Dudağını ısırarak zevkle inledi. "Hiç yorulmuyor musun?"

"Senden değil, bilmiyorum."

Buna gülümsedi. Hiç kimse ona bu kadar değerli olduğunu hissettirmemişti. Ve itiraf etmeliydi ki, bir kadın böyle uyanmaya alışabilirdi.

Onun uzun, tatlı vuruşlarının tadını çıkarmak için gözlerini kapatarak kendini ona teslim etti. bir an önce boşaldı.

Livia arkasını döndüğünde, kendisine şaşkınlıkla adamın yüzünde nazik bir gülümseme gördü. "Teşekkür , Livia. Her şey için."

Gülümsemesine karşılık verdi. "Teşekkür ." Dudaklarını onunkilere değdirdi.

Adron, kızın başını arasına alırken hisleri çalkalanıyordu. Kesinlikle onu

Günün geri kalanında onu yatağında tuttu.

"Adron, ne olduğuna inanamayacaksın-" Yatak odasının kapısı açıldığı anda babasının sesi kesildi. Yatakta sarmaş dolaş yatan ikiliyi gören babası donakaldı.

Sonra kıyamet .

Livia yorganın altına girerken aynı anda kötü kokulu bir lanet .

Adron yatağında sinmiş olan kızıdan babasının etrafını saran altı adama baktı. İçlerinden ikisi, onları imparator ve varisi olarak işaretleyen kraliyet Vistan cübbeleri giyiyordu. Diğer dördü ise imparatorluk muhafızlarının koyu gri üniformalarını giyiyordu.

"Sana doğru olduğunu söylemiştim!" diye hırladı yaşlı Vistan babasına. Başını eğip Adron'un babasına bakarken koyu kahverengi gözleri doluydu. 1.80 boyunda ve kendisi de eski bir Birlik suikastçısı olan babası, en saygılı tonlar dışında hitap edilecek türden bir adam değildi.

En azından ölmek istemiyorsan.

Ve babasının gözlerinde, Vistan imparatorunun korkması gereken bir öfkeye işaret eden uyarı parıltısını gördü.

"Muhbir, oğlunuzun onunla birlikte gittiğini söylerken haklıydı."

Adron adamın yüzündeki küçümseyici alaycı ifadeye kaşlarını kaldırdı. İşte o zaman Vistan imparatorunun saçlarının, yatağında sinmiş yatan kadınla aynı renk ve tonda fark etti. Ve genç Vistan varisini tararken, Livia'nın gerçekte kim olduğunun daha da doğrulandığını gördü.

Kahretsin.

Bir Vistan prensesi ile yatmış.

"Seni orospu!" Ağabeyi yorganı arkaya attı ve Livia'yı bileğinden yakaladı.

Adron elini ondan çekti ve onu geri itti. "O yanlış bir şey yapmadı." Çıplaklığına aldırmandan yataktan çıktı ve Livia ile ailesinin arasına girdi. "Ona dokunursan kalbini yerinden sökerim."

Kardeşinin yüzüne öfke çökmüştü ama Adron adamın gözlerindeki korkuyu görmüş, Adron'un boyunu, posunu ve yara izlerini incelemişti.

Ancak babasının gözü o kadar kolay korkmadı. Muhafızlarına, "Alın onu," dedi.

Livia çarşafı kendi etrafına sararken başını öne eğdi. Muhafızlar onu yataktan kaldırıp babasının önüne götürdüler.

Adron onun yüzündeki korku dolu ifadeden acı duydu. Kan lekeli çarşaflarını görünce de acıdı. İkisinin ne yaptığına dair hiçbir şüphe yoktu.

Ya da adam ona dokunmadan önce ne kadar masum olduğunu.

Babası ona sert bir bakış fırlattı. "Pis bir barda tanıştığı bir adam için bacaklarını açan bir fahişeye tevazu yakışmaz."

Adron ne yaptığını anlayamadan babası çarşafı vücudundan çekip aldı. Umutsuzca elleriyle kendini örtmeye çalışırken gözleri yaşlarla doldu.

"dışarı çıkarın ve dövün."

Öfke seline kapıldı. "Cehenneme kadar yolun var." İlk muhafızı yakaladı ve Livia'dan uzaklaştırdı.

Onu korumak ve örtmek için arkasına çekti. Sonra yerden çarşafı aldı ve ikisinin de etrafına sardı. Livia sırtına o kadar yakın duruyordu ki onun titrediğini hissedebiliyordu.

Ve bu onu daha da öfkелendirdi. Bunu mahvetmeye ve onu utandırmaya cüret ederler? Ne tür bir

insanlar ?

Eğer babası bir kavga istiyorsa, ona bir kavga vermeye hazırdı. Ona verdiği şey için kimse ona zarar veremezdi. Tabii önce onun tadına bakmak istemiyorlarsa.

Babası bakışlarını tehditkâr bir şekilde daralttı ve Adron kendi babasının gözlerinde, babası ona saldırırsa öleceğini söyleyen bakışı gördü. "Evlat, bu seni . Yeterince zarar verdin zaten." Babası bir adım öne çıktı.

Adron'un babası da öyle. Ve Adron bu bakışın ölümden ve parçalanmadan önce geldiğini biliyordu.

Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Ve o anda ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Adron onu babasına teslim etmeyi reddederken kaskatı kesildi. "Karımı ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir."

Sözler Adron'un dudaklarından çıkar çıkmaz Livia donakaldı. Dün gece onun Andarion'un varisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ama İmparator Nykyrian Quiakides'i tanıyordu. Birkaç gün önce, kendisi ve ailesi bir toplantı ve evlilik öncesi hazırlıklar için geldiklerinde tanıştılmışlardı.

Aslında, Adron'un Kirovar'da neden olan şey babasıyla olan işiydi. Babası imparatorla kendi topraklarında görüşmekten çok korktuğu "tarafsız" bir yer seçmişti.

Gerçi Kirovar, Nykyrian'ın kuzeni Bastien Cabarro tarafından yönetilirken ne kadar "tarafsız" olduğundan pek emin değildi.

Şimdi iki adam bir aradayken baba ve oğul arasındaki benzerlikleri gördü. Nykyrian da aynı beyaz-sarı saçlara, aynı sert, yontulmuş çeneye sahipti. Ayrıca boyları ve yapıları da aynıydı.

Ve gerçekten korkutucu olan ölümcül bir hava.

Babası soğuk bakışlarını Adron'dan ona çevirdi. "Bu doğru mu? Sen onun karısı mısın?"

Livia yutkundu. Eğer evet derse, Andarion yasaları onları evli olarak kabul edecekti.

"Adron," dedi babası sertçe. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Adron onunla yüzleşmek için döndü. Nazik parmaklarıyla çenesini yukarı kaldırdı ve kızın acı ve azap dolu buz mavisi gözlerine bakmasını sağladı. "Bu tamamen sana bağlı. burada benimle kalabilirsin."

Teklifi dehşete kapılan kadın ona bakakaldı. Hiç bu kadar onurlu bir adam tanımamıştı. Onu babasının gazabına terk ama yine de burada ona sığınma teklif ediyordu. Bu kadar düşünceli olabilecek pek fazla erkek yoktu ve onun bu kadar nazik olması gözlerini yaşarttı.

"Bundan emin misin?"

"Hayır." Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ama zaten hayatım boyunca hiçbir şeyden emin olmadım."

Onun yanından geçip babasının ve ağabeyinin kızgın yüzüne baktı. Eve giderse, bayılana kadar döveceklerdi onu. Ama kalırsa ...

Bunun bir şey olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilinen ya da bilinmeyen.

"Al onu," diye emretti babası.

Adron döndü ve girdi.

"Quiakides, oğluna kenara çekilmesini söyle. Vistan kraliyet işlerine karışıyor."

Livia ilk kez Adron'un vücudunu ikiye bölen derin, kızgın yara izlerini fark etti. Sırtını tamamen bu yaralar kaplamıştı. Sanki bir zamanlar biri onu parçalara ayırmış gibi görünüyordu.

Sonra bakışları adamın sol omzundaki, onun bir Birlik suikastçısı olduğunu gösteren kafatası ve hançer dövmesine kaydı.

Titriyordu. Onun hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu.

Dokunuşundaki nezaket dışında hiçbir şey. Onu öptüğünde hissettirdikleri dışında hiçbir şey. Ona istendiğini hissettirmesi dışında. Güvende.

Ve o anda kararını verdi.

"Bana ne olacağı kocamı ilgilendirir."

Babasının yüzü taşa döndü. "O zaman evimizle olan bağların koptu." Kardeşine baktı. "Gel, Prinam."

Ağabeyinin yüz hatları kendini tutmadan önce bir derece yumuşadı. Muhafızlar gelirken, tek kelime etmeden babasının peşinden odadan çıktı.

Nykyrian yeşil gözlerinde eğlenen bir ışıkla öne çıktı. "Bazı şeyler kanımızda olmalı."

Adron kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Bir gün annene nasıl evlendiğimizi sor." Livia'ya gülümsedi. "Bu arada, ailemize hoş geldiniz, Majesteleri."

Adron babasına şüpheyile bakarken kaşlarını çatı. "Bu konuda son derece anlayışlı davranıyorsun. Korkmalı mıyım?"

Nykyrian güldü. "Muhtemelen. Umarım bu dünyaya katılacağın anlamına gelir. Seni çok özledik."

Adron'un çenesinde bir tik başladı.

Livia baba ile oğul arasındaki alt akıntının ne olduğundan emin değildi ama yüzeyin hemen altında anlamadığı bir şey vardı. Henüz üzerinde çalışmadıkları bir geçmiş.

Yine de babasının yüzü nazikti ve ona bakarken en ufak yargılayıcı ifade yoktu. Gerçekten de oğluyla birlikte olmasından memnun görünüyordu. "Biliyorsun, asi kardeşlerinin geri kalanıyla tanışmak için karını saraya getirmen gerekecek."

"Peki ya annem?"

Başını eğdi.

Adron'un yüz hatlarında garip bir şey titreşiyordu. Livia'nın tanımlayamadığı bir şeydi bu ama Adron annesinden kaçmak istiyor gibiydi. "Ne zaman?"

"Bu gece. Hepimiz buradayız."

Adron sanki bağırsakları deşilmeyi tercih ediyormuş gibi dudağını

büktü. "Jayce de orada olacak mı?" "O senin kardeşin."

Adron'un gözlerinde nefret alevlendi. "O *senin* oğlun. Birlik Kurallarına uymayı reddettiği gün benim kardeşim olmaktan çıktı."

Nykyrian iç çekti, sonra gözlerinde sempatiyle Livia'ya baktı. "Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur."

İşin kötü yanı, o

"Siz ikinize iyi günler. Bu konuda engellemem gereken uluslararası bir olay var. Ve özür dilemem gereken bir kuzenim var." Nykyrian kapıya doğru gitti. "Tanrı olsun," dedi çıkmadan önce nefesinin . "Rüşvetler başlasın."

Şimdi yalnız olduklarında, yaptığı şeyin çöktü. O evliydi.

Tamamen yabancı birine.

"Ne kadar ilginç değil mi?" Adron yüzünü ona döndü. "Sizi bilmem ama ben dün gece *Golden Crona*'ya gittiğimde bir eş bulmayı hiç ."

Güldü. "Birinden kaçınmak için orada olduğumdan, dürüstçe söyleyebilirim ki bu benim de aklımdan hiç geçmedi."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona sıcak, gamzeli bir gülümseme ile baktı. Ve onu öptüğünde, dudaklarının karşısında ürperdi.

"Tadın çok güzel." Adam kızın ağzının kenarını ısırды. "Seni sonsuza dek öpebilirim."

Arzu, bu sözler üzerine onu bıçakladı. "Sen de o kadar kötü değilsin, ölümcül bir şekilde, bana yanlış bakarsan seni öldürürüm tarzında."

Güldü, sonra onu kollarının arasına aldı.

Livia onun güçlü kollarının kendisini sardığını hissedince nefesi kesildi. Ama yatağa ulaştığında sendeledi.

Onu bırakıp dizlerinin üzerine çöktüğünde yüzünü acı kapladı.

"Adron?" Onun yanında diz çöktü. Yüzünden konuşamayacak kadar acı çektiğini anlayabiliyordu. "İşte, yere uzan."

Livia onun yardım etti, sonra dizini eline aldı. Güçlerini çağırmak için elinden geleni yaptı ama güçler gelmeyi reddetti.

Hayır! Hayır!

Adron sanki beynine iğrenç bir şey saplanıyormuş gibi elini başına götürdü. Adam acı içinde kıvranıyordu ve kadın ona yardım edemediği için acı çekiyordu.

Kalbi hızla çarparak komodine doğru koştu.

"Enjektör," diye hırladı yerden. "Çekmecede onun için bir şişe var." Livia onları buldu ve ona götürdü.

Şişeyi enjektöre yerleştirdi, sonra karnına dayadı ve tetiği çekti. Her titrerken vücudunu ter bastı. Ne kadar acı çekiyor ancak hayal edebiliyordu.

Onun için başka ne yapacağını bilemediğinden, battaniyeyi örttü ve sonra başını kucağına aldı. Ellerini nemli saçlarında gezdirerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Adron acıyla savaşmamaya çalıştı. Savaşta daha az acı veriyordu ama yine de öylesine eziyetli bir öfkeyle içini parçalıyordu ki onu güçsüz bırakıyordu. Tükenmişti.

Lanet olsun! Kısa süreli erteleme, geri döndüğünde canının daha da çok yanmasına neden olmuştu.

Livia elini saçlarının arasından geçirip ona sarılırken gözlerini dikip ona baktı. Daha önce bu haldeyken yanına kimsenin yaklaşmasına izin vermemişti. En azından bu konuda seçme şansı varken. Ama onda, parçalanmış ruhunu yatıştıran bir şey vardı.

Daha da iyisi, kadının yüzünde küçümseme ya da acıma görmemişti. Yeşil gözlerinden ona huzurlu bir sakinlik bakıyordu, sanki onunla bırakmak istediği şey buydu.

Birkaç dakika sonra ağrısı tekrar hareket edebilecek kadar azaldı.

Yavaşça, dikkatlice doğruldu ama sanki vücudundaki her kas parçalanmış gibi hissediyordu. Kendini ayağa kaldırmaya başladı.

Ona yardım etmek için harekete geçti.

"Yapma," dedi kastettiğinden daha kin dolu bir sesle. "Kendi başıma ayakta durabilirim." Kadın onun öfkeli ses tonuna aldırmadı. "Size bir şey getireyim mi?"

"Bir şişe alkol." Uzanabilmek için yavaşça doğru ilerledi. "Adron, sabah oldu. Bir şeyler yemen gerekmiyor mu?"

Düşmanlarını kaçacak delik aramaya sevk etmekte asla başarısız olmayan bakışlarını dikti. "Bana içecek bir şeyler getir."

Giyindi ve birkaç dakika sonra elinde bir bardak sütle döndü.

Bu yüzden onu dövebilirdi. Bu annesinin ya da kız kardeşinin onu için yapacağı bir . ", Livia! Ben çocuk değilim."

"O zaman öyle davranmayı bırak."

Cevap veremeden kapı zili çaldı. Dudağını ısırıldı.

"Cevap mı?"

"Beni rahat bıraktığın sürece ne yaptığın umurumda değil."

Adam yatakta hafifçe kıpırdandığında Livia onun düşmanca ses tonu karşısında iç çekti, sonra yüzünü buruşturdu.

Onu yalnız bırakarak kapıya gitti ve kapıyı açtığında uzun boylu, çekici bir esmerin zar zor giyindiğini gördü. Kısa, kırmızı askılı üst kısmı düşüktü ve dar siyah deri eteği Livia'nın anne ve babasını korkutabilirdi.

Kadın güneş gözlüklerini çıkardı, böylece Livia kadının tam kanlı bir Andarion olduğunu gösteren kırmızı irisleri ve beyaz göz bebeklerini görebildi. "Sen Livia olmalısın." Kadın neşeyle sırtarak dişlerini ona gösterdi. "Ben Zarina." Adını sanki Livia tanıyormuş gibi söylemişti.

Tuhaf yabancıya kaşlarını kaldırarak baktı.

Gülerek kendini açıkladı. "Ben Adron'un küçük kız kardeşiyim. Paka az önce bana evlilikten bahsetti ve ben de gelip seninle tanışmak ve paka'mın tekerleğini kırıp halüsinasyon görmeye başlamadığından emin olmak istedim."

Alışılmadık kız kardeşine ne yapacağını bilemeyen Livia onu içeri alır.

"Gerçekten çok tatlısın." İçeri girdi ve çantasını Adron'un koltuğuna bıraktı. "Ama seni onun tipi olarak görmezdim."

Kırıcı olmaya mı çalışıyordu? "?"

"Adron'un her zaman geri zekâlı pahalı 'ho'lara karşı bir ilgisi olmuştur. Sen gerçekten hem beynin hem de ruhun varmış gibi görünüyorsun."

Livia kaşlarını çatı. "Alınmalı mıyım?"

Zarina güldü. "Lütfen gülme. Sosyal açıdan beceriksiz olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Ama kasıtlı olarak gücendirdiğim tek insanlar kardeşlerimdir. Bu arada, Büyük Kötü Kızgın Olan nerede? Paka gerçekten ayağa kalktığını ve bastonu olmadan dolaştığını söyledi. *Bunu görmeliyim.*"

Livia cevap veremeden yatak odasından büyük bir gürültü duyuldu. Zarina bir adım gerisindeyken Adron'a doğru koştu.

Odaya girer girmez adamın bir elini komodine dayadığını gördü. Onu, yatağı ve yeri kaplayan kanı görünce nefesi kesildi. Ve her öksürdüğünde daha fazla kan geliyordu.

"Aman Tanrım." Zarina cebinden linkini çıkardı.

Dehşete kapılan Livia kocasının yanına gitti.

Konuşmak için ağzını açtı ama sadece daha fazla kan öksürdü. Tüm vücudu titreyerek yatağa sırt üstü düştü ve acı içinde kıvrandı.

Kadın ona dokunmaya çalıştığında, adam onu itti. Zarina yatakta ona katıldı. "Bir MT birimi yolda."

Livia, Adron'la bakışlarını kilitledi. Onun gözlerindeki azabı ve utancı gördü. Utanmıştı. Ama nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Sonra dank etti. O, gururlu bir Birlik suikastçısı, çıplak ve çaresiz bir şekilde

bebek kardeş. Eğer diğer her şey yeterince kötü değilse . . .

Acı çekecek bir onursuzluğu vardı.

Zarina'ya baktı. "Bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin?"

Zarina başını sallamadan önce tereddüt etti. "Gidip ailemizi arayacağım ve onlara haber vereceğim." Odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Adron ona kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni temizliyorum."

Onunla mücadele etmeyi bırakmadan önce gözlerindeki öfke ve rahatlamayı gördü. Öfkenin kendisi için olduğunu çünkü temizlenmek için yardıma ihtiyacı olduğunu, rahatlamamanın ise çıplak taşınmayacağı için olduğunu düşündü.

Onu giydirdikten sonra fısıldadığı zayıf ve utangaç "Teşekkür ederim" sözü de bunu doğruluyordu.

MT'ler geldiğinde kanı kıyafetlerinden uzak tutması için ona temiz bir havlu daha vermişti. Zarina da onlara yer açmak için bir köşeye geçerken ona katıldı.

Adron'un boğazına bir tüp yerleştirdiler ve seruma başlarken ona bir iğne daha yaptılar. Adron orada öylece yatıyordu ve yaptıklarını sakın bir şekilde kabullenmesi ona böyle şeylere alışkın olduğunu gösteriyordu.

Yüce Tanrım, ona ne olmuştu?

Peki bu olaya ne sebep olmuştu? Yaptıkları şey yüzünden olabilir miydi? Onunla seks yapmak onu öldürebilir miydi?

Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Hava sedyesi yanından geçerken Adron yorgun ve mahcup bir bakış attı, sonra da arkasını döndü. Zarina kolunu onun omuzlarına doladı. "Gel hadi. Seni hastaneye bırakayım."

Livia onu bir araca kadar takip etti ve araca . "Tüm bu yaralara neden olacak ne oldu ona?"

Zarina sanki bu anıyı düşünmek bile çok acı vericiymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sekiz yıl önce Adron, Kyr Omaindon'u yok etmekle görevlendirilen Birlik suikastçısıydı."

Livia bu ismi iyi biliyordu. Kyr'in kana susamış zalimliği kâbusları süslüyordu. Brimen sektöründe iki yıl boyunca tecavüz ve katliamlara imza atmıştı.

Zarina zarif bir eli saçlarında gezdirdi. "Adron onu infaz etmek için Kyr'ın evine girdiğinde, Kyr hizmetçilerinden birini yakaladı ve kendini çalışma odasına kilitledi. Kadın hamileydi ve Adron onun kaçırılmasına izin verdiği için kendini suçladı."

Livia o meşhur çatışmayı hatırladı. Günlerce medyada yer almıştı. Ve Birlik suikastçılarından birinin ellerinin arkadan kelepçelenmesine izin vermesi ve ardından kendisini hamile kadınla takas etmesiyle sona ermişti.

Artık o suikastçının adını ve yüzünü . Daha da kötüsü, onun nazik dokunuşunu biliyordu.

Adron'un hiç tanımadığı bir yabancıyı kurtarmak için çaresizce bağlanıp bir canavara teslim edilmesinin nasıl bir cesaret gerektirdiğini hayal etmeye çalışırken gözlerinde yaşlar birikti.

Zarina dışarıda bulanıklaşan kalabalık sektörlerin içinden geçti. "Kyr Adron'u ibret olsun diye öldürmeye karar verdi. Birlik'in onun peşinden başka bir suikastçı gönderme konusunda iki kez düşünmesini sağlamak istedi. Bu yüzden Adron'a bir haftadan fazla işkence etti. Her yerde onu aradılar ama hiçbir şey bulamadılar. İkisinden de hiçbir iz yok."

Zarina'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Öfkeyle gözyaşını silip attı. "Hayatımın en uzun on iki günüydü. Tüm ailem aklımıza gelebilecek her yeri aradı - elimizdeki her kaynağı kullandık

vardı. Sonunda kardeşim Jayce onu bir çöp konteynırının içinde zar zor yaşarken buldu. Adron'dan geriye o kadar az şey kalmıştı ki, Jayce bırakın kendi kardeşini, onu bir olarak bile tanımıyordu."

Livia, Jayce'kardeşini böyle bir durumda bulmasının, yaşayıp bilmeden yardım almaya çalışmasının nasıl bir şey hayal ederken kendi gözyaşlarını sildi. Asla Diğerlerinin, özellikle de Adron'un hissettiği acıyı aklından çıkaramıyordu. "Jayce onu kurtardıysa, Adron neden ondan bu kadar nefret ediyor?"

"Çünkü Birlik Kurallarına göre, bir suikastçı kalıcı olarak sakatlanmış veya şekli bozulmuş başka bir suikastçı bulduğunda, onu öldürmesi . Amaç onurlu ve haysiyetli bir şekilde ölmektir."

Livia kocası ve ailesi için üzülrken boğazını temizledi. "Jayce bunu yapamazdı." "Hayır, yapamazdı. İkisi çok yakındı. Ayrıca, Jayce'in bunu yapması asla mümkün olmazdı. Onu öldürseydi ya da ölmesine izin verseydi hepimizin yüzüne . Tek istediğimiz onun sağ salim eve dönmesiye bu bunu yapamazdı."

Zarina hüznle içini çekti. "Keşke Adron'u katledilmeden önce görebilseydin. O bambaşka biriydi." Hüzünlü bir gülümseme verdi. "Etrafta hep son sürat koşturur, şakalaşır, gülerdi. Şimdi acıdan yatağından bile çıkamadığı günler oluyor. Bırakın gülmeyi, onu en son ne zaman gülümserken gördüğümü bile hatırlamıyorum. Artık bunu yapabildiğini sanmıyorum."

Livia dün gece onunla sevişirken Adron'un o şakacı halini bir anlığına gördüğünü hatırlıyordu. Ve çok güzel bir kahkahası vardı - keşke o zaman bunun ne kadar nadir bir şey olduğunu bilseydi. "Kyr'e ne oldu?"

Zarina'nın yüzü gerildi. "Babam ve amcalarım onu paramparça ettiler. Kelimenin tam anlamıyla. Onun ölümü sadece onun için isterdim, başka kimse için değil. Muhtemelen onu attıkları kanalizasyonda hâlâ parçalarını bulan zavallı bir mühendis vardır."

Livia hiçbir zaman şiddete göz yummamıştı ama Adron'u ve yaşadığı sürekli acıyı gördükten sonra onların yaptıklarını anlıyordu. Bir pasifist olarak bile, çocuğuna bu şekilde zarar veren birine ciddi zarar verirdi.

Şimdi tek istediği onun için her şeyi daha iyi hale getirmektir. Keşke nasıl yapacağını bilseydi.

Ama kesin olan bir şey vardı ki, onu bu şekilde bırakmayacaktı. Tek başına. Eziyet çektirerek. Tecrit edilmiş. Ona bunun için çok şey borçluydu. Ona aşırı kısıtlamaların ve sert cezaların olmadığı yeni bir hayat vermişti.

Hayatı boyunca ilk kez tepeden tırnağa örtünmeden dışarıda olduğunu, kendisine kaşlarını çatarak bakan muhafızların ve konuşmaması ya da hiçbir şeye dokunmaması için onu uyaran yaşlı refakatçilerin olmadığını fark ettiğinde boğazı düğümlendi.

Özgürdü çünkü Adron iyi bir olmasından başka hiçbir sebep olmadan onun için ayağa kalkmıştı. Böyle bir adam mutluluğu ve sevgiyi hak ediyordu.

Bir şekilde onu tekrar güldürecekti. Bu onu öldürse bile.

Bölüm 3

A Dron oksijen maskesini yüzünden itti. Doktoru ona sinirli bir bakış attı. "Şunu keser misin, buna ihtiyacın var." "O takılıken nefes alamıyorum."

"Zar zor nefes alabiliyorsun, nokta." Theo oksijen maskesini tekrar yerine taktı. Adron gözlerini adama dikti ama her zamanki gibi Theo'nun umurunda değildi. Son sekiz yıldır aralarındaki irade savaşı hastane personeli arasında efsaneleşmişti.

Theo ona kaşlarını çatarken bir elini ağarmış siyah saçlarında gezdirdi. "Bu durumdayken seks yapmaya çalıştığına bile inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu?"

Karısının hayatında gördüğü en güzel popoya sahip olduğunu. Adron maskeyi çekip çıkardı. "Ben lanet olası bir hadım değilim."

"Hayır, değilsin. Ama kesilip atılmayan ve hâlâ Tanrı'nın istediği şekilde çalışan tek parçan bu." Theo maskeyi tekrar yerine taktı. "İç organları zar zor birbirine kaynaşmış bir adam olduğunu hatırlamalısın. İşlevsellikleri en iyi ihtimalle minimum düzeyde ve üzerlerindeki herhangi bir baskı seni öldürebilir. Karnına baskı yapmaman gerektiğini sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Eğer öleceksem, iyi bir patlamayla ölmeyi tercih ederim."

Theo dudağını büktü. "Hiç komik değilsin."

Boğazı düğümlenen Adron gözlerini kapattı. Livia'nın bir görüntüsü aklından geçti ve ona lanet okudu.

Theo serumunu kontrol etti. "Göğüs bandını eskisi gibi takarsan" "Sıcak ve sürtünüyor. İçinde hareket bile edemiyorum."

Theo iç çekerek elektronik çizelgesini bir kenara koydu. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin Adron, yanlış bir yere düşersen bir yerlerini kırıp kendini öldürebilirsin. Vücudun bir roshuna çiçeği kadar kırılgan."

Evet, bir suikastçının gerçekten benzetilmek istediği bir şey vardı. O, kötülerin en kötüsü - bir zamanlar evrendeki en kötü pislikleri korkudan işeten adam - şimdi lanet olası narin bir çiçektir.

Keşke ölmüş olsaydım.

Adron maskeyi tekrar çıkardı. "Umurumda değil. Bu canavarlığı takmayacağım. Beni bir ucube gibi gösteriyor. Öyleydi ama tanrılar adına, gerçekte ne kadar hasarlı olduğunu herkese göstermeye hiç niyeti yoktu.

Biraz gururu kalmıştı.

Theo gözlerini devirdi. "Bir gün bu inatçılık yüzünden öleceksin."

Evet, ama belli ki yeterince yakın değil.

Theo öncekinden daha kaba bir şekilde maskeyi yerine taktı. "Bu arada, acını tamamen dindirmek için sana ilaç vermememin bir nedeni var. Hasarlı vücudunun sınırlarını bilmek için onu hissetmen gerekiyor. Karına bunun güzel bir düşünce olduğunu söyle, ama gelecekte sana yardım etmesine izin vermesen iyi edersin. Cehennem Oteli'nde daimi misafirim olmak istemiyorsan tabii. Şimdi o lanet maskeyi yerinde tut yoksa ellerini bağlatırım."

Son bir meydan okuma hareketiyle Adron müstehcen bir el hareketi yaptı.

Büyük bir tiksintiyle iç geçiren iyi kalpli doktor uzaklaştı.

Theo kapıda durdu ve yüzünü ona döndü. "Ve bir dahaki sefere seks yapmak istediğinde, bunu göğsünü ya da karnını zorlamadan yapmanın bir yolunu bulsan iyi edersin. Şaka yapmıyorum, Adron. kendine bir kez daha yaparsan seni iğdiş ederim."

"Hey, ağabey."

Adron gözlerini açtığında Zarina'nın odaya doğru eğildiğini gördü. Ona gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Acı şu anda fazlaydı. Yüzünü örten maskeden dolayı zaten göremeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

Yine de onu gördüğüne sevinmişti. Kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin, Zarina ve onun sıra dışı mizah anlayışı her zaman daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

"Kötü Theo seni görmemin sorun olmayacağını söyledi. Nasıl hissediyorsun?" Zarina odasına tereddütlü bir adım attı ve o anda arkasında Livia'yı gördü ve tüm düşünceleri dağıldı.

Karısının uzun kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Mavi muhafazakâr pantolon takımı soluk teninin parlamasına neden oluyordu ve o iri geyik gözlerinde o kadar çok şefkat vardı ki, bütün olmak için acı çekiyordu.

Onu hak ettiği gibi sevebilmek için.

Adron, içinden bir arzu dalgası geçerken dişlerini sıktı. Onu görmeye dayanamıyordu, ona ait olduğunu biliyordu ama yine de ona bir daha asla sahip olamayacaktı.

Bu hepsinden daha acımasız bir darbeydi.

Ben erkek bile değilim.

Nasıl bir iğrençliğe dönüştüğünü hatırlamamak için başını onlardan yana çevirdi. Onunla bütün gece boyunca hiç yorulmadan sevişebilecek adamı hatırlamayacaktı.

Şimdi ...

Onu tiksindiren çıplak, yaralı koluna baktı. Bükülmüş et. Buruşuk deri... Livia ondan nasıl iğrenmezdi? O bile kendinden nefret ediyordu. "Defol ve beni yalnız bırak."

"Adron?"

Livia'nın nazik sesi yumuşak bir okşayış gibi üzerine döküldü ve camdaki gliserin gibi parçalandı. Tanrım, bu hiç adil değildi!

Kadın öne çıktı ve adam onun dokunuşunu yaralı kolunda hissettiğinde ...

Yaralarının acısını unutun. Dokunuşun yarattığı zihinsel hasarın yanında bunlar hiçbir şeydi. "Uzak dur benden!" Livia'yı geri itti ve monitörleri çınlarken kız kardeşine ters ters baktı. "Onu bir avukata götür ve boşanmamızı sağla. Hemen! Ciddiyim, Rina. Beni görmezden gelmeye cüret etme."

Theo, arkasında iki hemşireyle birlikte koşarak içeri girdi. "Dışarı," diye çıkıştı kadınlara. "Size onu üzmemenizi söylemiştim."

Livia, doktorun Adron'u yatmaya zorladığını görünce gözyaşlarının kabardığını hissetti.

Adron'un hepsini lanetlediğini.

Boğazı düğümlenerek Zarina'ya baktı. "Ne ben?"

"Sorun sen değilsin, tatlım." Odadan çıkıp koridorda ilerlerken Zarina ona sarıldı. "Adron Alia'nın yaptıkları için seni suçluyor."

"Alia?"

"İlk karısı."

Livia bu haber karşısında tökezledi. "Daha önce evli miydi?" *Lütfen hâlâ evli olmasına izin vermeyin.*

Sormak aklına bile gelmeyen bir soru vardı.

Başını salladı. "Evet. Ve o ciddi bir kaltaktı. Bugüne kadar onun soğuk kalbini söküp ona yedirmeyi çok isterdim. Wurish'in varisi olduğu için, babası ikisi de gençken aralarında bir evlilik görüşmesi yapmıştı. Alia sadece ödüllü bir koca istediği için kabul etmişti ve Birlik tarihindeki en genç subay ve babamın imparatorluğunu devralacak sıradaki kişi olarak Adron onun için seçkin bir adaydı.

"Ama hiçbir zaman gerçekten . O çok bencil ve şirretti. Sanırım aldığı görevlerin yarısı onun yanında olmaktan kaçmak içindi. Evden uzakta o kadar çok zaman geçirdi ki bizim için neredeyse bir yabancıydı. Adron bulunduktan üç hafta sonra -hâlâ yaşam savaşı verirken- mataram, paka ve ben hastane odasındaydık ve ona acıya rağmen yaşaması için nedenler sunmaya çalışıyorduk. Birdenbire Alia elinde boşanma evraklarıyla çıkageldi. Kağıtları ona uzattı ve bir sakata bakıcılık yapmak için çok genç olduğunu söyledi."

Zarina'ya kuşkulu bir bakış fırlatırken onun içini bir korku kapladı. "Nasıl böyle bir şey yapılabilir?"

"Hiçbir fikrim yok ama sonsuza kadar yaşasam bile Adron'un yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. O gün içinde bir şeyin öldüğünü gördüm. Ama dürüst olmak gerekirse, aramızda kalsın, bence bu onun başına gelebilecek en iyi şeydi. Hayatında ona ihtiyacı yoktu ve kendini beğenmiş pislikten kurtulması iyi oldu. Keşke o kaltağın zamanlaması daha iyi olsaydı."

Zarina durdu ve ona sert bir bakış fırlattı. "Zamanlamadan bahsetmişken... bir avukatın ofisine mi gidiyoruz?"

Livia kararsızlık içinde dudağını ısırды. Adron o kadar çok şey yaşamıştı ki, hâlâ akli dengesinin yerinde olup olmadığını merak ediyordu. Fiziksel yaralarını biliyordu. Onu korkutan göremedikleriydi.

Zarina'nın gözlerinde gerçeği aradı. "Söyle bana, psikoza mu yoksa tacizci mi?"

"Hayır ama kızgın ve son derece kırgın. Hiçbir zaman herhangi bir şey için kimseye güvenecek bir insan olmadı. Ne zaman bir şey istemek zorunda kalsa bu onu küçük düşürüyor ve şu anda en basit şeyleri yapmak için bile yardıma ihtiyacı var."

Bunu anlayabiliyordu. O da bağımlı olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Ve eğer gördüğü şey onun en kötüsüye, buna kesinlikle dayanabilirdi. "O zaman beni eve götür."

Zarina gülümsedi. "Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

Sonraki birkaç gün boyunca Livia, Adron'un eve dönmesini beklerken onun hakkında öğrenebildiği kadar çok zaman geçirdi.

Zarina ve Adron'un ikiz kardeşleri Taryn ve Tiernan muazzam bilgi kaynaklarıydı. Ve o öğleden sonra ona bir kutu dosya ve resim vermişlerdi.

Medya odasında tek başına otururken, izlemek için eski dosyalarını yükledi.

İlkinde Adron uzun boylu, siyah saçlı bir adamla birlikteydi. Yirmi yaşlarında görünüyorlardı, siyah saçlı adam biraz daha gençti. İkisi karmaşık bir elektronik masa oyunu oynarken Adron'un uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Tanrım, ama yakışıklı kocasını zar zor tanıdı. Parmaklarını sabırsızlıkla masaya vururken yüzü bozulmamış, gözleri mavi ateş gibi parlıyordu.

"Hadi Devyn, kımıl da artık. Buzun donmasını izlemek gibisin. Bu tempoda devam edersen torunlarım senin için oyunu bitirebilir."

"Kapa çeneni Adron, düşünüyorum."

"Evet, kulaklarından çıkan dumanı görebiliyorum. Ne oldu? Düşünmeye çalışırken vites falan mı düşürdün? Senin yerine sıranı alması için Vik'i çağırmamı ister misin?"

Devyn ona müstehcen bir hareket yaptı.

Devyn başka bir şey yapamadan ya da söyleyemeden, su ikisinin üzerine döküldü, onları tamamen ıslattı ve panoya kısa devre yaptırdı.

Yüz ifadesi öfkeyle kararırken Adron ellerini uzattı. "Ne be?"

Adamlar başlarını kaldırdıklarında, elinde bir hortumla duvara yaslanmış genç Zarina'nın onlara güldüğünü gördüler.

Adron'un bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı. "Ah, Reen... Öleceksin. Acı çekerek."

Hortumu bırakan Zarina çılgık atarak koşmaya başladı ama Adron çitin etrafından dolanır dolanmaz onu yakaladı.

"Yakala onu, Adron!" Livia sesin Tiernan'a ya da Taryn'e ait olduğunu . Onları filme alan ikizlerden biri olmalıydı. "Bunu ona ödet!"

Adron Zarina'yı omzuna atıp onunla birlikte avluda koşmaya başladı.

Zarina onun ıslak sırtına vururken bir yandan da adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Beni bırakmazsan Paka'ya seni şikayet ! İndir beni, seni aşırı büyümüş zorba."

Bir havuzun önünde durdu. "Tamamdır." Onu omzunun üzerinden suya doğru çevirdi.

Zarina kekeleyerek ve öksürerek geldi. "Oh, işte bu! Devyn! Bebek kuzenine yardım et! İntikamcıma ihtiyacım var."

Devyn koşarak geldi. Siyah saçları kısacık kesilmişti ve gözleri muziplikle parlıyordu. Adron'u belinden yakaladı ve ikisi birlikte havuza düştüler.

Adron gülerek suyun yüzeyini kırdı.

Devyn onu arkadan yakaladı ve Zarina kafasına vururken onu smaçladı.

"Hayır!" Adron'un annesi Kiara havuza doğru koşarken bağırdı. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı ve güzel yüzü sertti. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Böyle oynamak yok. Siz daha iyi bilirsiniz. Biriniz yaralanabilir."

Adron saçlarını gözlerinden çekmeden önce Devyn'i geri itti. "Mata, sorun ."

Kiara başını salladı ve uzun maun örgüsünün omzunun üzerinden dökülmesine neden oldu. "Hayır, öyle değil. Birinizi kaybedersem yaşayamam ve ikiniz de Shahara'nın seni ve Devyn'i havuzun derinliklerinde kavga ederken görse ne yapacağını biliyorsunuz. Şimdi hepiniz oradan çıkın ve oyun oynamayı bırakın."

Üçü de sakinleşerek havuzdan çıktılar.

Devyn, Adron'un arkasından gizlice yaklaşıp şortunu indirene kadar bu böyle devam etti.

Livia, Adron'un tamamen çıplak olduğunu görünce ağzı açık kaldı.

Yani kocası hiç iç çamaşırı giymemişti. Bu bilgiye . Adron küfrederek pantolonunu yukarı çekti ve kuzeninin peşinden koştu.

"Adron!" Kiara bağırdı ama sesindeki kahkaha tonundaki sertliği yok etti. "Sakın ona zarar verme."

"Ona zarar vermeyeceğim, Mata. Onu öldüreceğim."

"Kiara Teyze, yardım et!" Devyn geri geldi ve Kiara'yı aralarına aldı. Omuzlarına bile ulaşamadığı için pek de duvar sayılmazdı.

"Adron," dedi sertçe. "Onun saçının teline annesi derini yüzer. Bunu biliyorsun. Ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Adron Devyn'e bakarken durakladı. " değil. Bir ara uyumalısın."

"Evet, ama benim öyle olmayan bir meka korumam var." Devyn dilini dışarı çıkarmadan önce alaycı bir kahkaha attı.

Adron müstehcen bir hareket yaptı. ", seni küçük piç." Kiara ters ters

baktı. "Adron, seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Devyn ona işkence etmeye devam etti.

Livia onların sevgi dolu oyunlarına güldü ve daha fazla dosya izledikçe Zarina'nın haklı olduğunu anladı. Adron çok az şeyi ciddiye alan, nazik, eğlenceyi seven bir ruha sahipti.

Bir şekilde o adamı bulacak ve dünyaya geri getirecekti.

Theo Zonvarri'nin nihayet Adron'un hastaneden çıkmasına izin vermesi için tam bir ay ve üç ameliyat daha geçmesi gerekti. Tek istediği eve gitmek ve yalnız kalmaktı. Annesinin gözyaşları içindeki yüzünde daha fazla acıma görmek istemiyordu. Yapabileceği hiçbir şey olmadığı için babasının gözlerindeki suçluluk duygusunu görmek istemiyordu.

Sadece herkesten uzakta yalnız başına huzur istiyordu. Alkolün neden olduğu güzel bir sis.

Kardeşi Tiernan, ona nakil aracından inmesine yardım etmek için harekete geçti. Adron kaşlarını çatarak geri çekilmesine neden oldu.

"Tanrım, bu bakışı şişelemelisin. böyle zehirli bir şey bulundurmak için servet ödeyecek ordular tanıyorum."

Dişlerini gıcırdatan Adron, zorlanması onu terletmesine rağmen dışarı çıktı. "Neden hâlâ buradasın?"

"Paka eve sağ salım vardığından emin olmamı istedi."

"Ben geldim. Şimdi git."

Tiernan alay etti. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Yani, lanet olsun, benden gerçekten hoşlanan birinin yanında bulunmamı Tanrı korusun. Burada erkekliğimi aşağılayan ve her beş saniyede bir ailemi sorgulayan senle olmak çok daha eğlenceli."

Adron onu görmezden gelerek apartmana, asansörlere doğru ilerledi ve bu lobiden en son geçtiğinde yanında kimin olduğunu hatırlamamak için elinden geleni yaptı.

Livia.

Adı ve yüzü hâlâ çıkmıyordu. Ve kendine rağmen, onun nerede olduğunu merak ediyordu. Nasıl olduğunu.

"Umurumda değil."

Tiernan onun yanında asansöre adım attı. "Neydi o?" "Hiçbir

şey."

Adron dairesine dönene kadar hiç konuşmadı. Topallayarak bara gitti ve içecek bir şeyler aradı. Ama orada hiçbir şey yoktu. Belli ki ailesi o yokken evini temizlemek için bir ziyaret daha yapmıştı. ", bunu hanginiz yaptı?"

"Ben ."

Arkasından gelen Livia'nın sesiyle dondu kaldı. O içli ses tonu, cam kırıkları gibi içini parçaladı.

Kendini destekleyerek onunla yüzleşmek için döndü. Ama dünyadaki tüm destekler onu hazırlayamadı.

Beyazlar giymiş ve değerli bir melek gibi görünen bu kızın orada durduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Koyu renk saçları toplanmıştı ve tutamları yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Gün ışığı saç tellerinin arasından geçerek onları parlatıyordu.

Ama bu, onu yakıp kavuran o iri gözlerin yanında hiçbir şeydi. Tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırlayarak onu zorlayan Cupid'in yay . Aleti sertleşirken vücudunun her parçası canlandı. Ve tek istediği onun ellerini ve ağzını çıplak teninde hissetmekti.

Şaka yapmıyorum, Adron. kendine bir kez daha yaparsan seni iğdiş ederim. Theo'nun bu tehdidi yerine getirmemiş olması çok . Çünkü tek istediği karısının tadına bakmaktı ve bu sahip olamayacağı tek şeydi.

Bu gerçek karşısında öfkelenen adam ona hırladı. "Burada ne işin var?" "Ben burada yaşıyorum."

" halin varsa gör." Kardeşine döndü. "Onun buradan gitmesini istiyorum. Şimdi."

Tiernan teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Kendi sözlerine göre, o senin karın. Yapabileceğim bir şey yok."

"Tiernan," dedi uyarırcasına.

"Adron," diye karşılık verdi.

Livia ilerledi ve görünüşe bakılırsa onun öfkesinden hiç de etkilenmiş gibi durmuyordu. "Onu eve getirdiğin için teşekkür , Tiernan. Sanırım bundan sonrasını ben halledebilirim."

Tiernan kuşkulu bir kaşını kaldırdı. "Seni onun merhametine bırakmak doğru mu bilmiyorum. O diliyle kan dökebilir."

"İnsanların beni aşağılamasına alışkınım." Adron'a anlamlı bir bakış yöneltti. "İstenmemenin yanı Sana söz veriyorum, Adron beni ağlatacak hiçbir şey söyleyemez."

Ve o anda Adron kendini kötü hissetti. Onu incitmeyi hiç istememişti.

Arkasını dönerek yatak odasına yöneldi.

Livia, evlerinden çıkan Tiernan'a veda ettikten sonra Adron'un peşinden gitti. Cesur sözlerine rağmen dehşete kapılmıştı. Kocası olsa da, birçok açıdan ona yabancıydı.

Ama o da korku içinde yaşamaya alışkındı. En azından Adron onu dövmeyecekti. Öyle umuyordu.

Yatak odasına girdiğinde, onu yatakta yatarken buldu, tamamen giyinikti ve kolunu gözlerinin üzerine örtmüştü. Uzun, zayıf vücudu kalbinin hızlanmasına neden olan bir ziyafetti. Dinlenirken bu kadar ölümcül ve güçlü olması garipti. Ama daha da korkutucu olan, onu ne kadar özlemiş olduğuydu. Onun varlığı odayı doldurdu ve ... ekledi.

Bunu tanımlayamıyordu. Sadece bir gecedir birlikte olmalarına rağmen, ona bağlandığını hissediyordu. Ve onu hiç kimseyi özlemediği kadar çok özlemişti.

Artık burada olduğuna göre, onu tekrar mutlu etmek istiyordu. "Aç mısın?" "Hayır."

"Peki o zaman-"

"Yalnız kalmak istiyorum."

Onun keskin ses tonu karşısında üzüntüyle iç çekti. Dosyalarında gördüğü Adron'a nasıl ulaşabilirdi?

Ona karşı çok şefkatli ve nazik olan Adron mu?

Bu mümkün müydü?

Ondan . Dün Kiara arayıp Adron'un eve döneceğini söylediğinde annesi de ona böyle demişti. Etrafında olmanın zor olduğunu biliyorum ama o iyi biri.

ve söylediklerine rağmen, onun için bir şey ifade ediyorsun. Öyle olmasaydın seninle evlenmezdi. Lütfen, onun iyiliği için, yaşamak için bir neden bulmasına yardım et. Bebeğimin tekrar gülümsediğini görmek istiyorum. Sadece bir kez.

Annesinin bu kadar basit bir isteğini nasıl reddedebilirdi? Ancak bugün, bu istek dün olduğu kadar kolay görünmüyordu.

Bugün, bu imkansız görünüyordu.

Ama deneyeceğine söz vermişti ve öyle de yapacaktı. "Bana öyle geliyor ki yalnız çok fazla zaman geçirmişsiniz. Belki de biraz-"

"Lanet , neden hâlâ buradasın?" Adam ona öyle bir nefretle ki, bu onu yaraladı. "Sana söylediğim şeyi neden yapmadın?"

Derin bir nefes aldı ve onun çok acı çektiğini kendine hatırlatarak sabretmeye çalıştı. demek istememişti.

Ya yaparsa?

Hayır. Onu koruduktan sonra ondan nefret edeceğine inanmayı reddetti. Bu yüzden basit bir gerçeğe cevap verdi. "Çünkü gidecek başka yerim yok. Babam evliliğimiz yüzünden beni tamamen reddetti. Eğer eve gidersem beni tutuklatır ve herkesin önünde dövdürür."

Adron ona verdiği zararın boyutunu fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. Nasıl bu kadar aptal ve bencil olabilmişti? Ve ne için? Onu neredeyse öldürecek olan bir gecelik seks için mi?

Ona ne tür bir hayat verebilirdi ki? Hiçbir şey yapamazdı. Değersiz ve zayıftı. Acınacak haldeydi.

Ve ondan daha iyi bir şeyi hak ediyordu. Onun sakat kığını silmeyi içermeyen bir hayatı.

"Eğer mesele paraysa-"

Yüz ifadesi, adamın onu ruhunun derinliklerine kadar aşağıladığını gösteriyordu. "Paramı istemiyorum." "O zaman ne istiyorsun?"

Kızın kurnaz bakışları onu delip geçti. "Sen."

Başını yavaşça salladı. "Aklını kaçırmış olmalısın."

"Neden? Seninle olmak istediğim için mi?"

"Evet. Fark etmediysen söyleyeyim, etrafımda olmak pek de hoş değil. Hatta çoğu gün etrafımda olmak bile istemiyorum."

Onun yanında yatağa oturmak için hareket etti. O kadar yakındı ki onu kollarının arasına almak için can atıyordu ama reddetti. Bunu ikisine de yapamazdı.

Bu adil ya da doğru olmaz.

Yüzündeki bir tutam saçı geriye , parmak uçları yüzüne dokunduğunda tenini yakıyordu. "Biliyor musun, sevişirken seninle aramda bir bağ olduğunu hissettim. Sen de hissettin mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

Gözlerinde, onun hakkında gerçekten ne hissettiğini söylemediği için kendisini bir topuk gibi hissetmesine neden bir ışıkla ona baktı. "Sana inanmıyorum. Çok şefkatliydin. Beni çok yakın tuttun. Masum olabilirim ama aptal değilim. Erkeklerin kadınlara bu şekilde davranmadığını biliyorum."

Ona alaycı bir bakış attı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Zarina bana öyle söyledi."

Yüzünü buruşturdu. "Oh, Tanrım. Küçük kız kardeşimle seks mi tartıştınız?"

"Evet. Çok bilgilendiriciydi."

Zarina'nın herhangi bir cinsel bilgiye sahip olduğu düşüncesiyle midesi bulandı. "Yapabilirim

hayal et."

"Annenle de konuştum ve dedi ki-"

Acı içinde kıvrandı ve bu ilk kez yaralarından kaynaklanmıyordu. "Ah, gah, Livia. Bu daha da kötü! Neden mata'mla benimle seks yapmaktan bahsediyorsun?"

"Soracak başka kimsem yoktu."

Kadının yaptıklarından dolayı öfkeli bir şekilde nefes alıp verdi. Nasıl yapabiliirdi? Hiç mi utanması yoktu? "Herkesin yaptığı gibi internetten bakabilirdin."

"Denedim ama elime geçen tek şey pornoydu ve ... şey, biraz iğrençti ve pek bilgilendirici değildi. Sadece bir sürü oflama, puflama ve vücut parçaları. Bu yüzden, annen ve kız kardeşinin paylaşacak bazı görüşleri olabileceğini düşündüm. Ne de olsa annenin beş çocuğu vardı ve-"

"Dur! Mata'mın paka'mla seks yaptığını bile istemiyorum. Onun suni dölleme yoluyla döllandığını ve Paka'nın ona hiç dokunmadığını biliyorum. Grasp Zamir bana öyle söyledi ve ben de ona inanıyorum."

"O öyle ."

İnledi. "Yeterince acı çekmiyor muyum ki bir de bu saçmalıkla bana işkence ediyorsun? Beni öldürmek istemen için sana ne yaptım ben?"

"Neden bu konuda bebek gibi davranıyorsun? Manastıra kapatılan benim."

"Çünkü benim mata'm ve kız kardeşim kutsal varlıklardır, bir erkeğin eliyle kirletilemezler ve eğer bana aksini söylerseniz, özellikle de Zarina söz konusu olduğunda, yemin ederim ki suikastçı üniformamı giyerim ve ona dokunan piç kurusunun bağırsaklarını deşerim."

Livia, adamın son derece ciddi olduğu apaçık ona gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yine de onunla bu şekilde alay etmek hoşuna gidiyordu. Ve içten içe, onun rol yaptığı kadar sinirli olmayabileceğinden şüpheleniyordu.

Onu biraz rahatlatmaya karar vererek konuyu değiştirdi. "Yani, bütün gün burada mı oturacağız?"

Yüzündeki tüm mizah . "Hayır. Sen gideceksin." "Sen gittiğinde ben ."

Adron ona hırladı. "Ne kadar acı çektiğim hakkında bir fikrin var mı? Nefes almak bile acıtıyor.

En çok da konuşmak canımı yakıyor, yüzden sakıncası yoksa burada sessizce uzanmak istiyorum."

Adamın sesindeki, hayatının kalıcı bir parçası gibi görünen öfke ve acılık karşısında iç çekti. O kadın ve çocuğu için yaptığı şey nezaketin ve kahramanlığın ötesindeydi ve yaptığı fedakârlığı gözden kaçırmamasını istemiyordu.

Başkasının mutluluğu için.

O bir kahramandı ve kız sadece onun gülümsediğini görmek istiyordu. Sadece bir kez.

"Tamam." Yataktan kaydı ve komodinden küçük bir fotoğraf çerçevesi çıkardı. "Bunu sana göstermek istedim. Sen hastanedeyken kuryeyle geldi."

Adron boş çerçeveyi ona uzatıp açtığında kaşlarını çatı. Kırılğan esmer bir kadın ve küçük sarışın bir kızın görüntüsü belirene kadar statik titreşti.

İkisi ona gülümsüyor ve el sallıyordu.

Livia onun soğukkanlı yüzünü izlerken, kalbi onlara verdiği şey için sıcaklıkla doldu. Bu onun gözlerini yaşartmaya yetti.

"Merhaba, Komutan." Kadın küçük kızı kucağına aldı ve yanağından öptü. "Yaptığınız şeyin yıldönümünde size teşekkür etmek istedim. Bu benim kızım, Dalycia. Beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum ama ben o psikopatın elinden kurtardığın kadını ve

Bu da altı hafta sonra doğurduğum kızım. Merhaba de, Dalycia."

"Merhaba, Komutan." Küçük kız el salladı ve sadece çocukluğun getirdiği o masumiyetle gülümsedi. "Annemi ve beni kurtardığınız için teşekkür ederim." Eliyle çizdiği, tepesinde gökkuşağı olan bir çiçek tarlasında el ele tutuşan bir adam, bir kadın ve küçük bir kız resmini açtı. "Bunu sana teşekkür etmek için çizdim. Bak" - adamı gösterdi - "bizi kurtarıyorsun ve hepimiz mutluyuz çünkü biz hayattayız ve kötü adam değil."

Livia, kadın ve çocuk onunla konuşmaya devam ederken adamın yüzündeki acı izledi.

Birden öfkeyle hırladı ve çerçeveyi duvara fırlatarak bin parçaya ayırdı.

"Adron!" diye tersledi, ona karşı sabrı tükenmişti.

Sonra da kızın yüzünü kızartacak kadar iğrenç bir küfür savurmadan önce hırlayarak ona döndü. "Ne? Bana pisliği gösterince her şeyin düzeleceğini mi sandın? Onlara bakıp ağlayacağımı ve ben böyle kapana kısılmışken yaşadıkları için ne kadar minnettar olduğumu söyleyeceğimi mi sandın?"

Vücudunu ikiye bölen yara izlerini işaret etti ve bacağını büktü. "Sahip olmak istediğim çocuklar ne olacak Livia? Hastanede bir ay geçirmeden ya da ölmeden seks bile yapamıyorum." Tekrar küfretti. "Tek istediğim, mutlak sefalet içinde nefes almaya çalışmadığım lanet olası beş saniye. Hareket edebileceğim ve iliklerime kadar ağrımayacak beş saniye."

Adamın gözlerindeki acı azap kadını kavurdu. "Daha otuz beş ve önümde sadece yavaş yavaş, acı içinde kendi kığını bile silemeyen bir sakata dönüşeceğim bir gelecek var. Gerçekten sana ya da başkasına bağımlı olmayı kabul edeceğimi mi sanıyorsun? Ben bir suikastçıydım ve şimdi yüz yaşındaki bir adamdan daha az hareket kabiliyetim var. O gece ölmesi gereken değersiz bir pislikten başka bir şey değilim. Ve bana ne kadar minnettar olduklarını söylemeleri bunu benim için iyi yapmıyor. Asla da olmayacak."

Onun sözleri gözlerini yaşarttı. Aptalca bir şekilde, yaptığı fedakârlığın kurtardığı kişiler için ne kadar önemli olduğunu bilmenin onu daha iyi hissettireceğini düşünmüştü.

Ama yanıliyordu. Hiçbir şey onu daha iyi hissettiremezdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Ama sen kimsenin sana yardım etmesine izin vermeyeceksin, değil mi? Kendine acımayı tercih ediyorsun. Peki, tamam. Anlıyorum. Artık seni rahatsız etmeyeceğim." Onun için yüreği parçalanırken, olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde arkasını döndü ve onu kendi haline bıraktı.

Livia oturma odasına varana kadar yürümeyi bırakmadı. Gelmeyecek bir cevap dileyerek kanepede top gibi kıvrıldı ve gözyaşlarını tutmak için dudağını ısırdı.

Ağlamazdı.

Ama içi onun için kan ağlıyordu. Bir zamanlar olduğu şey için acı çekiyordu.

Şimdi bile onu kız kardeşi ve erkek kardeşleriyle gülerken ve oyunlar oynarken görebiliyordu. Onu o zaman tanımış olmayı ne kadar isterdi.

Birden başında bir el hissetti. Kafasını kaldırdığında Adron'un kanepenin yanında durduğunu gördü. Alnı terden ıslanmıştı ve bastonuna ağır ağır yaslanırken acısıyla mücadele eden dudaklarının beyazlığını gördü.

"Özür dilerim," dedi, sesi gergindi. "Sadece yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum. Ama ben yardım etme noktasını uzun zaman önce geçtim." Ağırlığını kaydırıp ve yüzünü buruşturdu. "Bak, halkını ve geleneklerini biliyorum ve bir kafesin içinde yetiştirildiğini de biliyorum. İhtiyacın olan son şey zar zor yürüeyebilen bir adamla birlikte olmak. Neden gidip kendine bir ev tutmuyorsun?"

Canlı mı? Seni tüm hesaplarıma eklemekten mutluluk duyarım. Hiçbir şey istemezsiniz." Cömert bir bu. Ama kız bunu kabul edemezdi. "Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Çünkü seni seviyorum."

Bölüm 4

A Livia uzanıp ona bir tokat atsaydı, Dron bundan daha fazla afallamazdı. "Beni tanı mıyorsun bile."

"Evet, görüyorum. Ne olduğunu saklamaya çalış ıyorsun ama ben görüyorum. *Senin* bile söndüremeyeceğin bir parlaklıkla acının içinden parlıyor."

Ona kaşlarını çattı. "Peki ben neyim?"

"Nazik ve terbiyelisin. İyi bir kalbin var."

Onun çocuksu saflığına homurdandı. "Benim hiç kalbim yok. Sahip olduğum şey, kırık bir vücuda kan pompalayan mekanik bir yedek ve çoğu zaman arızalanıyor."

Koltuktan kalktı.

Kız ona dokunduğunda Adron irkildi. Tanrım, onu nasıl da öpmek istiyordu.

Hayır, kendini kaybedene kadar onun içinde derinlere kaymak istiyordu. Birlikte geçirdikleri o tek gecede orada bulduğu huzur dışında her şeyi unutana kadar. Bunu istemek çok mu fazlaydı?

Elinden tuttu ve onu medya odasına götürdü. "Zarina oturmanın bazen acı verdiğini söyledi, ben de senin için birkaç değişiklik yapabileceğimi düşündüm."

Yeni kanepeye baktı. Eski sinin iki katı büyüklüğündeydi ve daha çok küçük bir yatağa benziyordu. Her tarafına yastıklar yığılmıştı. Onun koyu, erkeksi tonlarıyla uyumsuz görünen kız yastıkları.

Bunun üzerine kötü bir yorum yapmaktan kendini alıkoyan Adron oturdu ve yastıklara yaslandı, ne kadar iyi hissettirdiğine hayret etti.

Ta ki Livia yanına oturana kadar. Vücudu onun yakınlığına anında tepki verdi. "Beni öldürüyorsun."

"Seni öldürmek istemiyorum." Öne doğru eğildi ve onun dudaklarını yakaladı.

Gözlerini kapatarak onun tadına baktı. Geçen ay boyunca onun öpücüğünü hayal etmek dışında pek bir şey yapmamıştı. Ona tekrar dokunmanın hayalini kurdu.

Ellerini onun vücudunda gezdirerek daha da fazla yanmasını sağladı.

Kadın pantolonunun üzerinden sikine dokunduğunda, adam küfretti. "Livia, dur. Seninle sevişemem."

Ona sabırla gülümsedi. "Sorun değil. Seninle sevişiyorum." Kadın gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında kaşlarını çattı.

Adron itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra kadın başını boynuna eğdi. Kızın dili nazikçe tenini okşarken nefesini içine çekti. Adron'un etini kemirip yalarken

pantolonunun düğmelerini açtı, elini aşağı kaydırıp ve şişmiş sikini avucunun içine aldı.

Başı hafifti, kadın onu okşarken konuşamıyordu. Hareket edemiyordu. Tek yapabildiği onun kendisiyle seviştiğini hissetmekti.

Kadın ağzıyla göğsünde kavurucu bir iz açarken titredi. Yavaşça, dikkatlice. Dokunuşu onu kabarttı ve derisinin çok daha derinlerine indi.

Bu onun ruhuna dokundu.

Gözleri kapandı, karnının etini yalarken ve kemirirken onu izledi ve onu ağzına aldığı anda, bunun zevkinden öleceğini düşündü.

Elini yumuşak buklelerine gömüp onunla alay edişini izlerken koyu renk saçları kucağına yayıldı.

Kadının dili ve ağzı onu dipten uca masaj yaparken Adron dişlerini sıktı. Tadına bakarken acımasızdı.

Daha önce hiç bir şey hissetmemişti. Onun davranışları çok özverili, çok nazikti. Neden umursasın ki?

Bunu onun için neden yapsın ki?

Seni seviyorum.

Kadının içten sözleri adamın içini parçaladı. Daha önce hiçbir kadın ona böyle bir şey söylememişti. Sadece o söylemişti.

Ve hayatı boyunca, onun nesini sevebilir bulabileceğini anlayamadı. Hatta bırakın arzulanmayı, tahammül edilebilir bile bulmuyordu.

Kadın deliydi.

Ama kadın ona, açıklamaya meydan okuyan bir düzeyde dokunmuştu. Daha önce hiç bilmediği bir seviyede. Başını yastıklara yaslayan adam, kendini onun ağzına bırakırken hırladı.

Yine de çekilmedi. Adam tamamen zayıflayıp bitkin düşene kadar.

Nefes nefese kalan adam şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum." "Sana söyledim Adron, seni seviyorum. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım."

"O zaman öp beni."

Öptü.

Adam elini gömleğinin altından geçirip göğsünü nazikçe sıkarken Livia inledi. Kollarını onun her iki yanına dayayarak, göğsüne ya da karnına baskı yapmamaya dikkat ederek dikkatlice onun üzerine oturdu. Theo'nun uyarıları açıldı ve onu incitecek hiçbir şey yapmayacaktı.

Adron bir eliyle kızın başını kavrarken diğer eliyle arkasına uzandı ve sütyenini çıkardı.

"Kollarımda hissettiklerini seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına. "Yanakların kızardığında ve gözlerin parladığında nasıl görüldüğünü seviyorum."

Elini göğüslerinin üzerinden karnına ve onun için acı çektiği yere doğru kaydırıp. "Ve benim için geldiğinde nasıl görüldüğüne bayılıyorum." Ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Beni yeniden bir erkek gibi hissettiriyorsun, Livia. Beni bütünleştiriyorsun."

Utanmadan kendini ona . Boşaldığında çığlık çığlığa bağırdı. Adron o zaman ona gülümsedi ve ona sıkıca sarıldı.

Günün geri kalanını birbirlerinin kollarında çıplak yatarak, okşayarak ve okşayarak ve kesinlikle önemli hiçbir şey hakkında konuşmadan geçirdiler.

Adron'un hayatının en güzel günüydü ve bitmesinden korktuğu için onu sabahın erken saatlerine kadar uyanık tuttu.

O günü mutluluk dolu üç gün daha takip etti.

Adron, kaderin mucizevi bir şekilde hayatına soktuğu bu kadına sürekli hayranlık duyuyordu. Komik, zeki ve o kadar inanılmaz derecede verici bir kadındı ki, bu onun içini parçalıyordu. Yavaş yavaş çürürken, hayatının geri kalanını ona bağlı olarak geçireceğini düşünmek ona acı veriyordu.

"Merhaba."

Okuduğu kitaptan başını kaldırdığında onu kapının girişinde dururken gördü. Saçları banyodan dolayı hâlâ nemliydi ve gözleri muzipçe parlıyordu.

"Merhaba," dedi tereddütle. Bu bakışın ne anlama gelebileceğini bilemezdi. Onun hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da beklenmeyi beklemektir.

Yavaşça yatağa doğru yürüdü. "Bugün biraz dışarı çıkmak ister misin?"

Evet, yapardı. Onun bilebileceğinden çok daha fazla. Ama çok fazla acı çekiyordu. Sadece birkaç ons ağırlığındaki elektronik okuyucuyu elinde tutmak bile ona zor geliyordu. "Yapamam."

"Hadi, Adron. Bana terapistinin daha fazla egzersize ihtiyacın olduğunu söylediğini anlatmıştın." "Evet ama bugün olmaz. Bacağım çok sert. Neden Zarina'yı aramıyorsun?" "Çünkü seninle olmayı tercih ederim."

Kadın tanıdığı en büyük .

Yatakta onun yanına oturdu. "İşte." Ellerini onun dizlerinin üzerine koydu.

Kadının ellerinden gelen sıcaklık bacağına sızarken Adron gerildi. Birkaç saniye sonra tüm acılar geçti ve dizini Kyr onu parçalamadan önceki gibi hissetti. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bana annem öğretti. Büyük şifacılardan oluşan uzun bir soydan geliyor." Dizine ve bacağına nazikçe masaj yaptı, bu da onun başka bir yerinin şişmesine ve ağrmasına neden oldu. "Keşke seni ona götürebilseydim. Seni anında iyileştirebilirdi."

"Gerçekten mi?"

Ona şüpheyile baktı. "Bana inanmıyor musun?"

"Şöyle diyelim, bende yüksek dozda şüphecilik var. Trisani olan üç arkadaşım var ve onlar bile beni tamir edemedi."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Nero ya da Trajen bile değil ve onlar şimdiye kadar duyduğum en güçlü Trisani'ler. Hatta amcam bile. Beni onarmaya çalıştıktan sonra günlerce hasta yattılar. Ondan sonra hiçbir şeye inanmayı bıraktım."

Ona gözlerini devirdi. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" "Evet."

"O zaman bana katıl. Bu öğleden sonra seninle birlikte olmayı çok isterim."

Buna nasıl hayır diyebilirdi ki? Ayrıca, sürekli evde olmaktan nefret ediyordu. Pencerelerine ağır panjurları bu yüzden taktırmıştı; tadını çıkaramadığı güzellikleri görmek istemiyordu. Muhteşem günlerde dışarıya bakmak, ona artık bunu yapamayacağı zamanı düşünmeden ne kadar sık koştüğünü ve oynadığını bir işkenceden başka bir şey değildi.

Yataktan çıktı ama kadın onu durdurmadan önce fazla uzaklaşmamıştı. "Hâlâ bastonunu kullanmak zorundasın. Hastaneye geri dönmeni istemiyorum."

Kadın ona uzatırken homurdandı. "Bu şeyden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Kollarını onunkilere doladı ve hastaneden döndüğünden beri ilk kez onu dışarı çıkardı.

İçinde bulunmaya alışık olmayan gözlere sert gelen parlak güneş ışığına karşı gözlerini kırptırdı. "Peki, nereye gidiyoruz?"

Bir araç çağırırdı. "Parka gitmek istiyorum."

"Neden?"

Arsızca öne doğru eğildi. "Çünkü, bunun senin için yeni bir kavram olduğunu biliyorum, gerçekten eğlenebiliriz. Hayal edebiliyor musun? Hatta gülümseyebilirsin ve yüzden dünyanın sonu gelebilir."

Onun yanağına dokundu ve gözlerinin hayatla nasıl parladığını izledi. "Hiç kimsenin benimle senin konuşmasına izin vermedim."

"Dün gece Zarina da böyle söyledi. Ayrıca hâlâ nefes alıyor olmama şaşırdığını da söyledi."

Taşıt yanaşırken ona güldü. Bu doğrudu. Bir suikastçı olarak çok çabuk sinirlenmesiyle meşhurdur. Ama nedense onun nazik sataşmalarına tahammül ediyordu.

Taşıt aracına önce kadın bindi, adamın içeri girmesi biraz daha uzun sürdü. Adam bastonunu ayarlarken, kadın da monitöre adresi yazdı. Araba hareket edip elini tuttuğunda gülümsemesi adamın içini ısıttı.

Tanrım, eli onunkine kıyasla çok küçüktü. Çok zayıftı. Yine de kimse ona karşı o güçlü durdu. Öfkesi onu korkutmuyordu.

Hiçbir şey yapmadı. Ve bu onu çok şaşırttı.

Parka vardıklarında, Livia'nın onu çocukların ve yetişkinlerin balık tuttuğu, yüzdüğü ve dalga atladığı büyük gölete doğru götürmesine izin verdi. En az on yıldır buraya gelmemiştir. Ama eskiden o, Jayce ve Devyn kuzenlerini ziyarete geldiklerinde saatlerce kadınları süzmüş ve burada at .

Olanlardan sonra babasının imparatorluklarında kalmak yerine Kirovar'da yaşamayı seçmesinin nedeni de buydu. Ailesine ona bağırımlarını engelleyecek kadar yakındı ama yine de her gün onu rahatsız etmeyecek kadar da uzaktaydı.

Bastien Amcası ve Ember Teyzesinin hüküm sürdüğü bu yerde, annesi ve babası endişelenmesin diye onu gözetim altında tutuyorlardı. Yine de aşırı korumacı boğuculuklarını aşarak nefes alabileceği kadar özgürdü.

Hayatını bir yabancınıninkiyle takas ettiği geceden beri gerçek bir özgürlüğe sahip olduğunu hissettiği tek yer burasıydı.

Livia bir kiralama istasyonunun yanında durdu. "Kürekli tekneyi denemek ister misin?" Adam bu fikirle alay etti. "Kürekli tekne için çok yaşıyım."

"Otuz beş yaşındasın, Adron. Hayal gücünün hiçbir sınırında bir kadim değilsin."

"Bir kürekli tekne için çok yaşıyım," diye niyet ettiğinden daha kinli bir şekilde tekrarlardı. "Öyle olmasaydım bile pedal çeviremezdim zaten." Bu yüzden bu kadar öfkeliydi. Ne kadar sakat olduğunun bir kez daha hatırlatılmasını istemiyordu.

"Ben ."

Dudağını büktü. "Ben çaresiz değilim."

Yanaklarına renk gelirken ona ters ters baktı. "Bunu biliyorum. Zaman zaman başkalarının sana yardım etmesine izin vermende bir sorun yok Adron. Bundan neden bu kadar korkuyorsun?"

Dişlerini sıktı ve başka tarafa baktı.

Adamın çenesini avucunun içine aldı ve başını geriye çevirerek soran bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Cevap ver bana."

Acı içinde kıvrandıkça öfke bulanıklaştırdı ve geleceğini onu hasta eden bir netlikle gördü. "Neden bilmek ister misin? Her sabah , bugünün artık kendi başıma hareket edemeyeceğim gün olmasından korkuyorum. Bunun geleceğini biliyorum. Başka birinin beni giydirmesi, beslemesi dışında bir seçeneğim kalmaması an meselesi. Değişim

Bezim. Ve ben buna dayanamıyorum."

"O zaman neden kendini öldürmüyorsun? Neden hala buradasın?"

Kendini durduramadan gerçek ortaya döküldü. "Çünkü bunu yapmayı her düşündüğümde, ben hastanedeyken ailemin benim için dua ettiğini duyuyorum. Mata'mın ağlayışını, paka'onlara ölmemem için yalvarışını duyuyorum." Yutkundu. "Onları asla bilerek bu şekilde incitemezdim. Bu ikisini de harap ederdi ve ben zavallı bir pislik olsam da *o kadar* bencil değilim."

Gözlerindeki sevgi onu yakıp kavurdu. "Sen tanıdığım en güçlü adamsın." "En zayıf aptal demek istiyorsun."

Başını salladı ve ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Gel kocacığım. Seni öldürse bile eğleneceğiz." Büfede bir kürek teknesi kiraladı, sonra da onu tekneye götürdü.

İsteksizce içeri girdi ve güneşin solgun tenini ısıttığını hissedebileceği göletin ortasına götürmesine izin verdi. *Gah, korkunç görünüyor olmalıyım.* O kadar uzun süre içeride yaşamıştı ki cildinde eskisi gibi bir ton kalmamıştı.

Yukarı baktı ve gülümsedi. "Çok güzel bir gün, değil mi?"

Adron arkasına yaslandı ve onu bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu anlamak için gökyüzüne baktı. Açık mavi, yumuşak, beyaz bulutlarla kaplıydı ve güneşin sıcaklığı teninde iyi hissettiriyordu. Haklıydı, enfesti. "Sorun yok."

Ona oflayıp pufladı. "Çok kötümstersin."

Adron kendine rağmen bir elini kızın kolsuz tuniğinin açıkta bıraktığı çıplak kolunda gezdirdi. Omzundaki silik yara izine dokundu ve kaşlarını çattı. Sırtının ve kalçalarının çoğu kırbaç izleriyle kaplıydı ve onları her gördüğünde, ona zarar verenin boğazını kesmek istiyordu. "Seni kim dövdü?"

Yüzünde bir parça hüznün belirdi ve mutluluğunu lekelediği için pişmanlık duydu. Bir elini suyun içinde sallandırırken çabucak toparlandı. "Babam."

"Neden?"

Öne doğru eğildi ve sanki ona büyük bir sır veriyormuş gibi fısıldadı. "Kendini hazırla. Buna inanmakta zorlanacağını biliyorum ama ben benden istediklerini yapmamaya eğilimliyim."

Kızın sert ses tonuna gülümseyerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım bu yönünü seviyorum." "Yani dün bana söylediğin şey değil."

"Dün aptaldım ve muhtemelen bugün ve yarın yine aptal olacağım ... ve muhtemelen gelecekte daha birçok kez."

"O zaman seni görmezden gelmem iyi bir şey."

Güldü - gerçekten uzun zamandır yapamadığı bir şeydi bu. Bu da ona minnettar olması için başka nedendi.

Livia, Adron'un ona bakarken dirseklerinin üzerine nasıl yaslandığını izledi. Beyaz gömleği karnının ve göğsünün kasları üzerinde gergindi. Geniş omuzları geriye atılmış, pazuları tasmalı bir güç ve kudret vaadiyle esnerken rüzgâr beyaz-sarışın kuyruğunu dalgalandırıyordu.

Tanrım, yanağındaki yara iziyle bile muhteşemdi. Bir adam ne kadar yıkıcı ki?

Ve bu sadece görünüşü değildi. Ona yapışan asil bir hava vardı. Bir zamanlar olduğu askerle çelişen bir hava. Onun geçmişindeki bu iki parçayı uzlaştırmakta zorlanıyordu. "Bana bir şey söyle ..." Pedal çevirmeye ara verdi. "Neden bir kraliyet varisi Birlik'teydi?"

Cevap vermeden önce çenesini kaşıdı. "Askere alındığımda varis ben değildim."

Bu onu şaşırttı. "Hayır mı?"

"Hayır. Ablam ilk sıradaydı ... en azından Triosanlar için. Ve Andarionlar askerlik hizmetini kültürlerinin bir parçası olarak görürler. Yani onlara göre her halükarda hizmet etmek zorundaydım. Ya onların ordusunda ya da Birlik'te." Yüzündeki acılı ifade derindi ve vücudu ona zarar verdiğinde takındığı ifadeden daha derindi.

"Kız kardeşine ne oldu?"

Yüzünü buruşturdu. "O ve bizim paka, Thia'nın nişanlı seçimi yüzünden kavga ettiler. Öfkeyle sarayı terk etti ve ortadan kayboldu. Hepimiz yıllardır onu bulmaya çalışıyoruz ama ondan hiç haber alamadık. Onunla evlendi mi, öldü mü, yoksa daha kötü bir şey mi oldu bilmiyoruz."

"Çok üzgünüm, Adron."

Bakışlarını kaçırırken konuşmadı ama kederi ona ulaştı ve sorduğu için üzülmesine neden oldu.

Şimdi her şey ona mantıklı geliyordu. Gerçekten yaşamak istememesine rağmen kendini öldürmemesinin gerçek nedeni buydu. Ailesi zaten bir çocuğunu kaybetmişti ve onların acısını ilk elden görmüştü.

Bunu kendisi de hissetmişti. "Onu özleyorsun."

"Her zaman. Odasına her girdiğimde beni kolumdan tutup yere yatırır ve kıcıma tekme basardı." Onun sesindeki alaycı ifadeye gülümsedi.

Çenesinde bir tık başladı. "Büyürken sahip olduğum en iyi sırdaşımdı. Ona her şeyi anlatabilirdim ve bunun asla ailemin kulağına gitmeyeceğini bilirdim. Başım ne kadar belaya girerse girsin, Thia her zaman yanımdaydı."

Uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Bana bir şey söyle Adron. Daha önce hiç kimseye paylaşmadığın bir şey. Thia'yla bile."

Başparmağıyla parmaklarını okşadı ve cevap vermek için o kadar uzun süre bekledi ki kız önce reddettiğini sandı. Sonunda ona mahcup bir sırıtış attı. "Zarina yedi yaşındayken klozet kapağına yapıştıran bendim."

Livia bir kahkaha patlattı. "Ben ciddi dim."

"Ben de öyle. Jayce'i almak istemiştin ama o odaya doğru çılgınca bir koşu yaptı ve ondan önce odaya girdi. Zavallı Taryn sonunda suçu üstlendi."

"Ve hiç itiraf etmedin mi?"

Yüzünde mutlak bir dehşet ifadesi vardı. "Eğer paka'mı gerçekten kızgın görseydin, bunun cevabını bilirdin. Ben sadece on beş yaşındaydım ve Zarina günden sonra aylarca biri oturağı onun için test etmeden tuvalete gidemeyecek kadar küçük bir çocuktum."

"Paka'm o zamanlar benim için bir devdi. Suikastçı eğitiminin ne zaman devreye gireceğini ve tüm babalık içgüdülerini geçersiz kılacağını asla bilemeyeceğiniz gerçeğinden bahsetmiyorum bile - hiç olmadı, ama o günlerde her zaman zihinsel olarak patlayıp birimizi ikiye bölebileceği korkusu vardı. Bu konudaki öfkesi göz önüne alındığında, itiraf etmemin hiçbir yolu yoktu."

"Peki, Taryn'e ne oldu?"

"Tüm yaz sezonu boyunca top oynaması yasaklandı."

Livia kaşlarını çatı. "Bu o kadar da kötü bir ceza gibi görünmüyor. Bunu itiraf etmekten neden korktun?"

"Çünkü paka'mın beni iki kat daha ağır cezalandıracağını biliyordum, çünkü sadece bunu yapmakla kalmadım, bunun bedelini başkasına ödettim. Benim paka'm adaletle sıkı sıkıya inanır." Onun elini sıktı. "Bu bir

Korkakça bir şey, biliyorum ve bütün yazı Taryn'le evde kalarak onun gönlünü çalışarak geçirdim."

"Bunu yapanın sen olduğunu biliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Dediğim gibi, sırlarımı sadece Thia ve Devyn sakladı ve o zaman bile *bu konuda* onlara güvenmedim. Bu her zaman benim suçlu sırrım oldu."

Ve artık onun da olmuştu.

Bu konuda ona güvenmiş olması içini ısıttı.

Adam kızın elini daha sıkı kavradı. "Peki ya sen? *Golden Cronada* kimden kaçıyordun?"

Gömmek için elinden geleni yaptığı bir anıyı hatırlatınca yüzü alevlendi. "Korkunçtu.

Babam beni Clypper Thoran'la evlendirecekti."

İnanamayarak ağzı açık kaldı. "Giradonal Valisi mi?"

"Evet."

Adron ona bakarken kaşlarını çatı. "Yüce Tanrım, yaşımda? Yüz elli mi?"

"Seksen iki."

Ürperdi. "Baban seni seksen iki yaşında bir adamla mı evlendirecekti?"

Başını salladı, bu olaydan duyduğu tiksintiyi onunla paylaştığı için minnettardı. "Onlarla bir ticaret anlaşması yapmak istiyor ve Clypper da bakire bir eş istiyordu."

Uzun, duyulabilir bir nefes verdi. "Benimle takılıp kalmama aldırmamana şaşmamalı. Öyle ya da böyle, sonunda bir adamın dadısı olacaktın."

O zaman ona çok kızdı. "Biliyor musun, kendine acımandan bıktım. Artık sahip olmadığın şeyleri düşünmek yerine, sahip olduklarına odaklanmalısın."

"Neymiş o?"

"Seni seven aile. Hem de . Bedenin zarar görmüş olsa da en azından zihninin zarar görmemiş."

"Evetsakat bir bedene hapsolmak benim en kötü kabusum olur."

Livia ona ters ters baktı. "Akılsız olmaktansa sakat olmayı tercih ederim. En büyük korkum sağlam bir bedene hapsolmuş bir sebze olarak ölmek. Yani benim şikayet edecek bir şeyiniz yok."

Kaşları daha da çatıldı. "Neden bir şeyden korkuyorsun?"

"Büyükannemin bu şekilde öldüğünü gördüm. Çok korkunçtu. Bir hastane yatağında koma halinde, monitörlere ve makinelere bağlı olarak neredeyse bir yıl boyunca yattı ve sonunda ölmesine izin verdiler. Herkese *bu* onursuzlukla yaşamak , ölmekte özgür olmak istediğini söylemesine rağmen. Kimse onu dinlemedi."

"Bunu neden yaptılar?"

"Çünkü gitmesine izin veremediler." Bakışları daha da yoğunlaştı. "Eğer zihninin gitmiş , Adron, şu anda burada benimle olamazdın. gökyüzünü göremez, çocukların gülüşünü ya da başka bir şeyi duyamazdın. Soğuk, korkunç bir karanlığın içinde hiçbir şey olmadan kapana kısılırdın."

Adron, kadının tarif ettiği dehşetin mükemmel bir resmini zihninde canlandırırken irkildi. "Tamam." Bu onun için bile düşünilemeyecek kadar korkunçtu. "İyi bir noktaya değindin." Belli ki bu konu üzerinde çok düşünmüştü. "Haklısın, ben kendine acıyan bir piçim. Ama biraz daha az öyle olmaya çalışacağım."

"Söz mü?"

"Benimle olduğun sürece, evet."

"Güzel, çünkü seni terk etmeye hiç niyetim yok."

Adron onun seçtiği kelimeler kaşlarını çattı. Ondan şüphe değil, sadece kaderin tüm iyi niyetleri tokatlamak gibi bir huyu vardı ve aklından garip bir önsezi geçti.

Bu onun ölümlerinden biriydi ve onu hâlâ korkutabilecek tek şey de buydu.

Bölüm 5

W Adron ona verdiği sözü tutmaya çalışırken haftalar geçti. Bazı günler diğerlerinden daha kolaydı. Ve bugün özellikle zordu.

o." Terapisti bacağındaki ağırlığı artırırken, "Adron," dedi. "Kaldırabilirsin

Acıya karşı dişlerini gıcırdatırken, Sheena'nın her egzersiz yaptığında kullandığı patronluk taslayan ses tonundan nefret ediyordu. Tıpkı küçük bir çocuğa sebze yemesi için yalvaran bir anne gibi.

"İşte bu . İyi gidiyorsun. Aferin oğlum."

"Cehenneme git," diye hırladı.

"Adron!" Livia onun yanında durmak için öne çıkarken onu tersledi. "Terbiyeli ol!"

Adron dudağını büktü. İlk kez hastanedeki terapisine onunla birlikte gelmesine izin vermişti Ve eğer bu ses tonunu sürdürürse, bu son olacaktı.

Sheena ona iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Sorun değil. Bunu bana çok söylüyor. Görmezden gelmeyi öğrendim."

Livia ve onun elini kendi elinin içine aldı. Adron'un kalbi onun dokunuşunun yumuşaklığıyla çarptı.

Tanrım, ona o kadar ki. Onun yanında olmasına bağımlı hale gelmişti... ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu.

Onu kaybederse ne yapacaktı?

Gözlerini ona dikti. "İyi oynuyorsun."

"Evet, hanımefendi." Elini kalbinin üzerinde tutarak başıyla onayladı. Sonra da tüm kaslarını parçalıyormuş gibi hissetmesine rağmen bacağını kaldırdı.

Sheena'nın gülümsemesi genişledi. "Gördün mü, yapabileceğini biliyordum." Onu görmezden geldi.

Bir sonraki makineye geçti. "Tamam, şimdi biraz çekmeyi deneyelim."

Adron Livia'yı bıraktı ve yavaşça doğruldu. Ancak ayağa kalkar kalkmaz göğsünde o tanıdık yanmayı hissetti. İki saniye sonra burnu kanamaya başladı ve öksürerek kan çıkardı.

Sheena bir havlu kapıp ona uzatırken, "Lanet olsun," diye hırladı. Sheena Theo'yu çağırırken o tekrar uzandı.

Livia tek kelime etmeden adamın saçlarını nemli alnından geriye doğru taradı. Dokunuşundaki ve bakışındaki şefkat onu kavurdu. Ve onu sevmeyi hak ettiği gibi sevmenin bir yolunu bulmak için daha da fazla özlem duymasına neden oldu.

"İyi misin?"

Havluyu burnuna ve ağzına tuttu. "Az önce bir iç organıma daha zarar verdim. Kim bilir . Hepsi çorba gibi olduğu için, ... olabilir."

Theo bir sedye ve üç hastabakıcıyla içeri girdiğinde sesi kesildi.

Theo başını salladı. "Biliyorsun Adron, eğer geceyi benimle geçirmek istiyorsan, bunu yapmanın daha kolay yolları var. Sadece sorabilirsin."

Görevliler onu kaldırıp sedyeye yerleştirirken Theo'nun hiç hoşuna gitmemiştir. "Eve gitmek istiyorum."

"Belki yarın." Theo yüzüne bir oksijen maskesi taktı. Adron onu çıkardı.

Livia onu tekrar . Adron onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Aileni arayacağım." Elini tutarak, görevliler onu çok tanıdık koridorlardan geçirirken onun yanında yürüdü.

Tarama odasına ulaştıklarında Adron isteksizce onu bıraktı.

Kapıların arkasından kapanışını izlerken Livia'nın kalbi ağırlaşmıştı. Annesinin iyileştirici güçlerine sahip olmayı ne kadar isterdi. Annesi onu tekrar bir bütün haline getirebilirdi.

Yani, yapabilir misin?

Doğru, ama bunu yaparsa onu sonsuza dek kaybedecekti. Bu ne olursa olsun yapamayacağı bir şeydi çünkü sonuçta onu kaybetmek pahasına onu iyileştiremeyecek kadar bencildi.

Sürekli acı çekiyor.

Ve bu onun kalbini kırdı, ama bütün bir hayatı onsuz yaşasaydı kıracağı kadar değil.

Adron yatağında uzanmış, monitörlerin vızıltısını ve bip sesini dinliyordu. Bu soğuk ve steril yerde sıkışıp tam bir sefaletti.

Tek başına.

Hastaneler kadar nefret ettiği başka bir şey yoktu. Daha da kötüsü, Livia bir saatten biraz fazla bir süre önce, bekleyemeyeceğine yemin ettiği bir işi halletmek için onu terk etmişti.

Tiksintiyle, ekranda yanıp sönen hayati göstergelerini izledi. Monitöre baktı ama hiçbir şey yoktu. Yapacak bir şey olmadığında zaman çok yavaş ilerliyordu. Babası bir toplantıdaydı. Annesi kız kardeşiyle dışarıdaydı.

Kimse kardeşlerinin nerede olduğunu bilmiyordu ve o burada kalmıştı. Kuzenlerinin ardından mesaj atacak kadar çaresizdi.

Hepsi bir dakikalarını ayırıp ziyaret edemeyecek kadar meşguldü. Çünkü hayatları vardı.

Kendin için üzülmeyi bırak.

Yapacak başka bir şey olmadığında bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ve son sekiz yıldır, hayatının büyük bir kısmını bu oluşturuyordu.

"Kahretsin, ona ne yaptın?"

Adron ikizlerden birinin sesini duyunca kaşlarını çatı. Kapıya baktığında Taryn ve Tiernan'ın Livia'yla birlikte içeri girdiğini gördü. Hepsinin kolları çantalar ve kutularla doluydu.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Çantalarını yere bıraktı, sonra da saçları daha uzun olan Taryn'i şakacı bir şekilde koluna vurdu. "Ve bana uslu duracağına söz vermiştin."

Tiernan elindeki kutuyu yatağın yanındaki sandalyeye koyarken güldü. "Sanki bir şey olacakmış gibi." Adron'un kaşları çatıldı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Kardeşleri Livia'yı işaret . "O ," dediler hep bir ağızdan. "Ne yaptı?"

Tiernan'ın elindeki kutuyu açarak karşılık verdi. "Ben diğerk kutu üzerinde çalışırken siz de bunu hazırlayın."

Onlar kendisini görmezden geldikçe Adron ofladı, ta ki ne yaptıklarını anlayana kadar. Hastane odasını otele benzeyen şeye dönüştürüyorlardı.

Tiernan koyu renk perdeler asarken Taryn yatağın yanına bir okuma lambası yerleştirdi. Livia ona okuyucusunu uzattı.

düşünceli tavrı karşısında boğazında oluşan yumruyu geçip konuşamayınca, onu öpebilmek için kendine doğru çekti.

"Ah, gah, millet, lütfen. Burada sizinle birlikteyiz. İzin verir misiniz? Biz gidene kadar bu kadar sevecen olmaz mısınız?"

"Evet," diye kabul etti Taryn. "Bu gece yapmam gereken bir sevkiyat var ve ağabeyimin benim önümde karısını ellemesini görmezden gelemem." Ürperdi. "Bu bana Jayce ergenlik çağındayken duştan çıkarken onu gördüğüm anı hatırlattı. Hâlâ şiddetli flashbackler yaşıyorum."

Tiernan homurdandı. "Lütfen. Bunu . Thia'yı teneke kutunun üzerinde yakalamayı dene. Yemin ederim Nero ve Jullien'in *bu* konudaki anılarımı silmelerini sağlamaya çalıştım."

Taryn kaşlarını kaldırdı. "Neden yapmadılar?"

"Jullien, şansы yaver giderse bana daha fazla beyin hasarı vereceğini ve paka'nın onu öldüreceğini söyleyerek reddetti."

Taryn güldü. "Kulağa Basha Dagger gibi geliyor."

Tiernan ona sinirli bir sırıtış atarak devam etti. "Nero denedi. Bunu silmek yerine, üç haftalık kimya dersini geri aldı. Bu yüzden neredeyse sınıfta kalıyordum."

Tiernan sandalyeden inerken daha sert güldü. "Nero'yu tanıyorsam, muhtemelen bunu bilerek yapmıştır."

Livia'nın gözleri parlıyordu. "Birlikte olduklarında hep böyle eğlenceli ?" "Duruma göre değışir."

"Açık mı?"

"Sana karşı komplo kursunlar ya da kurmasınlar. Taryn kafa travması gibidir. Sadece başkasının başına geldiğinde komik oluyor. Ve Tiernan . . . Sanırım artık Chrinon VI'da onun adını taşıyan kalıcı bir kasırğa var."

Bir kakhaha patlattı. İkizler ayıldı.

Taryn ona kuşkulu bir bakış attı. "Teşekkür ederim Liv."

"Ne için?"

Tiernan onun yerine cevap verdi. "Adron'u tekrar insan yaptığın için. Uzun zaman oldu."

" cehenneme, Tier." Ama Adron onun da hakkını vermeliydi. Ailesiyle ya da başka biriyle bu şekilde dalga geçmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Evet, kardeşim, Adron ne zamandan insan oldu? Daha çok bir türün iltihaplı alt türü gibi.

Bilirsin işte. Bir yaban domuzunun kışındaki sivilce gibi."

Adron Taryn' bir yastık fırlattı, o da yakalayıp güldü. "Bağlandığıma memnun olsan iyi edersin."

Taryn yastığı ona geri fırlattı.

Kafasından sekti. Adron tısladı ve acı çekiyormuş gibi kendini geriye attı.

Üçü de onun yanına koştu.

Ona ilk Taryn ulaştı. "Hemşire çağırmam gerekiyor mu?"

Gözlerindeki dehşetle etrafını sararlarken Adron onlara güldü. "Hepiniz çok safsınız."

Tiernan aşırı tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Seni piç kurusu. Gerçekten yaralandığını sanmıştım." Taryn yastığı aldı ve onunla Tiernan'a vurdu. "Senden nefret ediyorum."

Adron yastığı onun elinden . "Sen de berbatsın." Yastığı tekrar arkasına koymaya çalışırken, Livia elinden aldı ve istediği yere yerleştirdi.

"Hepiniz korkunçsunuz. Hepinize hakemlik yapmak zorunda kalan zavallı anneniz için üzülüyorum. Akıl yerinde olup olmadığı merak konusu."

Taryn sıırttı. "Şahsen ben öyle olduğundan emin değilim."

Hareketlerden aniden yorulan Adron arkasına yaslandı ve odasını toparlamalarını izledi. Her şey bittiğinde kardeşleri ayrıldı ve Livia yeni yastıklı sandalyeyi yatağına .

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Evet. Sen gitme."

"Ben buradayım."

Ve cehennem çukuruna mahkûm edildiği hafta boyunca orada kaldı. Her ne kadar bencilce olsa da, bunu seviyordu ve onun oradaki varlığı zamanın daha önce hiç olmadığı şekilde akıp gitmesini sağlıyordu.

Görüşme bitip de dairesine döndüklerinde, onu yatağına götürdü ve yemek ve içmek gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak dışında ortalıkta görünmedi.

Livia yavaşça uyandı. Gözlerini kırıştıtırarak açtığında kendini yatakta, kocasının kollarına sarılmış halde buldu.

Adron hâlâ uyuyordu ama yine de sanki kaybolmasından korkuyormuş gibi onu sıkıca kavramıştı.

Gülümseyerek adamın elini kaldırdı ve yaralı parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Sonra dış odada birinin sesini duydu. Önce haftada iki kez gelen temizlikçi kadın olduğunu düşündü, ta ki ikizlerden birinin Adron'un adını söylediğini duyana kadar.

"Hey, dostum." Kapıyı fırlatıp açtı. "Bana ..lazım." Tiernan yatakta çıırılçıplak yatan onlara bir baktı ve arkasını dönüp onlara baktı.

"Üzgünüm, Livia. Öğleden sonra saat üçte ikinizin de kalkmış olacağını düşünmüştüm."

Adron uyandığında sakallı yanağını onun omzuna sürttü. "Yatak odamın kapısını kilitlemeyi öğrenmem gerek."

Güldü.

Tiernan tedirgin bir ses çıkardı. "Ben dışarı çıkacağım ve siz ikiniz giyinene kadar bekleyeceğim."

Adron elini kızın saçlarının üzerinde gezdirdi ve kız onun ereksiyonunu kalçasında hissetti. "Neden ön kapının diğer tarafına geçene kadar yürümeye devam etmiyorsun?"

"Ha, ha." Tiernan kapı aralığında durakladı ve onlara doğru döndü. "Bu arada, karınızın harika bir vücudu var."

Tiernan kapıyı kapatırken yüzünde bir sıcaklık patlaması oldu.

Adron kaşlarını sertçe çattı. "Söyleyin, onu sizin için öldüreyim."

Gülümsedi. " değil. Eğer bunu yaparsan Taryn onu özler."

"Pek sayılmaz. Muhtemelen minnettarlıktan düşerdi. Biliyor musun, onlar bebekken Tiernan Taryn'i iter ve biberonunu elinden alır, sonra da içerdi."

"Hayır, yapmadı. Tiernan böyle kötü bir şey yapmayacak kadar tatlı biri."

Alay etti. "Tiernan'ın kibar, yumuşak huylu tavrının sizi kandırmasına izin vermeyin. Taryn kadar ölümcüldür ve iki kat daha sert vurur. Bunu ilk elden tecrübe etmiş biri olarak söylüyorum. Tek fark, Taryn ve korsan kıyafetlerinin aksine, Tiernan boğazınızı keserken takım elbise giyiyor olacak. Kimse bir büyükelçinin size kötü davranmasını beklemez ama inanın bana, Tiernan barışçı biri değil. Onu Birlik'in yetiştirdiği tüm suikastçıların karşısına koyarım... buna zamanlarımdaki ben de dahilim."

Buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Taryn'de kışkırtıldığında hırçınlaşabileceğini söyleyen bir hava vardı. Ama Tiernan... kimseye karşı sabrını yitirmeyen sevimli bir kardeş gibiydi.

Adron kısık bir iniltiyle yavaşça yuvarlandı ve komodinin üzerindeki enjektörüne ilacına uzandı.

Adam karnına bir yaparken Livia içini çekti. Birkaç saatte bir bunu yapmak zorunda kalmamayı ne kadar isterdi. Ama ya bu olacaktı ya da vücudu o kadar çok acıyla kilitlenecekti ki hiç hareket edemeyecekti.

Ne yazık ki, hayatının geri kalanında bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Yüz hatları zorlanarak yataktan kalktı ve giyindi. Giyinmeye devam edebilmek için birkaç dakikada bir durup acının geçmesini beklemesi gerekiyordu. Yardım etmeyi teklif istedi ama adam bunu takdir etmeyecekti.

Onunla birlikte öğrendiği ilk ders buydu.

Sözlerini bitirdiğinde alnı terden sırılsıklam olmuştu. Bastonunu kapıp odadan çıkmadan önce ona mahcup bir bakış attı.

O kardeşiyle konuşmaya giderken, kız da duş almak için banyoya girdi.

Acele etmedi, sıcak suyun cildinin üzerinden akıp gitmesine izin verdi, ta ki birinin onu izlediğini hissedene kadar. Arkasını döndüğünde Adron'un duvara yaslanmış, doğrudan kendisine baktığını gördü.

Elindeki bezi yere bıraktı. "Beni korkuttun." "Özür dilerim,

öyle istemedim. Sadece size katılabilmeyi diliyordum."

Çıplakken onun yanında bu kadar rahat olması onu şaşırtmıştı. Çıplaklığı onu rahatsız etmeyi çoktan bırakmıştı. Tıpkı onunki gibi. Aslında, onun esmer teninin her kıvrımını ve eğimini öğrenmişti. Her yara izini.

Birkaç metre ötede, onun banyo yaptığı küvete baktı. "Sana katılmamı ister misin?"

Gülümsedi. "Evet, isterim."

Livia duşu kapattı, sonra su küveti çalıştırdı. Önce Adron küvete girdi, sonra da onu üstüne çekti.

bir panik dalgası geçerken "Dikkatli ol," diye uyardı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Beni asla ." Dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Livia inledi. Ama onun öpücüklerinden asla bıkmayacaktı. Onun dokunuşlarından.

Adron geri çekilip ona hayranlıkla baktı. Dudakları öpücükten şişmiş, yanakları ise bıyıklarından dolayı kızarmıştı. Elini kızın harap olmuş teninde gezdirdi ve onu yıpratmış için nefret etti.

"Bunun için özür dilerim." Başının üstündeki duvardaki bölmede duran usturasına uzandı. Onun yanına oturmuş, kaşlarını çatarak tıraş olmasını izliyordu. "Bu daha kolay olmaz mıydı?"

bir ayna ile?"

"Muhtemelen

."

"O zaman neden bir tane kullanmıyorsun?"

Durakladı ve midesi düğümlenirken gözlerini ondan kaçırdı. "Aynalara bakmayı sevmiyorum ve her sabah ilk iş olarak bunu yapmak istemediğimden eminim." Yanlışlıkla parçalanmış yüzünü görmek yeterince kötüydü. Yapmak isteyeceği son şey bilerek .

Kadın usturayı adamın elinden aldı ve adamın şaşkın bakışları arasında yüzünün kesik tarafını tıraş etti. "İnanılmaz derecede yakışıklısın."

Adron şüpheyle ona baktı. "Gençken bu konuda gerçekten kibirliydim. Zarina, yansıyıp o kadar çok baktığım için bir gün Hançer Ixur'un gelip yüzümü çalacağını söyleyerek benimle alay ederdi." Bakışlarını yere indirdi. "Sanırım haklıydı. Haklıymış."

"Dagger Ixur?" "Andarion

öcü adam."

Livia yüzündeki sabunu durularken onunla alay etti. "Bence sen ." "Bence sen delisin."

Diğer yanağını tıraş etmeye başlarken başını salladı. "Biliyor musun, tüm bu yaşadıklarının iyi bir tarafı da var."

"Ve bu?"

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraksadı. "Bana doğruyu söyle Adron. Eğer Kyr seni yaralamamış olsaydı, o gece *Altın Crona*'da beni eve götürür müydün? Bana iki kez bakar mıydın?"

Adron inkâr etmek için ağzını açtı ama yapamadı. Kadın haklıydı. Artık onun için güzeldi, hayatının önemli bir parçasıydı. Ama bekârken peşinden koştuğu türden bir kadın değildi. Zarina'nın dediği gibi, kibirli bir pislikti. Livia güzel ve tatlı olmasına rağmen, onun etkilendiği uzun boylu, şık ve sığ kadınlardan biri değildi. Görünüşleri ve vücutlarıyla bir erkeği nasıl kızdıracaklarını ve ona nasıl eziyet edeceklerini bilen türden kadınlar.

Gerçek şu ki, kız ne kadar güzel olursa olsun, Kyr onu sakat bırakmadan önce ona asla iki kez bakmazdı.

Bu düşünce onu ta ruhuna kadar yaraladı. Yüzeyden daha derine bakmayacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Ve ondan çok daha iyi birini hak ediyordu.

"Keşke senin için bir bütün olabilseydim. . . Keşke sana sarılabilsen, seninle dans edebilsen, seni kollarıma alabilsem ve seninle istediğim gibi sevişebilsem."

"Ve ben sadece sana sahip olduğum için minnettarım. Sevdiğim şey bedenim ya da yüzüm değil, Adron. Kalbin, ruhun ve aklın."

Onun sözleri karşısında titredi, sonra kendine çekti ve öptü. Kadın dikkatle onun kucağına doğru ilerledi.

Adron elini omuzlarından kollarına doğru kaydırıldığını hissederken dudaklarını ısırdı.

Kalçalarını kaldırdı, sonra da kendini onun üzerine bıraktı. Aynı anda inlediler.

Ellerini küvetin kenarına dayayarak yavaş ve sakin bir şekilde Kyr'ın üzerinde gezindi ve Kyr'ın vücudunu saran zevkten kör olmasına neden oldu. Ve ilk kez Kyr'a minnettar oldu. O piç gözlerini açtığı için minnettardı.

Livia'sını bulduğu için minnettardı.

Ona bir şey olursa Tanrı yardımcısı olsun. O, asla kaybedemeyeceği tek şeydi. Onu gerçekten yok edebilecek tek şey.

Boğazı düğümlenerek, onun kollarında doruğa ulaşmasını izledi. Kadının yüzündeki zevk adamın içini parçaladı. Ve onun vücudunun etrafında sıkılaştığını hissettiğinde, kendini kendi salınımına teslim etti.

Livia onun göğsüne doğru çökmeye başladı, sonra onu incitmeden önce kendini zor tuttu. Ona gülümsedi ama gözlerindeki kargaşayı gördü, yaptığı hareket karşısında kaskatı kesildiğini hissetti. Vücudunun kırılganlığını fark ettiğinde her zaman canı yanardı.

Bu bakışı ondan sonsuza dek uzaklaştırmak için her şeyini verebilirdi.

Hayatını verir miydin?

Onu her gün rahatsız eden soru buydu. Ve onu en çok korkutan şey, cevabın evet olmaya başlamasıydı. Kendisi mutlu olacağına onun mutlu olmasını tercih ederdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Her zamanki gibi, ondan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi.

Livia iç çekti. Onun duygularını incitmek istememişti. Ama artık çok geçti. Ona yine kendini kapatmıştı.

Bölüm 6

B Giyindiklerinde neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. "Dışarıda yemek yemek ister misin?"

Adron'un sorusu onu ürkütmüştü. Gitmeye gönüllü olmak onun yapacağı bir şey değildi. Normalde, o her tehdit ve protesto ederken onu dışarı çekmesi gerekirdi.

Yemeğe gitmek istiyordu ama bugün ağrıları çok iyi gidiyordu. Normal ilaç dozunun sadece yarısını almıştı. İsteyeceği son şey gücünü tüketmek ve onu tekrar incitmekti. Ve onunla dışarı çıkmak onu her zaman gerginleştirirdi. İnsanların yüzüne ya da bastonuna bakmasından hoşlanmıyordu.

Ama teklif etmesi çok hoştu.

"Hayır, sorun değil."

Ona şüpheyle baktı ve sözlerini ona karşı kullandı. "Hadi ama, hayatını bu dairede kilitli geçiremezsin. Temiz hava sana iyi ."

"Kendini hissettiğinden emin misin?"

"Gerçekten mi? burada tıkalı kalmaktan nefret ediyorum. Daha önce hiç evcimen biri ." "Evet, ama insan içine çıkmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Omuz silkti. "Seninle dışarı çıkmayı sevmeyi öğrendim. İnsanlar beni eskisi kadar rahatsız etmiyor. Zaten seninleyken onları pek görmüyorum. Başkalarına bakmaktansa sana bakmayı tercih ediyorum."

Buna nasıl hayır diyebilir ki?

"Tamam." Ayağa kalkıp ayakkabılarını giyerken Adron da ceketini alıp ona tuttu.

Fazla uzağa gitmediler, birkaç hafta önce Zarina, annesi ve kuzeni Brand Cabarro ile birlikte keşfettikleri şirin bir restorana birkaç sektör öteden gittiler.

Yemeklerini beklerken Adron onun yanına oturmuş, kolunu sandalyesinin arkasına dolamıştı. Nedense Adron onun bir tutam saçını işaret parmağının etrafında döndürmekten hoşlanıyordu. Bunu ne kadar çok yaptığının farkında olup bile emin değildi... hatta bunu yaptığının farkında olup bile. Ama ne zaman onun yanında olsa, saçlarıyla oynuyordu.

Ve bu onu her zaman ısıtırdı.

"Buna inanamıyorum."

Adron tanımadığı bu derin ses karşısında kaskatı kesildi.

Livia başını kocasına inanılmaz derecede benzeyen bir adam gördü ve onun, Adron'un ailesinin henüz tanışmadığı tek üyesi olan, ele geçirilmesi zor kardeşi Jayce olduğunu anladı.

Sandalyesinin yanında duraklayan Jayce'in yeşil gözleri dostlukla sıcaktı. Uzun sarı saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve üzerinde siyah bir League suikastçısının sokak üniforması vardı. O kadar karanlık bir şeydi ki ışığı emiyor gibiydi. Kollarına koyu kırmızı hançerler işlenmişti ve her birinin tepesinde onu türünün en ölümcülü olarak gösteren bir taç vardı. Birinci dereceden bir komuta suikastçısı.

Şakacı gözleri olmasaydı, onunla karşılaşmak dehşet verici olabilirdi. Ancak bu gözler yüz hatlarını yumuşatıyor ve onu neredeyse insan gibi gösteriyordu.

Gülümseyerek eldivenli elini ona uzattı. "Sen Livia olmalısın. Sonunda sizinle tanışmak harika. Ailem senin hakkında çok şey düşünüyor."

Kız kıpırdayamadan ya da konuşmadan Adron onun koluna . "Burada istenmiyorsun. Neden sürünerek deliğe girmiyorsun?"

Jayce dudağını büktü. "Bu gerçekten orijinal ve olgunca. Hazır başlamışken neden bana Bay Kokuşmuş Pantolon demiyorsun?"

"Siktir ."

Jayce'in çenesinde bir tik oluştu. Yine de soğukkanlılığını korudu ve tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Bak, geçmiş i arkamızda bırakıp yeniden kardeş olamaz mıyız?"

Adron'un yanıtı o kadar kabaydı ki, yüzüne bir sıcaklık yayıldı.

Jayce öfkesinden kızardı. "İyi, kendine acıyarak yuvarlan, seni iğrenç pislik." Gitmek için döndü.

"Aynen öyle," diye hırladı Adron, "bana sırtını dön, seni korkak. Her zaman en iyi yaptığın şey buydu."

Jayce dönüp Adron'u sandalyesinden yakaladı.

Livia onları durdurmak için ayağa kalkarken nefesi kesildi. "Onu bırakmalısın."

Jayce onu görmezden geldi. "Sakın bana korkak deme. Sen, tüm erkekler, bunların savaş sözcükleri olduğunu bilirsin."

Ama Adron geri adım atmadı ve gözlerindeki nefret yakıcıydı. "Neden olmasın? Bu doğru, değil mi? Birlik üniforması giymeye cüret ediyorsun ama onlara ettiğin yemine ve bana ettiğin yemine ihanet ettin. Sen kendini beğenmiş bir korkaktan başka bir şey değilsin."

Ondan sonra her şey bir bulanıklık içinde

oldu. Jayce böğürdü, sonra savurdu.

Adron eğildi ve Jayce'in çenesine sarsıcı bir darbe indirdi.

Bir suikastçı olarak eğitilmiş ve bilenmiş olan Jayce, darbeye kendi darbesiyle karşılık verirken saf içgüdüleriyle hareket etti. Adron'un kalbine doğru bir yumruk. O kadar şiddetliydi ki, sağlıklı bir adamda zayıflatıcı olabilirdi.

Adron üzerine . . .

Livia kemiklerin kırıldığı o korkunç sesi duydu. Darbenin gücü Adron'u masaya geri savurdu.

Yere düşmeden önce Livia onun ağır yaralı olduğunu anlamıştı.

"Tanrım, Adron," diye soludu Jayce onun yanında diz çökerken. "Çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Tamamen refleks olarak yaptım. Tanrım, özür dilerim."

Adron cevap veremedi.

Livia, Adron'un nefesi göğsünde gevşekçe sallanırken yüzünün solgunluğunu dehşetle izledi. Adron'un gözlerinde daha önce hiç panik görmemişti ama şimdi görüyordu ve bu onu en çok korkutan şeydi.

Jayce bir sağlık ekibi çağırdı ama artık çok geçti. Adron'un nefes alış verişi gittikçe azalıyordu.

Kalp atışı. Kan öksürmeye başladı.

Livia onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

Adron onun koluna dokundu ve ölmeden önce yüz hatlarını ezberlemeye çalıştı. Jayce'i asla kışkırtmamalıydı. Kardeşinin öfkesi her zaman tetikteydi.

Tıpkı onun gibi.

Ama artık çok geçti. Jayce sonunda onu çöp konteynerinde yatarken bulduğunda yapması gereken tek şeyi yapmıştı.

Onu öldürmüştü.

Adron uzandı ve elini Livia'nın yumuşak, kremi yanağına koydu. Onun merhamet meleği. Ölmek istediği bir zamanda, ona yaşamak için bir sebep veren tek kişi oydu.

Onu terk etmek istemiyordu. Onun yanında olmayacağı düşüncesine katlanamıyordu.

Ama böyle olması gerekmiyordu.

Kadının yüzü gözünün önünden kayboldu ve sonra her şey karardı.

"Hayır!" Adamın eli yüzünden düşüp kollarında gevşerken Livia çığlık attı. "Beni bırakmaya cüret etme!"

Ama artık çok geçti. Cildinin rengi çoktan solmuştu.

Jayce yere yatırdı ve hayata döndürmeye hazırlandı.

"Kahretsin!" Jayce ona suni teneffüs yapamayacağını anladığında acı dolu çığlık içini parçaladı. Adron'un vücudu bunu kaldıramazdı.

O anda Livia yapabileceğini bildiği tek şeyi yaptı. İçinin derinliklerine uzandı ve sahip olduğu tüm gücü topladı. Bunun ona neye mal olacağını umursamadı. Adron olmadan yaşayamazdı. Ve eğer bu kendi hayatı anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Neredeyse anında elleri ısındı. Daha önce hiç olmadıkları kadar sıcaktı. Ellerini Adron'un göğsüne dayadı ve yaşam gücünü Adron'a yönlendirdi.

Adron'un bedenini inanılmaz derecede parlak turuncu bir hale sararken Jayce gözlerini siper etti.

Adron bir sarsıntıyla uyandı. İlk başta öldüğünü sandı. Hiçbir acı yoktu.

Vücudu garip hissediyordu.

Farklı. Bütün hissetti.

Sonra Jayce' yüzüne dokunduğunu ve göğsünde garip bir ağırlık hissettiğini fark etti. "Adron?"

Jayce inanamayarak nefesini tuttu.

Adron yere bakınca göğsündeki ağırlığın Livia olduğunu fark etti.

Kalbi küt küt atarken, sekiz yıldır sahip olmadığı bir çeviklikle doğruldu. Ve o anda, onun ne yaptığını . Onu iyileştirmişti.

Tekrar.

Onu kollarının arasına , kanla kaplı elini gördü ve kaşlarını çatı.

Yara izleri tamamen yok olmuştu.

Parmak eklemlerindeki yara izleri bile kalmamıştı. Ne yapmıştı ki?

"Livia?" Onu kendine doğru çekti.

Cevap vermedi. Sanki ölmüş gibiydi. Ölmüş gibiydi.

Adron başını eğdi ve yüzünün hayaletimsi solgunluğunu gördü. "Livia?"

Onu hafifçe sarsarak tekrar denerdi.

Cevap vermedi.

Jayce yardım etmeye çalıştı ama onu geri itti. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. "Livia? Lütfen konuş benimle. Lütfen."

Sağlık görevlileri ve adam isteksizce onu onların bakımına bıraktı.

Hayatında hiç olmadığı kadar dehşete düşmüş bir halde onları restorandan çıkıp hastaneye götürecek asansöre kadar takip etti ve içeri girdi.

Çaresiz bir şekilde onlarla birlikte gitti, onu hayatta tutmak için yaptıkları çalışmaları izledi ve sonra onu hastaneye taşırlarken yasaklandı ve onu götördükleri kapılardan geçmesine izin verilmedi.

Theo Livia'yla ilgilenirken Adron yıllar sonra ilk kez antiseptik bekleme odasında oturuyordu. Sonunda, birden fazla ameliyat geçireceği haberini beklerken ailesinin neler hissettiğini biraz olsun anlamıştı.

Korku ve belirsizlik onu parçalamıştı. O ve Livia birbirlerini sadece kısa bir süredir tanıyorlardı.

Ailesi için bu ne kadar kötü olmuştur? Kardeşleri için?

"Adron?"

Anne ve babası ona katılırken başını kaldırdı. Yüzünü ellerinin arasına alıp yara almamış yanağına dokunan annesinin gözleri yaşlarla doldu. "Yara izine ne oldu?"

Onları ayrı ayrı hastaneye kadar takip eden ve sessizce beklerken bir köşede hayalet gibi duran Jayce cevap verdi. "Livia onu iyileştirdi. Nasıl bilmiyorum ama bir dakika önce neredeyse ölüydü, bir dakika sonra ise gayet iyiydi."

Babası kaşlarını çatı. "Doktor senin hakkında ne dedi?"

Adron annesinin dokunuşundan geri çekildi. "Daha sonra benim üzerimde testler yapmak istiyor." Ama kendisi umurunda bile değildi.

Önemli olan tek şey Livia'ydı.

Annesi başıyla onayladı. "Ailesini aradın mı?"

Adron'un göğsü bu anı karşısında gerildi. "Denedim. Babası bana onun artık kendisini ilgilendirmedikğini ve ona ne olduğunu umursamadığını söyledi."

Annesinin güzel yüzü tiksintiyle buruşmuştu. " nasıl yapabilir?"

Adron omuz silkti. Şu anda gerçekten konuşmak istemiyordu. Yine de Livia konuşmaktan hoşlandığı tek kişiydi, o kadar.

Lütfen ölme.

Yeniden yalnız kalma düşüncesinin acı, odaklanabildiği tek şeydi. Geri kalan her şey önemsizdi.

Belki bu bencillikti ama onun kadar değerli ve verici birinin bu şekilde ölmesi yanlış görünüyordu.

Onun gibi bir pisliği kurtarmak. Bu doğru olmazdı.

Babası Adron'dan Jayce'e bir bakış atarken gülümsedi. "aynı odada kan dökülmeden görmek çok güzel."

Adron, Jayce'le ihtiyatlı ve utanç dolu bir bakış alışverişinde bulundu. Bunların hepsi onun suçuydu. Jayce'i rahat bıraksaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Onu ben öldürdüm.

Jayce arkasını döndü.

Ailesi içecek bir şeyler almaya gitti.

Yalnız kaldıklarında Jayce nihayet ona yaklaştı. "Tüm için gerçekten zgnm."

Adron ona ters ters baktı, artık kendini tutabildiğine ve Jayce'e *gerçekten* hak ettiği dayağı atabildiğine göre dövüşü yeniden başlatmak istiyordu. Kardeşinin bahanelerinden bıkmıştı. "Beni ldrmen gereken zamanda ldrseydin bunların hiçbiri olmazdı."

Gözleri soğuk ve sert bir öfkeyle parlarken Jayce dudağını büktü. "Bana dürüstçe söyle, yarı l ve çaresiz bir şekilde yatarken bulsaydın öldürebilir miydin?"

"Benim çektiğimi senin de ekmeni görmektense, evet."

Jayce'in bütün yüzü karardı. "O zaman sen benden daha iyi bir suikastısınsın. Çünkü canımdan çok sevdiğim öz kardeşimi öldürmüş olsaydım kendimle asla yaşayamazdım."

"Adron?"

Theo da onlara katılınca döndü.

Theo onun önünde duraksadı. "garip, değil mi? Sen giyinik ve dik dururken seninle tartışmaya alışık değilim."

"Hiç komik değilsin."

Theo zr diler gibi baktı. "zr dilerim, gergin bir mizah." Boğazını temizledi ve Adron'un içini bir korku kapladı.

Theo kötü bir şeyden kaınıyordu.

"Ee?" diye sordu.

"Kesinlikle komada. Her ne yaptıysa, onda büyük bir nörolojik hasara yol açmış. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Sanki beyninin bir kısmını yakmış gibi."

Büyükannesi gibi.

Adron onun karanlıkta çaresizce yattığını düşündükçe hikırıklara boğuldu.

Tek başına.

Bu onun en büyük

korkusuydu. Bunu

neden yapmıştı? *Senin*

için, seni pislik. Çünkü

beni seviyor.

Tanrım, kalbindeki acıdan nefes alamıyordu. Adaletsizliğe karşı haykırmak istiyordu. Herkese ve her şeye karşı çıkmak istiyordu.

Bunun için Jayce'ten de nefret etmek istiyordu.

Ama sonunda, gerçekten suçlanması gereken tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu ve bu en çok canını yakan . Bu onun suçuydu ve suçlayacak kimsesi yoktu.

Theo'ya sert bir bakış fırlattı. "Bundan kurtulacak mı?"

"Dürüst olmak gerekirse . . . Bundan şüpheliyim. Çok fazla hasar var. şu anda sadece makineler sayesinde hayatta." Theo ona sert ve soğuk bir bakış attı. "Benim profesyonel görüşüm, her şeyi kapatmamız ve doğanın kendi akışına bırakmamız gerektiği yönünde."

Kalbi binlerce parçaya ayrılırken Adron duvara yaslandı. Gözlerindeki yaşları hissetti, acı ve kabanran sefaletin onu ezdiğini hissetti.

Gitmesine izin veremezdi.

Onun için yaptığı onca şeyden sonra olmaz. Onun tüm dünyası için ifade her şeyden sonra.

Ama sonra, yaşamak istemeyeceğini bildiği yaşamasına izin veremezdi. Bu çok zalimceydi.

Ve hissettiği tek şey, yıllar boyunca birlikte yaşamayı öğrendiği acıyla alay edecek derin, ıssız bir acıydı.

Theo'yu gömleğinden yakaladı. "Sakın ölmesine izin verme. Duydun mu beni?"

Theo dehşetle baktı. "Elimizdeki tek şey onun bedeninin kabuğu, Adron. Zihni çoktan yok oldu."

"Sadece yarısı, değil mi?"

"Şey... evet. Sanırım. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyoruz. Daha önce hiç bir şey görmedim."

"O zaman bir şansımız var." Ve yarım bir şans hiç olmamasından daha iyiydi. "Ben dönene

kadar kalbinin atmasını sağla."

"Elimden geleni

yapacağım." O da

öyle yapardı.

Theo'yu serbest bırakan Adron, yıllardır bilmediği bir güç ve çeviklikle hastaneden kaçtı.

Livia'nın hayatta kalmak için tek bir şansı vardı ve ne olursa olsun bunu ona verecekti.

Bu onu öldürse bile.

Başka hiçbir şey düşünmeden Jayce'in savaşçısına koştu ve onu

güçlendirdi. Yapmak üzere olduğu şey yasadıışı ve aptalcaydı.

İyi ki beynim yok.

Hayattaki tek kusuru hep bu olmuştu. Ailesinin ona en çok karşı çıktığı şeydi. Tüm uyarılarına ve tehditlerine rağmen onu Birlik'e iten de buydu.

Hiçbir oğlum bu pisliğe katılmayacak! Onu yıkmak için bir savaş başlattım! Neden bunun bir parçası olmak istiyorsun ki?

Adron, babasına bilerek askere gittiğini söylediğinde babasıyla yaptıkları kavgayı asla unutmuyacaktı. "Artık çok geç, Paka. Yarın eğitime başlıyorum."

Hayatında babasının kendisini öldürebileceğinden gerçekten korktuğu tek an . "Minsid aklını mı kaçırdın?"

Ama tek istediği buydu. Kendini bildi bileli babası Nemesis hakkındaki hikâyeleri duymuştu. Birlik tarafından eğitilmiş en büyük suikastçılardan biriydi.

Amcaları Jinx, Drake, Thraix ve Saf ile halaları Shahara, Maris, Sumi, Jayne ve Eve hakkında.

Suikastçılar o kadar ki efsaneleri Birleşik Sistemler boyunca anlatıldı ve yeniden anlatıldı.

Tek istediği onları gururlandırmaktı. Onların kahramanlık listesine kendi adını eklemek.

Birlikte eski Birlik'i yıkmışlar ve onun boyunduruğunu devirmişlerdi. Katıldığı örgüt, Maris

Teyze'nin kardeşi Kyr Zemin'in baş komutan olduğu dönemde babası ve amcaları tarafından eğitilen örgüte hiç benzemiyordu.

Küstahça babasının gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. "İyi olacağım, Paka."

Ve o günleri farklı bir Kyr tarafından işkence edilerek ve parçalanarak geçirdiğinde, tek düşünebildiği babasının ne kadar haklı olduğuydu. Onu dinlemeliydi.

Kendisini bekleyen şeye hazırlıklı değildi. Ailesinin yaşlı üyelerinin aksine, o korunaklı ve mutlu bir şekilde sözde duyarlı varlıkların ne kadar acımasız ve hasta habersizdi.

Birlik eğitimi sert olsa da, babasının zamanında suikastçıları nasıl eğittiklerine hiç benzemiyordu.

Suikastçıların avlayıp öldürmesi için hedef olarak kullanılmak üzere Birlik'e satılan amcaları Jinx ve Bastien'in hikâyelerine kulak misafiri olunca irkildi. Birlik onu bir Ravin olarak işaretlediğinde Bastien yetişkin bir adam, eğitilmiş bir subayken, Jinx bir çocuktü.

Korkmuş bir çocuk.

Her rağmen hayatta kalan.

Gösterdiği yetenekler sayesinde Birlik onun hayatını bağışlamış ve onu eğitmişti. Ama Adron amcasının taşıdığı yaraları biliyordu.

İçeride ve dışarıda.

"Lanet , Adron! O sert kafan senin ölümün olacak!"

O gece babasının öfkeli sözlerini duymazdan gelmişti. Çünkü büyürken bu sözleri o kadar çok duymuştu ki artık şaka gibi geliyordu.

Sonunda, kehanette bulunmuşlardı.

"Geri çekilin, Komutan. Bir ekibimiz var. Elimizde-"

Adron, komutanını duymamak için kulaklığı çıkarmıştı. Babasının onu her zaman suçladığı bir aptal gibi, emirlere karşı gelmiş ve tanımadığı bir kadınla yer değiştirmeyi teklif etmişti.

Çünkü bir kahraman olmak istiyordu.

En kötü ne ki?

Tüm hayatını kendisiyle dövüşen ve eğitim alan azılı suikastçılarla çevrili olarak geçirdiği için kendini yenilmez sanıyordu. Demir Çekiç Talyn Batur ve Fain Hauk tarafından eğitilmişti. Andarion tarihindeki en saygın ve en başarılı Ring dövüşçülerinden ikisi. Talyn'in rekorları hâlâ kırılmamıştı.

İkinci sınıf bir suçlu ona ne yapabilirdi ki? Gençliğin verdiği kibir . . .

Kudretli Savaş Hauk'u Talyn Batur'un bile savaşta bir bacağına kaybettiğini unutmuştu.

"Ama Livia'yı kaybetmeyeceğim," diye fısıldadı. Her ne pahasına olursa olsun, bu sefer çuvalamayacağından emin olmalıydı. Çünkü riske attığı sadece kendi hayatı değildi.

Onunmuş.

"Burada ne işin var senin?" Livia'nın babası, Adron'un saraydaki taht odasına zorla girdiği anda talepte bulundu.

Adron kendisine bön bön bakan oda dolusu adamı umursamadan kayınpederine yaklaştı. "Livia'nın annesini görmem gerek. Hemen!"

"Bu yasak."

Bu yeterince iyi değildi. "Aynen öyle. Livia ölüyor ve onu kurtarabilecek tek kişi annesi."

Babasının yüzü soğukkanlıydı. Bu habere karşı tamamen bağışıklık kazanmış gibiydi. "Eğer ölürse, öyle olsun. Bu Tanrı'nın isteği. İtaatsizliğiyle bizi utandırdı. Size ve ona bu evden sonsuza dek koptuğunu söyledim ve öyle de oldu. Onun işleri sizin sorunuz, bizim değil."

"Annesini görmem gerek." Adron yan kapıya doğru ilerledi.

"Muhafızlar!" diye seslendi babası. "Onu hemen götürün."

Adron, takviye çağırana kadar muhafızları geri püskürttü. Ciddi şekilde sayıca az olmasına rağmen elinden geldiğince savaştı ama sonunda onu yakaladılar ve babasının önüne sürüklediler.

"Ölmesine izin veremezsin." Adron onların tutuşuna karşı mücadele etti.

Babasının yüzündeki kendini beğenmişlik onu iğrendirmişti. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, onu asla utandırmamalıydın."

"Lanet olsun sana!"

"Onu bu gezegenden çıkarın."

Adron iradesi dışında tahttan geri çekildi, ancak muhafızlara karşı savaşıırken, genç bir hizmetçi kızın yüzünde endişe ve acıma ile gölgelerden onu izlediğini gördü.

Adron onun korku dolu bakışlarıyla karşılaştı ve bir mesaj iletebilmeyi umdu. "Annesine Livia'nın ona ihtiyacı olduğunu söyle. Lütfen..."

"Krista!" Livia'nın babası tersledi. "Çık git buradan. Hemen!"

Kız koşarak uzaklaştı ve muhafızlar onu saraydan dışarı attılar.

Daha fazla muhafız ona kardeşinin gemisine kadar eşlik etmeye gelirken Adron yumruğuyla kapalı kapıya vurdu. Öfkeyle bağırdı. "Bana yardım edin, eğer o ölürse, hepinizi mezarlarınızda göreceğim!"

Ama kimse onu duymadı ya da duysalar bile umursamadılar.

Yenilmiş bir halde arkasını döndü ve ölüm Livia'yı ondan tamamen çalmadan önce onunla olabildiğince çok zaman geçirmek için geri döndü.

Adron hastane odasının kapısında ve tanıdık monitörlerin bip ve tıslama seslerini dinledi. Ama bu sefer monitörler ona bağlı değildi.

Kendi deneyimlerinden Livia'nın onları duyabildiğini biliyordu. İletişim kuramadan orada yatmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Yalnız ve korkmuş.

Tüm bu adaletsizlik karşısında nasıl da çığlık atmak istiyordu.

Boğazı düğümlenerek odayı geçti ve kadının yanındaki yatağa oturdu.

"Selam tatlım," diye fısıldadı onun soğuk elini avuçlarının içine alarak. Diğer eliyle yüzünü kavradı ve dudaklarını serin yanağına değdirmek için ona doğru eğildi.

"Lütfen gözlerini aç, Livia," diye fısıldadı gözyaşları onu kör ederken. "Gözlerini aç ve ne yaptığını gör. Aslında burada yüzümü buruşturmadan oturuyorum. acı yok. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

Adron onun çenesinin dış hatlarını çizdi. Ve sonra çok uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı.

Dua etti.

Dua etti ve onun tatlı kollarının kendisini sardığını hissetmeyi arzuladı. Adını söyleyen o değerli sesini duymak için. Sadece bir kez daha.

Neden gözlerini açıp ona bakmadı?

Adron kalırken saatler geçti, daha önce hiç konuşmadığı kadar çok konuşuyordu.

Onun yanına oturarak elini kalbine götürdü ve uyanmasını diledi. "Neden benimle kaldın bilmiyorum. Tanrı biliyor ya, buna değmezdim. Ama artık beni yalnız bırakmanı istemiyorum. Sana ihtiyacım var, Livia. Hayatımda sen olmadan yaşayamam. Yaşayamam. O kadar güçlü değilim. Lütfen gözlerini aç ve bana bak. Lütfen."

"Seni duyabiliyor, biliyor musun?"

Adron, karısıyla geçirdiği son birkaç değerli saati bölen arkasındaki sesle gerildi. Bir hemşire olduğunu düşünerek bakmaya zahmet etmedi. "Biliyorum."

"Onun fişini çekecek misin?"

Bu düşünce onu boğdu. Ve ilk kez, Jayce'in onu çöplükten çıkardığında neler hissettiğini tam olarak anladı.

Tanrım, onu sevdiği için kardeşinden nefret etmekle ne kadar aptallık etmişti.

Boğazı düğümlendi, gözyaşları gözlerini kör etti. "Gitmesine izin veremem. Şansım varken olmaz." "Onun istediği de bu."

"Biliyorum." Hiç kimsenin bilemeyeceği bir şekilde biliyordu. O da oradaydı.

Hemşire öne çıktı ve omzuna nazik bir el koydu. "Seninle birlikte olduğunu söylememi istedi. Ve sen buna değdin. Seni canından çok seviyor."

Kaşlarını çatarak başını kaldırdığında, kimliğini tamamen gizleyen bir pelerin giyen küçük bir kadın gördü. "Sen de kimsin?"

Tanıdık melek yüz hatlarını ortaya çıkarmak için örtüsünü indirdi. Onu bir anda tanıdı. O Livia'nın annesiydi.

Ve gerçek olmaktan çok efsane olan bir ırkın gümüşü yeşil gözlerini gördü. "Sen Trisani misin?"

Başını salladı.

Adron bu bilgiyle ağzı açık kaldı. Trisani'ler psişik yetenekleriyle efsaneleşmişlerdi. O kadar efsaneviydiler ki bir zamanlar neredeyse soyları tükenene kadar avlanmışlardı. Hayatta kalanlar, güçlerini isteyen ya da onlardan korkanlar tarafından köleleştirilebilecekleri ya da öldürülebilecekleri büyük nüfuslardan uzakta saklanmaya çok dikkat etmişlerdi.

Amcası Jullien, onlardan biri olan T r a j e n tarafından kurtarılmıştı.

Livia'nın yanına gitti ve kolundaki serumu çıkardı. Sonra yavaşça, parça parça monitörleri çıkardı.

"vakti geldi küçük çiçek," diye fısıldadı. Livia'nın alnına nazik bir el koydu. Adron şaşkınlıkla Livia'nın gözlerini açmasını izledi. "Mada?" diye nefes aldı.

Annesi gülümsedi, sonra onu alnından öptü. Bir elini Livia'nın vücudunda gezdirdi. Adron, içine yayılan sevinçle rahatladığını hissetti.

Livia yaşıyordu!

Annesi onun ve Livia'nın ellerini tuttu ve kendi ellerinde birleştirdi. Adron'un kalbi, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü bir dokunuşun sıcaklığıyla çarptı.

Livia ondan annesine baktı. "Krista'ya beni *Altın Crona*'ya göndermesini söyledin, değil mi?"

Annesi başını salladı ve gülümsedi. "Orada kimin olacağını bilmiyordum ama kaderinin seni beklediğini biliyordum." Adron'a baktı. "Ve dile getirmediğiniz sorunuza cevap vermek gerekirse Komutan, evet, bu kalıcı. Livia sizi tamamen iyileştirdi ama ..." Kızına keskin bir bakış fırlattı. "Artık güçlerini kullanmayacaksınız. İnsan yarınız onlar için yeterince güçlü değil."

"Biliyorum ama ölmesine izin veremezdim."

"Anlaşıldı. Ama bunu bir daha asla yapma." Pelerinini kaldırdı. "Şimdi özlenmeden önce geri dönmeliyim." Kapı aralığında durakladı ve geri döndü. "Bu arada, o bir erkek."

Adron kaşlarını çatı. "Çocuk nedir?"

"Taşındığı bebek. Tebrikler Komutan. ay içinde baba olacaksınız."

Sonsöz

Bir Yıl Sonra

Livia, Adron'un küçük oğullarını sabahın üçünde emzirmesini izlerken kapı aralığında durakladı. Yastıklara yaslanmış olan Adron yataкта oturmuş, kucağına mütevazı bir şekilde örtülmüş çarşaftan başka bir şey giymemiş, biberonu tutmuş ve Jayce Devyn Quiakides'e hayranlıkla bakıyordu ... Adını onları bir araya getiren amcasından ve Adron'un Çocukluktan beri en iyi arkadaşım.

Adron bebeğin kel kafasının tepesine yasladı ve ona sarıldı. "Sana , , " diye fısıldadı. "Evet, . "

J.D. tekmeledi ve . O

güldü.

Sanki kadın onu ürkütmüş gibi baktı. "Döndüğünü bilmiyordum."

"Anlayabiliyorum." Yanlarına oturmak için hareket etti. Sonra Adron'un kalkık bacağına yaslanarak onun yara almamış göğsünde yatan güzel bebeğe baktı.

J.D. minik elini parmağının etrafına sararken ona gülümsedi.

Adron sevgi dolu elini Livia'nın yumuşak, dağınık saçlarında gezdirdi. Onun sayesinde, Livia'nın *Golden Crona*'nın arkasında içki içerken bulduğu acımasız alkolikten çok daha iyi bir noktaya gelmişti.

Kırılmış, kanayan bir adam bulmuş ve onu yeniden bir bütün haline getirmişti. Sadece beden değil, kalben de. Onu ailesiyle ve ruhuyla yeniden bir araya getirmişti.

Geçen yıl boyunca, bebeğiyle birlikte olgunlaşmasını izlemiş ve J.D.'yi dünyaya getirmek için mücadele ederken onun elini tutmuştu.

Hayat bir saniyelik bir dönüşle değişirdi. Bunu hep biliyordu ama yağmurlu ve soğuk bir gecede, pis bir bataktanın arka odasında hayatı keskin bir dönüşle cennete dönüşmüştü.

Kurtuluş hiçbir zaman onu bulmayı beklediğiniz yerde değildi. Ve o, acı bir alaycı, bunu kurnaz olmayan bir masumun kollarında bulmuştu.

Livia onun bakışlarındaki yoğunluğu fark edince kaşlarını çatı. "Ne düşünüyorsun?"

Parmak ucuyla dudaklarının dış hatlarını çizdi. "Kendimi o kadınla değiş tokuş ettiğim için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum. Kardeşim beni öldüremediği için ne kadar mutlu olduğumu. Ama en önemlisi, bende kurtarılmaya değer bir şey gördüğün için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum."

Öne doğru eğildi ve onu dudaklarından nazikçe öptü. "Oğlum için teşekkür ederim, Livia, ve

Hayatım. Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim."

YAZAR HAKKINDA

New York Times'ın 1 numaralı ve uluslararası çok satan yazarı Sherrilyn Kenyon'ın en iyi yaptığı şey tüm zorluklara meydan okumaktır. Çocukken yaşadığı aşırı yoksulluktan bir bebekle evsiz bir anne olmaya kadar yükselen yazar, Paladinler olarak bilinen ve binlercesi türlere meydan okuyan sayısız serisinden dövmeleri gururla taşıyan sadık hayran kitlesiyle dünyanın en popüler ve etkili yazarlarından biri haline geldi (hem yetişkin hem de genç yetişkin kurgusunda).

İlk kitabının 1993 yılında henüz üniversitedeyken piyasaya çıkmasından bu yana, manga ve grafik romanlar da dahil olmak üzere tüm format ve türlerde New York Times listesine 80'den fazla roman yerleştirdi ve dünya çapında 70 milyondan fazla kitabı basıldı. Güncel serileri arasında şunlar bulunmaktadır: Dark-Hunters®, Chronicles of Nick®, Deadman's Cross™, Black Hat Society™, Nevermore™, Silent Swans™, Lords of Avalon® ve The League®.

Yıllar içinde, Lords of Avalon® romanları Marvel tarafından uyarlandı ve Dark-Hunters® ve Chronicles of Nick® New York Times'ın en çok satan manga ve çizgi romanları ve 1 numaralı en çok satan yetişkin boyama kitaplarıdır.

QueenofAllShadows.com ve www.facebook.com/mysherrilyn .adreslerinde ona ve Şovalyelerine çevrimiçi olarak katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.